

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

CROSS

THE LINE

YOU CAN ONLY PUSH ALEX CROSS SO FAR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JAMES PATTERSON

CROSS

THE LINE

YOU CAN ONLY PUSH ALEX CROSS SO FAR

CROSS THE LINE

**JAMES
PATTERSON**

LITTLE, BROWN AND COMPANY

NEW YORK BOSTON LONDON

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Önsöz: Rock Creek 'da Bir](#)

[ÖlümOne](#)

[İki](#)

[Birinci Bölüm: Bir Polis](#)

[Cinayeti Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[İkinci Bölüm: Kanunsuz Bir](#)

[Cinayet Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Üçüncü Bölüm Merkür Yükseliyor](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

Bölüm 62

Bölüm 63

Bölüm 64

Bölüm 65

Dördüncü Bölüm:

Düzenleyiciler Bölüm

66

Bölüm 67

Bölüm 68

Bölüm 69

Bölüm 70

Bölüm 71

Bölüm 72

Bölüm 73

Bölüm 74

Bölüm 75

Bölüm 76

Bölüm 77

Bölüm 78

Bölüm 79

Bölüm 80

Bölüm 81

Bölüm 82

Bölüm 83

Bölüm 84

Bölüm 85

Bölüm 86

Beşinci Bölüm A Blimp Runneth

Bölüm 87

Bölüm 88

Bölüm 89

Bölüm 90

Bölüm 91

Bölüm 92

Bölüm 93

Bölüm 94

Bölüm 95

Bölüm 96

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98](#)

[Bölüm 99](#)

[Bölüm 100](#)

[Bölüm 101](#)

[Bölüm 102](#)

[Bölüm 103](#)

[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)

["Asla Asla "dan Bir Alıntı Yazar](#)

[Hakkında](#)

[James Patterson'dan Alex Cross Yer Aldığı](#)

[KitaplarHaber Bültenlerinin](#)

[Telif Hakkı](#)

Önsöz

Rock Creek'te Bir Ölüm

Bir

Birçok savaşının savaştan önce yaptığı gibi kimlik değiştirdi. Böyle gecelerde kendine Merkür diyordu.

Vizörlü kaskından çelik burunlu botlarına kadar siyah giyinen Mercury, motosikletini Calvert Caddesi'nin güneyindeki Rock Creek Parkway'in yanındaki büyük bir ormangülü çalılgına park etmişti. Rölantide çalışan motosikletin üzerine oturdu ve elinde ABD Ordusu'ndan kalma bir ışık algılama ve menzil belirleme cihazı tutuyordu. Lidarı yanından geçen her araca doğrultup hızlarını kontrol etti.

Saatte 45 mil, tam isabet. Kırk dört. Elli iki. Rutin şeyler. Güvenli sayılar. Sıkıcı sayılar.

Mercury ekranda daha egzotik ve şişirilmiş bir rakam görmeyi umuyordu. Bu gece sona ermeden önce böyle şişirilmiş bir rakamın ortaya çıkacağına inanmak için iyi nedenleri vardı. Bunun için kesinlikle doğru yerdeydi.

1920'lerde inşa edilen Rock Creek Parkway, bölgenin doğal doğal güzelliğini korumak için tasarlanmıştı. Dört şeritli dolambaçlı yol Lincoln Anıtı'ndan kuzeye doğru parklar, bahçeler ve ormanlar arasından geçiyordu. Yol 2,9 mil uzunluğundaydı ve Kuzeybatı DC'de ikiye ayrılıyordu. Sağ çatal olan Beach Drive kuzeydoğuya, parkın derinliklerine doğru ilerliyordu. Park yolunun kendisi sola doğru devam ediyor ve kuzeybatıya doğru kıvrılıp Calvert Caddesi ile kesişiyordu.

Lidar ekranına göre saatte 43 mil. Kırk yedi. Kırk beş.

Bu rakamlar şaşırtıcı değildi. Park yolu Ulusal Tarihi Yerler Sicilindeydi ve Ulusal Park tarafından korunuyordu.

Servis; saatte kırk beş mil hız sınırı vardı.

Ancak park yolunun kıvrımlı rotası, Columbia Bölgesi'nde veya çevresinde bulabileceğiniz bir Grand Prix pistine en yakın olanıydı. Uzatılmış S virajları, şikenler, birkaç irtifa değişikliği, dere tabanından aşağı inen düzlükler - hepsi vardı ve yol, New York Watkins Glen'deki efsanevi Grand Prix pistinin neredeyse iki katı uzunluğundaydı.

Sadece bu bile onu hedef yapar, diye düşündü Mercury. Tek başına bu bile birinin deneyeceğini gösteriyor. Bu gece olmasa bile yarın ya da sonraki gece.

Washington Post'ta okuduğu bir makaleye göre, herhangi bir gecede zengin bir çocuğun ya da yaşlı bir hıyarın yeni Porsche'sini ya da abartılı BMW'sini çıkarıp Rock Creek'e dalma ihtimali üçte birden daha fazlaydı. Yaşlı adamın Audi'sini gizlice alan banliyö çocuğu ya da orta yaşlı bir anne de Rock Creek'e saldırabilirdi.

Her türden insan buna takmış görünüyordu. Mercury her üç gecede bir denediğini düşünüyordu. Ama bu gece, olasılıklar ortalamadan bile daha iyiydi.

Birkaç gün önce, bir bütçe krizi ABD hükümetini kapatmıştı. Park kanunlarının uygulanması için tüm fonlar dondurulmuştu. Maaşlar ödenmiyordu. Park korucuları sorumluluk nedeniyle evlerine gönderilmişti. Ondan başka bakan kimse yoktu.

Saatler geçti. Trafik yavaşladı ve Mercury hâlâ lidar silahını doğrultup ateş ediyor, kararı okuyor ve bekliyordu. O sabah üçe çeyrek kala uyukluyordu ve Beach Drive'dan park yoluna dönen büyük gövdeli bir motorun homurtusunu duyduğunda bu işi bırakması gerektiğini düşünüyordu.

Sadece bu ses üzerine Mercury'nin sağ eli dışarı fırladı ve motoru çalıştırdı. Sol eliyle lidarını hırıltıya doğrulttu; hırıltı, vızıltılı bir öfke feryadına dönüşerek kendisine doğru geliyordu.

Farları gördüğü anda tetiğe bastı. Saatte 72 mil.

Lidarı orman güllerinin arasına fırlattı. Daha sonra geri alacaktı.

Maserati yanından geçti.

Mercury gazı çevirdi ve debriyaja bastı. Orman güllerinin arasından fırladı, setten uçtu ve İtalyan spor arabasının yüz metre kadar gerisindeki park yoluna dumanlar çıkararak indi.

İki

Maserati yepyeni, şık ve siyahtı; bir Quattroporte, diye düşündü Mercury, yanından kükreyerek geçerken gördüğü arabaya bakarak ve muhtemelen bir S Q5.

Mercury bu tür egzotik araçları inceledi. Maserati Quattroporte S Q5, turbo enjeksiyonlu altı silindirli bir motora ve saatte 176 mil azami hıza sahipti ve mükemmel şanzıman, süspansiyon ve direksiyon sistemlerine sahipti.

Genel olarak, Maserati park yolunun zorluklarına uygun, değerli bir rakipti. Sıradan bir erkek ya da kadın, böyle bir otomobilin böylesine zorlu bir parkurda, özellikle de bir motosiklet tarafından alt edilmesinin imkansız olduğunu düşünebilir.

Ortalama bir insan yanılır.

Mercury'nin motosikleti saatte 190 mil hıza ulaşabilen ve virajlarda, tırbuşonlarda ve bir yolun size sunabileceği diğer tüm kıvrımlarda, dönüşlerde ve arazi değişikliklerinde çevik kalabilen bir canavarın düz koşucusuydu. Özellikle de yüksek hızlı bir motosikleti nasıl kullanacağınızı biliyorsanız, ki Mercury biliyordu. Hayatı boyunca hızlı motosikletler kullanmıştı ve bu motosikleti hızlandırmak için benzersiz bir şekilde uygun olduğunu düşünüyordu.

Saatte seksen mil; doksan. Park yolu büyük doğu virajından çıkarken Maserati'nin fren lambaları önünde yanıp söndü. Ancak İtalyan spor otomobilinin sürücüsü, tembel ve geriye doğru S'nin ikinci dönüşü için hazır değildi.

Mercury bu çaylak hatasının üzerine atladı; alçaldı, motosikleti ateşledi ve ikinci viraja yüksek bir çizgide, dumanı tüten bir hızla girdi.

pürüzsüz. İkinci virajdan çıktığında, tam Maserati'nin arka tamponundaydı ve yetmiş artı hızla gidiyordu.

Park yolu yaklaşık bir mil boyunca güneye doğru oldukça doğru bir seyir izledi ve İtalyan spor otomobili düzlükte Mercury'den daha hızlı olmaya çalıştı. Ancak Maserati, Mercury'nin özel aracına denk değildi.

Spor arabanın hemen arkasına yanaştı, sol gidonu bıraktı ve benzin deposuna cırt cırtlı Remington 1911 tabancayı kaptı.

Seksen dokuz. Doksan.

İleride, park yolu sert ve uzun bir sola dönüş yaptı. Maserati fren yapmak zorunda kalacaktı. Mercury yavaşladı, geri çekildi ve onu bekledi.

İtalyan spor otomobilinin fren lambaları yanıp söner sönmez motosikletli gaza bastı ve yıldırım hızında bir hamle yaparak Maserati'nin yolcu tarafındaki camının hemen yanına geldi. Yolcu yok.

Mercury iki el ateş etmeden önce sürücünün silüetinden başka bir şey göremedi. Cam kırıldı. Kurşunlar sert bir şekilde isabet etti.

Maserati direksiyonu sola kırdı, korkuluklara çarptı ve Mercury'nin motosikleti ileriye fırlayıp tehlikeden kurtulduğu sırada iç şeride doğru geri döndü. Vites küçülttü ve fren yaptı, yaklaşan sola dönüş için hazırlanıyordu.

Dikiz aynasından Maserati'nin raydan çıkmasını, ağaçlara çarpmasını ve alevler içinde patlamasını izledi.

Mercury sürücüye karşı ne merhamet ne de acıma hissetti.

Orospu çocuğu hızın öldürdüğünü bilmeliydi.

Birinci Bölüm

Bir Polis Cinayeti

Bölüm

1

Whole Foods' glütensiz ürünler reyonundan

çıkarken Tom McGrath, önündeki turkuaz renkli tayt ve ona uygun ısınma ceketini giyen uzun boylu, kıvrak kadının bir balerin duruşuna sahip olduğunu düşünüyordu.

Otuzlu yaşlarının başında, yüksek elmacık kemikleri, badem biçimli gözleri ve atkuyruğu yapılmış simsiyah saçlarıyla bakması çok hoş, hatta egzotik bir kadındı. Adamın ilgisini hissetmiş gibiydi ve ona tekrar baktı.

Hafif bir Doğu Avrupa aksanıyla, "Yaşlı bir osuruk gibi yürüyorsun Tom," dedi.

"Kendimi öyle hissediyorum Edita," dedi kırklı yaşlarının ortalarında olan ve hafifçe tohumlanmış bir geniş alıcı gibi inşa edilen McGrath. "Sert ve ağrılı olmayı hiç düşünmediğim kadar sert ve ağrılıyım."

Edita, McGrath'ın ittiği arabaya iki şişe kombucha çayı koyarken, "Ağırlıklarla çok uzun yıllar geçirdim ve esneme yapmadım," dedi.

"Ben her zaman esnerim. Sadece bu şekilde değil. Hiçbir zaman. Ve sabahın beşinde değil.

Bazı pozlarda başımın kene gibi şiştiğini hissettim."

Edita organik ürünlerin önünde durdu, salata malzemelerini almaya başladı ve "Bu ne? Kene mi?"

"Hani şu Lyme hastalığına yol açan küçük böcek var ya?"

Homurdandı. "İlk yoga dersinde sevdiğin hiçbir şey yok muydu?"

"İtiraf etmeliyim ki, siz iyi yoga yapan hanımlar ön tarafta aşağı doğru köpek hareketi yaparken ben odanın arka tarafında kobra hareketi yapmayı seviyordum."

McGrath dedi ki.

Edita onun koluna iyi huylu bir tokat attı ve "" dedi. "Ritmimi kaybettim ve senkronize olamamaktan hoşlandığımı fark ettim."

Başını iki yana salladı. "Erkeklerin nesi var? Her şeye rağmen benim için hâlâ bir muamma."

McGrath ayıldı. "Bu arada, geçen gün sana şeyi bulabildin mi?"

Edita kaskatı kesildi. "Sana bunun o kadar kolay olmadığını söylemiştim, Tom." "Sadece yap ve onlarla işin bitsin."

Ona bakmadı. "Okul mu? Arabam mı? Evim?" "Sana yardım edeceğimi söyledim."

Gözleri dolan Edita, "Umurlarında bile değil Tom. Onlar-"

"Endişelenme. Savaşçı McGrath senin tarafında." "Sen umutsuz vakasın," dedi Edita, yumuşayarak ve onun yanağına dokunarak. "Sadece sana gelince," dedi.

Edita tereddüt etti ve onları kasaya götürmeden önce ona bir öpücük kondurdu. McGrath arabayı boşaltmasına yardım etti.

"Neden yalnız bir köpek yavrusu gibi görünüyorsun?" Edita, kasiyer onları geçirmeye başladığında ona sordu.

"Ben sadece küçük bir mengene olan bir market arabasına alışkınım. En azından bira."

Taşıma bandının üzerindeki bir şişeyi işaret etti. "Bu sizin için daha iyi." McGrath öne doğru eğildi ve kasiyerdan önce şişeyi aldı. "Cliffon Dry mı?"

"Organik elmayla yapılmış bir şampanya düşünün, üzüm yok." McGrath kuşkuyla, "Sen öyle diyorsan," dedi.

Yiyecekleri bez torbalara doldururken Edita da belindeki küçük çantadan çıkardığı parayla ödeme yaptı. McGrath çocukluk arkadaşlarının, altı paket Bud yerine Cliffon Dry alan bir kadınla takılmasına ne diyeceklerini merak ediyordu. Onu acımasızca döverlerdi. Ama eğer Edita'nın sevdiği şey elma şerbetiyse, bir deneyebilirdi.

İlişkilerinin tuhaf olduğunu biliyordu ama son zamanlarda Edita'nın kendisi için çoğunlukla iyi olduğuna karar vermişti. Onu mutlu ediyordu. Ayrıca kendisini genç hissetmesini ve genç düşünmesini sağlıyordu ki bu da iyi bir şeydi.

Alışveriş poşetlerini aldılar. Onu, kaldırımı pırıl yapan ılık çiseleyen yağmurun altında takip etti. Trafik çoktan oluşmaya başlamıştı.

Wisconsin Bulvarı'nın güneye giden şeridi sabahın erken saatlerinde bile aydınlıktı, ancak kuzeye gidiş hâlâ aydınlıktı.

Güneye doğru döndüler, Edita onun bir iki adım önündeydi.

Bir saniye sonra, McGrath çevresel görüşünde yanıp sönen kırmızı bir ateş gördü, hızlı tabanca ateşinin *bum-bum-bum* sesini duydu ve biri göğsüne olmak üzere kurşunların kendisine isabet ettiğini hissetti. Bu onu yere düşürdü.

Edita çığlık atmaya başladı ama sonraki iki kurşunu yakaladı ve McGrath'ın yanına düştü, organik yiyecekler kanlı kaldırımında yuvarlandı.

McGrath için her şey çok uzak ve ağır çekime dönüştü. Nefes almak için savaştı. Kaburgalarına balyozla vurulmuş gibi hissediyordu. Otomatik pilota geçti, spor şortunun cebindeki cep telefonunu aradı.

911'i tuşladı ve kırılmamış Clifton Dry şişesinin kaldırımdan aşağı yuvarlanıp gitmesini şaşkınlıkla izledi.

Bir memur "Bölge 911, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Memur vuruldu," diye mırıldandı McGrath. "Wisconsin Caddesi 3200. blok. Tekrar ediyorum, memur bey..."

Kendinden geçtiğini ve solmaya başladığını hissetti. Telefonu bıraktı ve Edita'ya bakmak için çabaladı. Hareket etmiyordu ve yüzü boş ve bomboş görünüyordu.

McGrath ölmeden önce ona fısıldadı.

"Üzgünüm Ed," dedi. "Her şey için."

Bölüm

2

John Sampson ve ben Mass'ın güneyindeki Rock Creek Parkway'de plakasız arabamızdan indiğimizde hafif yağmur yağmaya başlamıştı. Caddesi'nin güneyindeki Rock Creek Parkway'de. Saat daha sabahın altı buçuğuydu ve nem şimdiden buhar odası seviyelerine yaklaşıyordu.

Sol şerit bir adli tıp aracı ve iki DC Metro devriye arabası ve memurları için kapatılmıştı. Sabah trafiği korkunç olacaktı.

İki memurdan genç olanı bizi gördüğüne şaşırmış görünüyordu. "Cinayet mi?

Bu adam doksanla giden bir ağacı öptü."

"Kazadan önce silah sesi duyulduğuna dair raporlar var," dedim. Sampson, "Kurbanın kimliğini tespit edebildik mi?" diye sordu. "Araba Aaron Peters adına kayıtlı. Bethesda." "Teşekkürler memur bey," dedim ve arabaya yöneldik.

Maserati baş aşağı duruyordu ve yolcu tarafı büyük bir Japon akçaağacının dibine sarılmıştı. Spor araba ağır bir şekilde yanmış ve tüm camları patlamıştı.

Nancy Ann Barton adında tombul, küstah, son derece becerikli bir kızıl saçlı olan ME, Maserati'nin sürücü tarafında diz çöktü ve bir Maglite ile içeri baktı.

"Ne düşünüyorsun, Nancy?" Ben sordum.

Barton başını kaldırıp beni gördü, sonra ayağa kalktı ve "Sana da merhaba Alex" dedi.

"Merhaba Nancy," dedim. "Bir şey var mı?"

"Günaydın' yok mu? "Günün iyisi" yok mu?"

Gülümsedim ve "Günaydın doktor." dedim.

"Bu daha iyi," dedi Barton ve güldü. "Kusura bakma Alex, eski kafalıyım. İnsanlığa ya da en azından çevremdeki insanlığa cana yakınlığı geri getirmeye çalışıyorum."

"Bu senin için nasıl çalışıyor Nancy?" diye sordu Sampson.

"Oldukça iyi, aslında," dedi.

"Bu bir kaza mı?" Ben sordum.

"Belki," dedi ve tekrar çömeldi.

Barton'ın yanına diz çöktüm ve ışığı Maserati'nin içine tutarak bana sürücüyü gösterdi. Baş aşağı duruyordu, bir kayışa asılmıştı, kısmen erimiş vizörlü kömürleşmiş bir Bell kaskı, bir boyunluk ve Grand Prix sürücülerinin kullandığı türden, eldiven ve patiklerine kadar Nomex yangın kıyafeti giyiyordu.

Barton, "Giysi işe yaradı," dedi. "Görebildiğim kadarıyla yanık yok. Ve hava yastığı ona çok fazla koruma sağladı. Dahili takla barı da öyle."

"Aaron Peters," dedi Sampson, akıllı telefonuna bakarak. "Eski Senato çalışanı, büyük petrol lobicisi. Maserati alabilmesine şaşmamalı."

Kendi el fenerimi çıkarmak için ayağa kalkarak, "Düşmanlar mı?" diye sordum.

"Büyük bir petrol lobicisinin tanımı gereği düşmanları olacağını düşünürdüm."

"Muhtemelen öyledir," dedim ve tekrar çömeldim. Işığımı yaktım ve içeriği araştırdım. Işınım gösterge paneline monte edilmiş siyah metal bir kutunun üzerine geldi.

"Ne oldu?" diye sordu ME.

"Eğer yanılmıyorsam, kutunun içinde bir kamera var, muhtemelen bir GoPro. Sanırım koşusunu filme alıyor olabilir."

"Böyle bir şey yangından kurtulabilir mi?" Sampson sordu.

"Belki şansımız yaver gider," dedim ve ışını sürücünün kararmış kaskına tuttum. Üst kısmında doğru görünmeyen çöküntüler fark ettim.

"mı çektin?" Ben sordum.

Barton başıyla onayladı. Yukarı uzandım ve çene kayışının tokasını açtım. Yavaşça ama sertçe kaskı çekiştirdim ve Aaron Peters ortaya çıktı. Nomex kar maskesi yangından etkilenmemiş gibi görünüyordu ama Peters'ın kafasındaki iki kurşun yarasından dolayı kana bulanmıştı.

"Kaza olamaz," dedim. Barton da "İmkânsız," diye onayladı. Telefonum çaldı. Görmezden gelecektim ama sonra polis şefi Bryan Michaels gördüm. "Şef," dedim. "?" "Rock Creek," dedim. "Bir petrol lobicisinin arabasında öldürülmesi." "Onu bırak ve Georgetown'a git. İçimizden biri vuruldu, çifte saldırının parçası ve en iyilerimizin olay yerinde olmasını istiyorum." Ayağa kalktım, Sampson'a arabaya doğru dönmesini işaret ettim ve "Kim o, Şef?" diyerek koştırmaya başladım. O söyledi. Midem fena halde bulandı.

Bölüm

3

Sampson balonu çatıya **çıkarpıp** sirene bastı ve Georgetown'a doğru hızla ilerledik. Karım Dedektif Bree Stone'un numarasını tuşlarken hafif yağmurun nihayet dindiğini fark ettim. Bree o gün mahkemede ifade verecekti ve ben onun-

Bree cevap verdi, "Rock Creek bir kaza mı?" dedi.

"Cinayet," dedim. "Ama bilginiz olsun, Michaels bizi Georgetown'a yeni taşıdı. İki silahlı saldırı kurbanı var. Korkarım biri Tommy McGrath."

Bree boğuk bir sesle, "Tanrım, Alex. Sanırım hasta olacağım."

"Aynen benim cevabım. Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Tommy hakkında mı? Emin değilim. O ve karısı bir süre ayrıldılar."

"Neden?"

"Kişisel şeylerden bahsetmedik ama bu konuda sessizce üzgün olduğunu söyleyebilirdim. Ve yeni işinin onu davalara bakmaktan alıkoyduğu gerçeği hakkında. Sokakları özlediğini söyledi."

"Her şeyi aklımda tutacağım ve olay yerine vardığımızda sana mesaj atacağım." "Teşekkürler," dedi. "Ben biraz ağlayacağım."

Telefonu kapattı ve Tom McGrath'ın onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için midem tekrar ekşidi. McGrath DC Metro'nun tartışmalı dedektif şefi ve patronumuzdu. Ama Bree'nin daha birinci sınıf bir dedektif olduğu ve McGrath'ın hâlâ davalara baktığı zamanlarda onu kanatları altına almış, ona yol göstermiş, hatta kısa bir süre için ortağı olmuştu.

zaman. Rütbesi yükseldikçe ona akıl hocalığı yapmış ve büyük davalara geçmesini tavsiye eden kişi olmuştu.

COD olarak McGrath'ın yetkin ve adil bir yönetici olduğunu düşünüyordum. Sert olabiliyordu ve zaman zaman politika yapıyordu, düşman edinen bir polisti. Hatta eski ortaklarından biri McGrath'ın kendisine sırt çevirdiğini, delil yerleştirdiğini ve onu teşkilattan uzaklaştırdığını düşünüyordu.

Bir dedektif olarak Tommy'nin keskin içgüdüleri vardı. Ayrıca insanlar hakkında gerçekten meraklı ve iyi bir dinleyiciydi. Şehri geçip ölüm mahalline doğru giderken onu çok özleyeceğimi fark ettim.

Yanıp sönen mavi ışıklı devriye arabaları, üniformalı polisler ve Wisconsin Caddesi'nin 3200 bloğunu kapatan bariyerler vardı. Caddenin aşağısına park ettik ve birazdan göreceklerime ve yapacaklarıma hazırlanmak için bir an durdum.

Yıllarımı FBI ve DC Metro'da müfettiş olarak geçirdim, bu yüzden yüzlerce cinayet mahallinde bulundum ve genellikle beni tüm kurbanlarla aramda duygusal bir mesafe bırakan psikolojik bir zırhın içinde çalışmaya giderim. Ama bu Tommy McGrath'tı. Kardeşlerden biri, iyi adamlardan biri ölmüştü ve bu benim zırhımda çatlaklar oluşturdu. Bu her şeyi kişiselleştirdi ve ben cinayetle uğraşırken bunun kişisel olmasından hoşlanmam. Mantıklı, gözlemci ve analitik. Benim tarzım bu.

O tarafsız gözlemci olmaya çalışarak plakasız arabadan indim. Ancak kanlı olay yerine ulaştığımda, McGrath'ın antrenman şortu ve tişörtüyle yoga kıyafetleri giymiş güzel bir kadının yanında yattığını gördüm, ikisi de birden fazla kurşun yarasıyla ölmüştü, soğuk, rasyonel Alex Cross bir yürüyüşe çıktı. Bu kişiseldi.

"McGrath'ı severdim," dedi Sampson, yüzü abanoz gibi sert ve karanlıktı. "Hem de çok."

Bir devriye görevlisi yaklaştı ve tanıklardan aldığı ilk ifadelere dayanarak bize neler olduğunu anlattı. Arabanın McGrath ve kadına doğru yuvarlanarak geldiğini söylediler. Önce üç, sonra iki el ateş edilmiş. Bu konuda tüm tanıklar hemfikirli.

Önce McGrath vuruldu, sonra da Jane Doe. İşin içine silah sesi girdiğinde her zaman olduğu gibi kaos başladı, tanıklar yollarından çekildi, korunacak bir yer ya da güvenlik bulmaya çalıştı ki bu tamamen anlaşılabilir bir durum. İnsanların hayatta kalmaya hakkı var, ancak korku ve panik işimi zorlaştırıyor, çünkü bu duyguların yargılarını gölgelemediğinden veya hafızalarını lekelemediğinden emin olmalıyım.

Tanıklar bizi Whole Foods'un içinde bekliyordu, ancak içeri girmeden önce olay yerinin çevresinde yürüdüm ve cesetlerin etrafına saçılmış organik ürünleri gördüm: taze ürünler, balmumu mumları ve iki kırık kombucha çayı şişesi.

Cesetlerin yaklaşık on metre uzağındaki olukta bir şişe Clifton Dry vardı, bir tür köpüklü elma şarabı, ki bunun tuhaf olduğunu düşündüm.

"Ne görüyorsun, Alex?" Sampson sordu.

Omuz silktilim, "Tommy McGrath'ın hep Bud içtiğini sanırdım." dedim. "Yani bu onun şişesi. Birlikteler mi?"

"Bree, McGrath ve karısının ayrıldığını söyledi."

Sampson, "Boşanma her zaman bir cinayet için olası bir nedendir," dedi. "Ama bu bana çete işi gibi geldi."

"Öyle mi?" Ben sordum. "Bu normal bir dolu mermi sıkıp bir şeyleri vurmaya ummak değildi. Bu hassas bir atıştı. Beş el ateş edildi. Beş isabet."

Garip bir açıyla yan yatmış olan kadına baktık. Bel çantasını fark ettim, eldivenlerimi giydim ve açmak için diz çöktüm.

Bölüm

4

Bel çantasında ellilikler halinde **üç yüz** doların yanı sıra Amerikan Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrenci kimlik kartı ve Edita Kravic adına Columbia Bölgesi ehliyeti vardı. Otuz ikinci yaş gününe üç gün kalmıştı ve Whole Foods mağazasından uzakta oturmuyordu.

Ayrıca üzerinde THE PHOENIX CLUB-THE NEW NORMAL yazan iki kartvizit buldum; kartlara göre Edita Kravic orada 2. Seviye Sertifikalı Koç olarak çalışıyordu, her ne demekse. Kulübün adının altında Virginia'ya ait bir telefon numarası ve Viyana'da, Wolf Trap yakınlarında bir adres vardı.

kalktım ve *kim olduğunu* düşündüm, *Edita Kravic mi? Ve ne yapıyordun Dedektif Şefi McGrath?*

Sampson ve ben Whole Foods'a girdik ve sarsılmış tanıkları bulduk. Üçü tüm olayı gördüklerini söylediler.

Kasiyer Melanie Winters, kurbanların az önce mağazada olduklarını ve birbirleriyle gülüp şakalaştıklarını söyledi. Winters, Tom ve Edita Kravic'in birlikte iyi göründüklerini, kimyalarının uyuştüğünü, ancak McGrath'ın kasada Kravic'in bira almasına izin vermediğinden şikâyet ettiğini söyledi.

Sampson'a baktım. "Ne dedim ben?"

McGrath ve Kravic ayrılırken, kontrolör boş hareket etmeye başladığını söyledi.

ön pencerenin yanında kutular ürettiyordu. Dışarıya bakarken koyu mavi bir sedan camları indirerek yanaştı ve kurşunlar havada uçuşmaya başladı. Winters yere atladı ve silah sesleri kesilip araba uzaklaşana kadar orada kaldı.

"Arabada kaç kişi var?" Sampson söyledi.

"Bilmiyorum," dedi. "Sadece flaşları gördüm ve silah seslerini duydum."

"Flaşlar neredeydi?" Dedim. "Ön koltukta mı, arkada mı, yoksa her ikisinde de mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Emin değilim."

Georgetown'da son sınıf öğrencisi olan Lucas Phelps, mağazanın yaklaşık yarım blok güneyinde dışarıdaydı. Çatışma başladığında Phelps Beats kulaklıklarıyla bir podcast dinliyordu. Öğrenci, McGrath ve Kravic'in düştüğünü görene kadar bunun dinlediği programın bir parçası olduğunu düşünmüştü.

"Ne tür bir araba?" Sampson söyledi.

Phelps, "Bu konuda iyi değilim," dedi. "Dört kapılı bir araba mı? Koyu renkli gibi mi?"

"Arabada kaç kişi var?" Ben sordum.

"Sanırım iki," dedi Phelps. "Benim açımdan bunu söylemek biraz zordu."

"Atışlardan flaşlar gördünüz mü?"

"Elbette, şimdi sen söyleyince."

"Flaşlar geliyordu? Ön koltuktan mı, arkadan mı, yoksa her ikisinden de mi?" "Önden," dedi. "Sanırım. Her şey çok hızlı oldu."

Üçüncü tanık Craig Brooks, üçgenlemenin çoğu zaman gerçeğe ulaşmanın en iyi yolu olduğunu bir kez daha kanıtladı. Yetmiş iki yaşındaki emekli ABD Hazine ajanı, ateş açıldığı sırada karısının istediği "glütensiz bir şeyler" almak için Whole Foods'a gitmek üzere kuzey yönünden kaldırımından aşağı iniyordu.

"Arabada üç kişi vardı ve biri ön koltuktan camdan dışarı ateş ediyordu, Remington 1911 S, kırk beş kalibre."

"Bunu nereden biliyorsun?" Sampson sordu.

"Silahı gördüm ve kaldırımın yanında yeni bir kırk beşlik kovan var."

El hareketini takip ettim ve başımı salladım.

"Dokundun mu?" "Aptal değilim."

"Takdir ediyorum. Arabanın markası? Modeli? Plakası?"

"Bir tür GM'di, dört kapılı, koyu renkli ama düz, kaplaması yoktu,

Astar gibi. Üzerindeki tüm tanımlayıcıları çıkarmışlar ve plakayı da kapatmışlar."

"Erkek mi? Kadın mı?"

Brooks, "Hepsinin şapkası ve siyah maskeleri vardı," dedi. "Ama yanımdan geçerken tetikçinin şapkasını net bir şekilde görebildim. Kırmızı ve üzerinde Redskins logosu vardı."

Olası bir takip için telefon numaralarını aldık ve dışarı çıktım. O sırada bir kriminalist ekibi gelmiş ve olay yerini belgelemeye başlamıştı.

Vurulma olayının nasıl gerçekleştiğine dair bize üç versiyon sunulduğu için durup her şeye tekrar baktım. Her şeyin nasıl geliştiğini zihnimde canlandırabiliyordum.

"Tetikçi iyiden de öteydi, eğitimliydi," dedim. "Bir daha söyle," dedi Sampson.

"Saatte on beş ila yirmi mil hızla giden bir araçtan ateş edebilmesi ve hareket halindeki hedefleri beşte beş oranında vurabilmesi için profesyonel olması gerekir."

"Zorluk açığa bağlı, değil mi?" Sampson dedi ki. "Nereden ve ne zaman ateş etmeye başladığına bağlı ama katılıyorum, bu senaryo için alıştırma yaptı."

"Ve McGrath birincil hedefti. Tetikçi silahını Edita Kravic'e doğrultmadan önce ona üç el ateş etti."

Olay yeri ekibinden biri fotoğraf çekiyordu, donuk bir alüminyum lamba kurbanların üzerine ışık tutuyordu. McGrath'ın ölümüne en az altı kez bakmıştım. Her seferinde biraz daha kolaylaştı. Her seferinde birbirimizden uzaklaştık.

Bölüm

5

Bir polis öldürüldüğünde **haber çabuk yayılır**. Sampson ve ben Whole Foods'un arkasındaki ara sokaktan sıvıştığımızda Wisconsin Caddesi tam bir medya sirkine dönmüştü. Haber yapacak bir şey bulana kadar gazetecilerle konuşmak istemedik.

Ekip arabasına geri döndüğümüz ve Sampson bizi harekete geçirdiği anda Şef Michaels'ı aradım ve ona bilgi verdim.

Bitirdiğimde "Kaç adama ihtiyacın var?" diye sordu.

Bunu düşündüm ve "Dört efendim, Dedektif Stone da dahil. O ve McGrath arkadaşılardır. O da katılmak isteyecektir."

"Tamamdır. Onları en kısa sürede bir araya getireceğim."

"Bize bir saat ver," dedim. "Ofise önce McGrath'a uğrayacağız."

"Taş üstünde taş bırakma, Alex," dedi

Michaels. "Hayır, efendim."

"Terry Howard'a bakmanız gerekecek."

"Terry'nin zor durumda olduğunu
duydum."

"Aynen öyle. Ortaya çıkacak ve biz de ona baktığımızı söylemek zorunda kalacağız."

"Kendim yaparım."

Michaels telefonu kapattı. Katili bulması için üzerindeki baskının arttığını biliyordum. Bir polis arkadaşınız öldürüldüğünde, hızlı adalet istersiniz. Dayanışma göstermek, davayı hızlıca çözmek ve birini kelepçelemek istersiniz.

ve yargılanıyor.

Yine de, tüm kanıtları toplamadan hemen sonuca varmak istemezsiniz. Davaya atanan altı dedektifle birlikte, önümüzdeki birkaç gün boyunca hızlı ve öfkeli bir şekilde gerçekleri toplayacağız. Gece gündüz çalışacağız.

Gözlerimi kapadım ve birkaç derin, uzun nefes aldım, önümdeki zorlu yola ve ailemden ayrılmaya hazırlandım.

Sıkı çalışma ihtimali beni rahatsız etmedi; ailemden ayrı olmak rahatsız etti. Ev hayatım olduğunda daha iyiyim. Daha ayakları yere basan bir insanım. Ayrıca daha akıllı başında bir polisim.

Araba yavaşladı. Sampson, "Alex." dedi.

McGrath'ın evi Dupont Circle yakınlarında dönüştürülmüş bir sıra evin birinci katında bir daireydi. Ölü patronumuzun taşıdığı anahtarı çıkardık ve ön kapıyı açtık.

Yağlı menteşelerle açılan kapı, iki koltuk, duvarda kavisli ekran bir televizyon ve köşede bir yığın karton ambalaj kutusuyla seyrek döşenmiş bir alanı ortaya çıkardı. McGrath henüz tam olarak taşınmamış gibi görünüyordu.

Bunu Sampson'a söyleyemeden, dairenin derinliklerinde bir şey çarptı ve birinin koştuğunu duyduk.

Silahımı çektim ve tısladım, "Sampson, arkadan dolaş."

Ortağım dönüp koşarak ara sokağa girmenin bir yolunu aradı. McGrath'ın evine girdim, silahımı kaldırdım, hızlıca ilerledim ve dedektif şefinin ne kadar az eşyası olduğuna dikkat ettim.

Yerleri hızla temizledim, mutfığa gittim ve açık bir pencere buldum. Kafamı dışarı uzattım. Sampson yanımdan hızla geçti. Başımı çevirdim ve kot pantolonlu, siyah AC/DC tişörtlü, siyah golf şapkalı, sivri sarı saçlarının üzerinden aşağıya doğru sarkan beyaz bir erkeği kovaladığını gördüm.

Güçlü bir koşucuydu; kesinlikle bir atletti. Siyah bir sırt çantası taşıyordu ama yine de koşmaktan çok sıcıyor, yeri çiğniyor, ortağımla arasına giderek artan bir mesafe koyuyordu. Döndüm, McGrath'ın evinden geçip ön kapıdan çıktım, arabaya atladım, selektör ve sireni açtım ve koşucunun önünü kesmeye çalışarak arabadan çıktım.

Yirmi Beşinci Cadde ile I. Cadde'nin köşesinden uçarak geldim ve bir yayadan kaçıp bloğun sonunda gözden kaybolurken sırtını bir an için gördüm. Bu mesafeyi bu kadar hızlı kat etmesi hayret . Sampson

ara sokaktan yeni çıkıyordu, adamın en az yüz metre gerisindeydi.

Gaza basıp peşinden kükreyesim geldi ama çoktan yenildiğimizi biliyordum; I Sokağı, bloğun sonunda Yirmi Altıncı Cadde'ye dönüşüyor ve o tür tekerlekleri olan herhangi bir adamı yutacak kadar bitki örtüsü ve arazi değişikliği olan Rock Creek Parkı'nda çıkmaza giriyordu. Garip bir şekilde, günün erken saatlerinde Maserati'nin kaza yapıp patladığı yerden kuş uçuşu uzakta değildik.

Sireni kapattım, Sampson'ın yanında durdum ve arabadan indim. "İyi misin, John?"

Ortağım eğilmiş, elleri dizlerinin üzerinde, terden sıırıslıkm olmuş ve nefes nefese kalmıştı.

"Şu adamın gidişini gördün mü?" diye mırıldandı. "Flash gibi bir şeydi."

"Etkileyici," dedim. "Soru şu ki, Flash'ın Tommy'de ne işi vardı? McGrath'ın yeri mi?"

Bölüm

6

İki saat sonra, Dedektif Bree Stone arabasıyla McLean, Virginia'daki West Langley semtine gitti.

"*Sence* Tommy'nin bilgisayarında ne vardı?" diye sordu Dedektif Kurt Muller, yolcu koltuğunda onun yanında oturan yaşlı adam. Gümüş rengi bıyığının uçlarını sık bukleler halinde tutacak şekilde düzeltiyordu.

"Dizüstü bilgisayarın çalınmasına ve belki de öldürülmesine neden olan bir şey," dedi Bree, az önce ayrıldıkları toplantıyı ve Alex ile Sampson'dan aldıkları brifingi düşünerek.

Özümsenmesi gereken çok şey vardı ama hızla kaçan hırsızın McGrath'ın bilgisayarını ve muhtemelen yedek diskini evindeki ofisinden aldığından emindiler. DC Metro'nun bilişim uzmanları McGrath'ın iş dosyalarını inceliyordu ve bir dedektif Whole Foods'un altı blok ötesindeki tüm güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyordu. Bir başka üst düzey müfettiş de McGrath'ın suikastı gerektirecek bir şey yapıp yapmadığını anlamak için tüm eski davalarını araştırıyordu.

Alex, Bree ve Muller'den McGrath'ın ayrı yaşadığı eşini McLean, Virginia'daki evinde ziyaret etmelerini istemişti. Alex ve Sampson Edita Kravic ve Terry Howard'a odaklanacaktı.

"Howard'ın hasta olduğunu duydum," dedi Muller.

Arabayı sürerlerken Bree, "Onun da bu işe karıştığını düşünmekten nefret ediyorum," dedi. "Ben de," dedi Muller.

"Eskiden benim arkadaşımdı."

Yavaşladı ve adresin yazılı olduğu posta kutusunu gördü,

ve gri sedir sallantılı dış cephe kaplaması ve yemyeşil peyzajlı bahçesiyle geniş bir Cape evinin uzun araba yoluna döndü.

Bree, "Bu küçük bir servete mal olmuş olmalı," dedi.

"Bir nokta yedi beş milyon," dedi Muller. "Yola çıkmadan önce kontrol ettim." "Bir dedektif şefinin böyle bir yere parası nasıl yetiyor?"

"Karısının parası," dedi Muller. "Güven fonuyla geldi."

Bu Bree'nin yanağının içini çiğnemesine neden oldu. Park ederken, "Bunu nasıl bilemedim?" dedi.

"Sanırım buraya akşam yemeği ya da barbekü için hiç davet edilmediniz." "Hayatımda daha önce hiç buraya gelmedim."

"Buldum," dedi Muller ve dışarı çıktı.

Bree, garaj yolunu geçerken onu takip etti. Kapıya yirmi adım kala kapı açıldı ve iyi kesimli takım elbiseli, uzun boylu, seçkin görünümlü bir adam elinde bir evrak çantasıyla dışarı çıktı. Adam onları görünce durdu.

Arkasındaki kapı aralığında kırk yaşlarında bir kadın belirdi. Kum sarısı saçları, tenis gibi bilenmiş bir vücudu, şiş kırmızı gözleri ve yüzünde işkence görmüş bir ifade vardı.

"Kurt," diye seslendi Muller'e titrek bir sesle. "Seni böyle gördüğüm için çok üzgünüm."

Muller başını salladı, "Ben de Vivian," dedi.

İyi giyimli adam yarı yarıya ona doğru döndü.

Vivian McGrath dalgın bir şekilde adamı işaret etti. "Kurt, bu Lance Gordon, avukatım. Dedektif Muller eskiden Tommy için çalışırdı, Lance."

"İkimiz de yaptık," dedi Bree.

Gordon, "Kaybınız için hepinizin başı sağ olsun," dedi. "Vivian, soruların olursa istediğin zaman arayabilirsin."

"Minnettarım Lance," dedi. "Gerçekten."

Avukat dudaklarını büzdü ve Muller ile Bree'nin yanından geçmeden önce başını salladı. Adam yanlarından geçerken, Bree tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir kokunun onu takip ettiğini fark etti. Garip bir şekilde tatlı. Ama ne olduğunu çıkaramadı.

Bree ve Muller McGrath'ın dul eşine gittiler. Muller dedi ki, "Zor olmalı Viv. Her şeyden sonra bile."

Bree Gordon' unutup Vivian'a odaklanırken gözlerinden yaşlar süzüldü ve duygularına karşı yutkundu.

"Doğru," diye boğuk bir sesle konuştu. "Onu zaten kaybetmiştim. Ama bu. Bu sadece..."

Muller garip bir şekilde onun omzunu sıvazladı ve "Viv, bu Dedektif Bree Stone. Tom'un davası üzerinde çalışan bir görev gücünün parçasıyız. Alex Cross liderlik ediyor."

Vivian zayıfça gülümsedi. "Tommy için her şeyin en iyisi."

Sonra bakımlı elini Bree'nin koluna koydu ve "Sizden sık sık bahsederdi, Dedektif Stone. Lütfen içeri gelin. Size kahve ikram edebilir miyim?"

"Lütfen," dedi Bree ve Muller başıyla onayladı.

Onları *Architectural Digest*'te yer alabilecek odalardan geçirdi ve çıplak kirişli tavanları, krem rengi dolapları ve bordo ocağı olan bir mutfığa götürdü.

Bir hazırlık istasyonunun üzerinde pırıl pırıl bakır kaplar asılıydı. Her yüzey tertemizdi. Her bıçak ve mutfak eşyası yerli yerindeydi, öyle ki Bree'ye steril gibi gelmişti. Buzdolabının üzerine yapıştırılmış resimler, tezgâhların üzerinde posta yığınları ve lavaboda bulaşıklar yoktu.

Vivian kahvaltı tezgâhındaki tabureleri işaret ederek, "Otur, otur," dedi. "Ne öğrenmek istiyorsunuz? Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bree, "Anladığımız kadarıyla Tom'la boşanıyormuşsunuz," dedi.

"Ayrılmıştık, evet." Burnunu çekti. "Ne alırdınız? Espresso? Latte?"

Bree, "Espresso iyi olur." dedi.

"Latte," dedi Muller ve bıyığına dokundu.

Mutfığın bir köşesinde, Bree'nin bir aylık maaşına mal olacağını düşündüğü bir espresso makinesi vardı. Vivian bir düğmeye bastı ve makine buğulandı, tısladı ve cennet gibi kokan siyah kahve döktü.

Vivian fincan ve tabağı önüne koyduğunda Bree, "Ayrılık," dedi.

McGrath'ın dul eşi sertleşti, kollarını kavuşturdu ve "Ne olmuş yani?" dedi.

"Tom'un fikri mi?" Muller sordu. "Yoksa senin mi?" "Tom sana hiç söylemedi mi?"

"Hiçbir şey bilmediğimizi varsayalım," dedi Bree.

"Ayrılmayı ben önerdim ama bunun nedeni Tom'du," dedi kederle. "Her zaman bu işi yürütebileceğimize inanmıştım. Sosyal çevremdeki hiç kimseye benzemiyordu, ama on yedi yıl boyunca çalıştık ve sonra, hala anlamaya çalıştığım nedenlerden dolayı, artık çalışmadık."

Hıçkırır hıçkırır ağlamaya başladı.

Bölüm

7

Bree nefes aldı, sempatik olmaktan çok hayal kırıklığına uğramış hissediyordu.

Vivian tekrar kontrolü ele aldığında Bree, "*Nasıl* işe yaramadığı konusunda daha açık olabilir misin?" dedi.

Bir peçeteyle gözlerini sildi, Muller'e baktı ve sonra, "Bana dokunmayı bıraktı, eğer bilmen gerekiyorsa. Ve sanki sırları varmış gibi hissediyordum. İkinci bir telefon tutuyordu. Sahip olmadığı parayı harcıyordu. Bir metresi olduğunu düşündüm."

Bree bu konuda yorum yapmadı.

"Tommy'nin metresi var mıydı?" Muller sordu.

"Bilmiyorum," dedi Vivian. "Sanırım öyle. Sen söyle. Bakması için kimseyi tutmadım yani. Ama Tom'un benimle mutsuz olduğunu görebiliyordum, bu yüzden üç ay önce ona beni hâlâ sevip sevmediğini sordum. Soruya cevap vermedi. Ona ayrılmak ya da boşanmak isteyip istemediğini sordum, o da bunun bana bağlı olduğunu söyledi."

"Madem onunla kalmak istiyordun, neden ayrılmayı önerdin?" Bree sordu.

Vivian gözlerini sildi, kendini toparladı ve Bree'ye eşit bir şekilde baktı. "Bunun onun aklını başına getirebileceğini ve bana geri dönmesini sağlayabileceğini düşündüm."

"Anladığım kadarıyla yapmamış," dedi Muller. Kadın aşağılanmış görünüyordu.

"Hayır."

"Boşanma davası açmış mıydınız?" Bree sordu. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onu hâlâ seviyordum," dedi. "Umuyordum ki..." "Acımış olmalı," dedi Bree.

"Bu beni incitti, küçük düşürdü ve tahmin edebileceğinizden çok daha fazla üzdü, Dedektif Stone," dedi yüzünde gergin bir ifadeyle.

"Ve seni kızdırdı mı?"

Vivian doğrudan Bree'ye baktı. "Tabii ki." "Onu öldürmeye yetecek kadar mı?" Muller sordu.

"Asla. Eskiden *Kırk Sekiz Saat* ve *Dateline* gibi televizyon programlarında eşlerden birinin diğerini öldürdüğünü izlerdik. Her zaman bunu anlayamadığımızı söylerdik; eğer evlilik yürümüyorsa, ayrılırdınız. Arkadaş olmanın ya da olmamanın bir yolunu bulur ve yolunuza devam ederdiniz."

"Evliliğiniz finansal olarak nasıl gitti?" Bree sordu.

Vivian, "Sorduğun buysa, bir evlilik sözleşmesi vardı," dedi. "On yedi yıl önce evlendiğimiz gün Tom boşanırsak hiçbir şey alamayacağını biliyordu."

"Buna kızdı mı?" Muller sordu.

Vivian homurdandı. "Tam tersi. Tommy anlaşılmadan memnundu -Hatta bundan gurur duyardı. Bunun benimle evlendiğini kanıtladığını söyledi..."

Gözlerinden yine yaşlar süzüldü. Derin bir nefes aldı. "Temsil ettiği kişisel bağımsızlığı ve kendine güveni seviyordu."

"Hayatlarınız nasıl karıştı?" Bree sordu. "Demek istediğim, Tom şehirde tehlikeli bir iş yaparken, sen burada bir kır kulübü hayatı sürüyordun."

Vivian'ın yüzü yavaş bir duygu seline kapıldı; önce direndi, sonra düşündü ve sonunda kabul etti. Omuzları çöktü.

"Bunu düşündükçe, Dedektif Stone, Tom ve benim başından beri ayrı dünyalarda yaşadığımızı daha iyi anlıyorum. Burada güvenli, masalsi bir hayatımız vardı ama dışarıda, DC'de, sokaklarda Tom ejderhalarla savaşmayı severdi. Polis olmak ona yaşadığını hissettiriyordu ve onunla birlikte şehre indiğimde hissettiğim tek şey korkuydu."

Muller, "Genç bir kadınla birlikte öldürüldü" dedi.

"Bunu duydum," dedi kadın. "Kimdi o kadın?"

"Edita Kravic, otuzlu yaşlarının başında, Amerikan Üniversitesi'nde hukuk okuyor, çok çekici."

Vivian, ayrı yaşadığı kocasının birlikte öldüğü kadının otuzlu yaşlarının başında ve son derece çekici olduğu haberini tek yumruk gibi aldı.

"Metresi miydi?" diye sordu gergin bir sesle.

"Bilmiyoruz," dedi Bree. "Sana hiç bu isimden bahsetti mi?" "Asla."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Bayan McGrath," dedi Bree, "bu sabah yedi yirmi sularında neredeydiniz?"

Vivian ona kuşkuyla baktı. "Gerçekten Tom'u öldürebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sormak zorundayız Viv," dedi Muller. "Bu işin bir parçası. Nasıl biliyorsun."

"Muhtemelen duş alıyordum." "Seni gören oldu mu?"

"Umarım öyle değildir. Yalnız yaşıyorum."

"Bu sabah gördüğünüz ilk kişi kimdi?"

"Catalina Monroe. Masaj terapistim. Saat randevum vardı." "Onunla iletişim kurabileceğimiz bir yol var mı?"

McGrath'ın dul eşi bir telefon numarası saydıktan sonra "Kime bakmanız gerektiğini biliyor musunuz?" dedi.

"Anlat bize," dedi Bree.

"Terry Howard," dedi Vivian sesinde kinle. "Tom'u birçok kez tehdit etti." Muller, "Cross bu açıdan çalışıyor," dedi.

"Güzel. Güzel. Bunun... şey, bilirsiniz işte... korkuyordum."

"Bir anma töreni mi planlıyorsun?" Bree sordu.

Vivian'ın kafası her zamankinden daha karışık görünüyordu; yere baktı ve fısıldadı, "Bu yapmam gereken bir şey mi? Tommy benim bu işe karışmamı ister miydi bilmiyorum."

Muller, "Sanırım bu kararı, öncelikle Tommy ile geçirdiğiniz güzel zamanları onurlandırmak için bir an ayırarak, bunların sizin için ne anlama geldiğini anlayarak veriyorsunuz. Eğer o yıllarda Tommy'nin sevgisi yeterliyse, bunu yaparsınız, onu gömersiniz. Ve eğer o yıllardaki sevgi yeterli değilse, yapmazsınız."

Bree, "Eğer bir şey yapmamaya karar verirsiniz, ayarlamalarla ben ilgilenirim," dedi.

McGrath'ın dul eşi şaşkın şaşkın etrafına bakındı, çenesi titriyordu ve sonra şöyle dedi: "Hayır, Kurt haklı. Aşkımızı onurlandırmak ve kocamızı gömmek

Tommy en azından benim yapabileceğim bir şeydi."

Baraj patladı ve kadın ağladı. "Şu anda onun için yapabileceğim tek şey bu."

Bölüm

8

Edita Kravic'in Columbia Heights'taki dairesi Sundance Kataloğu'ndan fırlamış gibi görünüyordu -üst düzey mobilyalar, duvarda güzel çerçeveli baskılar- ve evin konumu göz önüne alındığında kirası ayda iki, belki üç bin olmalıydı.

Bu garipti, çünkü hukuk öğrencileri genellikle açlıktan ölürdü. Editanın 2. Seviye Sertifikalı Koçluk oldukça başarılı olduğu belliydi. Mutfak mutfak aletleriyle doluydu ve buzdolabında gurme peynirler ve sürülebilir yiyeceklerle birlikte soğuyan kaliteli şaraplar vardı. Dolaplarda güzel kristaller vardı, ancak yaşam alanının hiçbir yerinde fotoğraf yoktu, Edit Kravic'in özel hayatına dair hiçbir şey yoktu, bize söyleyebilecek hiçbir şey yoktu. Onun hakkında daha fazla şey.

Dairede üç yatak odası vardı. En küçük olanı ofise dönüştürülmüştü. Masanın üzerinde birkaç hatlı bir iş telefonu ve açık bir dizüstü bilgisayar vardı.

"Buraya bakacağım," dedim.

Sampson, "Yatak odalarını ben alacağım," dedi.

Tıpkı yaşam alanında olduğu gibi, raflarda veya duvarlarda kişisel hiçbir şey yoktu. Sadece basit bir masa, arkalıksız bir sandalye ve iki ahşap dosya dolabı vardı. Birinin çekmecelerini çekiştirdim ve kilitli olduklarını gördüm. Diğerinin üst çekmecesini kayarak açıldı ve standart ofis malzemeleri ortaya çıktı.

Bir sonraki çekmece dosyalarla doluydu. Onlara baktım, son model bir Audi A5'i olduğunu .

Cayman Adaları'na. Bir önceki yıl üç kez gitmiş. Ama tüm bunların parasını nasıl ödediğine dair net bir fikir edinmemi sağlayan hiçbir şey yoktu.

Böyle yaşamak için yüz binden fazla geliri olması gerektiğini düşünüyordum. 2. Seviye Sertifikalı Koçlar bu kadar para kazanıyor muydu? Eğer öyleyse, belki de yanlış isteydim.

İlk dolabın kilidini kırmayı düşündüm ama önce bilgisayara bir göz atmaya karar verdim. Parmağımı dokunmatik yüzeyde gezdirdiğimde ekranın hemen aydınlandığını ve bana masaüstünü gösterdiğini görünce şaşırdım. Birkaç farklı uygulama çalışıyordu.

Biri Edita'nın hukuk fakültesi e-posta hesabıydı. Oturdum ve e-postaları taradım, Tom McGrath'tan hiçbir şey göremedim. Mesajların çoğu profesörlere ve sınıf arkadaşlarına gönderilmişti. Bir sınıf arkadaşı, JohnnyBoy5, cinayetten önceki on sekiz saat içinde ona altı e-posta göndermişti.

Gerçekten mi? Önceki gece saat 10:30'da gönderilen bir tane oku. Beni yine mi ekiyorsun? Bu senin buluşmandı, hatırladın mı?

Tüm gelen kutusunda JohnnyBoy5'ten gelen tüm e-postaları aradım. On sekiz ay öncesine ait yüzden fazla e-posta vardı. Onları kronolojik sıraya göre yeniden düzenledim ve büyüyen bir saplantının hikayesini okudum.

JohnnyBoy5 belli ki Edita Kravic'e en başından beri vurulmuştu ve bunu söylemekten de çekinmiyordu. Edita zaman zaman onunla flört ediyor gibi görünse de, çoğunlukla onu cesaretlendirecek hiçbir şey yapmıyordu.

İlk yıl JohnnyBoy5'i uzak tutmayı başarmıştı. Ama ondan sonra, sesi önce öfkeli, sonra da depresif bir hal aldı.

Bana ne oldu bilmiyorum, JohnnyBoy5 Mart ayında yazmıştı. Seni bir daha göremeyeceğim diye çok korkuyorum Edita. Mantıksız olduğunu biliyorum ama . Seni bir şekilde kaybedeceğime, başına kötü bir şey geleceğine, gerçek beni asla göremeyeceğine ve sana gerçekten ne kadar değer verdiğimi asla anlayamayacağına dair bu karanlık, karanlık duygudan kurtulamıyorum.

Edita cevap yazdı, *Bu hiç iyi değil, Johnny. Git buradan yoksa yasaklama emri çıkartırım. Üçüncü sınıftan biri bana nasıl yapılacağını anlattı.*

Bundan sonraki üç hafta boyunca Bayan Kravic ile JohnnyBoy5 arasında hiçbir temas olmadı. Sonra ona tekrar e-posta göndermiş.

Senin ne olduğunu biliyorum Edita, ders dışında ne yaptığını.

Geri dönüş e-postası yok. Aylarca takip edilmemiş. Ancak Edita öldürülmeden üç hafta önce JohnnyBoy5 ona tekrar yazdı.

Kim o? Yüzümü kırmakla tehdit eden koca et kafa mı? Gerçekten mi? Aramızdaki şey bu mu? Ya Facebook'ta senin ve kimsenin bilmesini istemediğin hayatın hakkında bir şeyler paylaşırsam? Bu işe yarar mı?

İki hafta geçti.

Laf kalabalığı için özür dilerim, JohnnyBoy5 yazdı. Tanrım, bazılarını tekrar okudum ve bu ben değildim, Edita. Doktor bana montelukast adında bir astım ilacı verdi ve beni karanlık bir yola sokan nadir ama kötü bir yan etki yaşadım. Ama hayata geri döndüm! Çalışma grubu yeniden başlıyor. Geri dönmene çok sevinirim tabii ki. Başka bir şey için endişelenme. Herkesin dolabında iskeletleri vardır, değil mi?

Edita yanıt vermedi. Ondan sonraki her gün, ölümünden önceki güne kadar, JohnnyBoy5 yazdı - endişeyle, umutsuzlukla ve öfkeyle. Ölmeden sadece iki gün önce yazdığı gibi, *seninle tanışmak pek çok açıdan hayatımın yıkımıydı.*

İnşa ettiğim her şey bir moloz yığınının dönüşü.

Seninle tanıştığım an. Yıkım yıkımı hak eder, Edita. Harabe, harabeyi hak eder.

Saplantı, çok eski zamanlardan beri cinayetlerin tarif kitabında temel bir unsur olmuştur. Bazen saplantı ana malzemedir. Diğer zamanlarda ise saplantı, olayları işlenemeyecek kadar sıcak hale getiren bir fırındır.

Bazı obsesiflere ihmal ya da zulüm yoluyla bu şekilde olmaları öğretilmiştir. Diğerleri ise saplantılarının temeli olarak nefret geliştirmişlerdir. Bu durum özellikle organize seri katiller için geçerliydi. Cinayetlerini ritüelleştirerek, öfkelerini nefretlerini doğuran insanların vekillerinden çıkarıyorlardı.

Ancak aşk saplantının da temeli olabilir, özellikle de taraflardan biri ya da diğeri reddedilirse. Bir insanda, aşık olmaktan delicesine aşık olmaya, reddedildiğinde üzülmeye, sonra değersiz hissetmeye, sonra kızmaya, sonra öfkelenmeye ve sonra silahına sarılmaya kadar giden bu tür kademeli *tık-tak-tak* değişimini görürsünüz çünkü *arzumun nesnesine sahip olamazsam, kimse olamaz.*

JohnnyBoy5'e olan da bu muydu? Romantik bir cinayet sarmalına girip Edita'yı ve yüzünü kırmakla tehdit eden iri adam Tommy McGrath'ı mı öldürmüştü? Yoksa başka biri miydi?

Sampson içeri girdi. "Görmen gereken bir şey var." "Benim de," dedim, ayağa kalkarak. "Bir sapığı var."

"Bu uyuyor," dedi. Döndü ve beni yatak odasına götürdü.

Büyük sayvanlı yatak. Uyumlu çarşaf. Yeni şifonyer. Güzel ayna. Bir yürüyüş-

giysilerle dolu rafları ve düzinelerce güzel ayakkabıyı barındıran rafları olan bir dolap.

Dolabın en ucunda gömme çekmeceler vardı.

Sampson iki tanesini açmıştı. İlki kaliteli iç çamaşırlarıyla doluydu. İkincisinde ise çok çeşitli seks oyuncakları ve kayganlaştırıcılar vardı.

"Demek sapık bir tarafı varmış," dedim. "Ne olmuş yani?"

İki çekmeceyi iterek kapattı ve hemen altındakileri açtı. İkisine de bir bakış attım ve "Oh, bu işleri değiştirir" dedim.

"Kesinlikle öyle," dedi Sampson, sert S&M ekipmanlarıyla dolu sağ çekmeceye bakarak.

Ben daha çok soldaki çekmeceyle ilgileniyordum, daha derinde olan, yığın yığın bantlanmış elli dolarlık banknotlarla dolu olan.

Bölüm

9

Sampson ve ben o akşam yediyi biraz geçte Edit Kravic'in

dairesinden ayrıldık. Seks aletlerini ve kırk bin dolar olduğunu tahmin ettiğimiz nakit parayı bulmuştuk ama ikinci sınıf bir hukuk öğrencisinin bu kadar parayı nasıl olup da bir elbise çekmecesinde sakladığını açıklayacak pek bir şey yoktu.

Bu kadar parayı ve seks malzemelerini gördüğünüzde, soruşturma içgüdüleriniz fahişelik, uyuşturucu, kaçakçılık ya da organize suçlara yönelme eğilimindedir. Ancak yasadışı herhangi bir şeye doğrudan bir kanıt bulamamıştık, anahtarını bulduktan sonra açtığımız kilitli dosya dolabında bile.

Dolapta Edit Kravic'in daha fazla kişisel dosyası vardı; bunlardan biri Slovakya'dan geldiğini ve yeşil kartı olduğunu gösteriyordu. Başka bir dosyada ise Bank of America'da bin beş yüz dolar bakiyesi olan bir hesabı görünüyordu. Visa ve American Express kartlarına bundan daha az borcu vardı. Kira kontratını buldum. Kiranın ayda iki ya da üç bin dolar olacağını tahmin etmişim; aslında dört bin dolardı. Ama kira için çek yazmıyordu, ya da benim görebildiğim kadarıyla yazmıyordu.

Arabaya döndüğümüzde "Her şeyi nakit ödedi," dedim. Sampson, "Onunla yüksek kaliteli şeyler satın aldım," dedi. "Kaçmak için klasik bir yol Vergiler."

"Yine de paranın nereden geldiğini açıklamıyor," dedim. "Phoenix Club'dan gelen hiçbir dosya, hiçbir ödeme kaydı yoktu."

"Belki kulüp de vergi kaçırıyordur," dedi Sampson ve takımı çalıştırmaya başladı

Araba. "Nereye?"

"Ofise dönmeden önce Terry Howard'ın evine uğrayın." "Şefin dinlenmesini kolaylaştırmak için mi?"

"Aynen öyle."

Kuzeydoğu'daki New York Bulvarı'nda bulunan dört katlı eski püskü bir apartmana gittik.

"Doğru olan bu mu?" Ben sordum.

Sampson, "Google Maps yalan söylemez," dedi.

Köhne mahalle beni ayılttı, Tommy McGrath'ın eski ortağının Büyük Vaka Birimi'ndeki günlerinden bu yana ne kadar uzağa ve ne kadar zor düştüğünü anlamamı sağladı. Terry Howard'ın sert adamı oynama konusunda müthiş bir ünü vardı. İstedikini elde etmek için bir kaynağın gözünü korkutmaktan asla çekinmezdi. Aslında, birçok kez bununla suçlanmıştı ve bu yüzden ve Tommy sonunda Howard'a sırtını döndüğü için buradaydık.

Ancak tek yatak odalı dairesinin kapısını açan eski dedektif sert bir adama benzemiyordu; elli beşinden ziyade yetmişine merdiven dayamış yorgun bir adama benziyordu. Solmuş bir Washington Redskins şapkası, düz siyah bir tişört ve üzerinden sarkan bir kot pantolon giymişti. Hatırladığım iri cüssesi hâlâ yerindeydi ama yumuşamış ve kilo vermişti. Gözleri romatizmalıydı. Votka kokuyordu.

"İkinizi çok göreceğimi düşündüm," dedi Howard. "İçeri girebilir miyiz Terry? Birkaç soru sorabilir miyiz?"

"Bu gece olmaz, halletmem gereken bir sürü iş var. Üzgünüm."

Dedim ki, "Sizinle konuşmamız gerektiğini ve nedenini biliyorsunuz. Şimdi burada, kattaki herkesin işinizi bileceği şekilde kapınızın önünde durmaya devam edebiliriz ya da içeri girebiliriz veya sizi götürebiliriz. Bunu hangi şekilde yapmak isterseniz bizim için sorun değil."

Howard'ın donuk gözleri sertleşti ve boncuk gibi oldu. "Buraya."

Kenara çekildi. Onun hüznü küçük dünyasına girdik. Daire sigara dumanı kokuyordu. Sesi kısılmış televizyon, klasik beyzbol maçlarını yayınlayan kablolu bir kanala ayarlanmıştı. Bira kutuları ve üç boş Smirnoff votka şişesi sehpayı doldurmuştu. Koltukla kanepeler arasındaki kafeste duran muhabbet kuşu, tüyleri yolunmuş minyatür bir tavuğa benziyordu. Bebek mavisi ve turuncu bir taç dışında hiç tüyü yoktu.

"Bu Sylvia Plath," dedi Howard. "Sorunları var."

Bunun üzerine kahkahalarla güldü ve sonra sertçe öksürmeye başladı. Bir mendil aldı, içine tükürdü ve sonra "Tommy onu aldığı anda nerede olduğumu sormayacak mısın?" dedi.

Sampson, "Bundan önce sizinle bir süre dans edelim diye düşündük," dedi.

Howard ayıldı ve "Gerek yok. Televizyoncuların öldürüldüğünü söylediği sırada ben de buradaydım."

"Seni gören oldu mu?"

Howard, "Mahallemdeki Hooters'tan altı güzel bayanın kahvaltıya gelmesi ve dün geceki maçı benimle birlikte DVR'dan izlemesi gerekiyordu," dedi. "Ama ne yazık ki beni ektiler. Çok kötü oldu. İyi maçı. Senatörler ligler arası oyunda Red Sox'ı yerle bir etti. Harper dörtte üç yaptı."

"Yani mazeretin yok," dedim.

"Hayır," dedi Howard mutfağa gidip kirli bir bardağa portakal suyu ve votka doldururken. "Ama orada olmadığım için beni üst Wisconsin'e koyamayacağınızı biliyorum. İki blok bile zor yürüyebiliyorum."

"Bir zamanlar Tommy'yi öldürmek istemiş olmalısın," dedi Sampson.

"İnsan hayatını mahvediyor, aklından geçiyor," dedi Howard, ayaklarını sürüyerek

ve koltuğuna yerleşiyor. "Ama COD McGrath'ın tetiğini ben çekmedim."

"Remington 1911'iniz var mı?" Ben sordum.

"Ben her zaman Smith ve Wesson'a sadık biri oldum, o yüzden hayır." "Etrafa bakmamızın sakıncası var mı?"

Gözden düşmüş dedektif, "Tabii ki umurumda," dedi. "Arama iznin var Cross, al onu. Aksi takdirde, tüm saygımla söylüyorum, burada işimiz bitti. Ben ve Sylvia P.'nin izleyecek başka bir maçı var."

Bölüm

10

Sampson ve ben Howard'la tartışmadık. Eski dedektif bana fiziksel ya da zihinsel olarak McGrath'ı vurabilecek biri gibi gelmedi. Vazgeçmiş gibiydi ve bununla acı bir barış içindeydi.

Oradan ayrılıp ofise döndüğümüzde Bree ve Muller'i, Şef Michaels'ın Tom McGrath cinayeti için görevlendirdiği diğer dedektifler Rico Lincoln ve Martin O'Donnell ile birlikte beklerken buldum. Bree ve Muller Vivian McGrath ile yaptıkları görüşmeyi anlattılar ve biz de McGrath'ın, Edita Kravic'in ve Terry Howard'ın evinde bulduklarımız hakkında onları bilgilendirdik.

İşimiz bittiğinde, raporlarımız sırasında gülümseyen ve sabırsız davranan uzun boylu, sıska bir maratoncu olan Dedektif Lincoln'e baktım.

"Paylaşmak istediğin bir şey var mı Rico?"

"Var," dedi Lincoln. "Yani, ikimizin de var."

"Önce sen," dedi O'Donnell.

Lincoln bilgisayarına girdi ve duvardaki büyük bir ekrana bağladı. Ekran Wisconsin Bulvarı'nın üst kısmının trafik kamerası perspektifine geçti. Kuzeye giden her iki şeritteki arabalar kameraya doğru geliyordu, böylece her bir aracı ve yolcularını uzaktan en iyi şekilde görebiliyorduk. Yağmur nedeniyle ön camlardan, özellikle de sağ şerittekilerden iyi bir görüntü almak zordu.

Lincoln videoyu hızlandırdı, alt köşedeki verileri izledi ve

sonra saat 7:20'yi gösterirken durakladı.

"Tommy McGrath ve Edita Kravic saat 07:20'de vuruldu," dedi ve Play tuşuna bastı. "Kuzeye giden sağ şeritten size doğru geliyor, koyu astarlı dört kapılı sedan, soyulmuş, neredeyse yeniden boyanmak üzere gibi görünüyor."

Sampson, "Hazine ajanı söyledi," dedi. "Şimdi izle," dedi Lincoln.

Araba geçiyordu, yağmur ön camına sıçırıyordu ve hiçbir şey göremiyordunuz. Lincoln, arabanın ön tarafı neredeyse görüş alanından çıktığında ekranı dondurdu. Ön camın sol tarafını işaret etti. Gösterge panelinin üzerinde kırmızı bir Washington Redskins şapkası vardı.

Sampson, "Howard'ı bir saat önce aynı bunun gibi kırmızı bir Redskins şapkası takarken gördük," dedi.

Doğruydu. Aynı şapka.

Lincoln "Başka bir şey" dedi.

Dedektif kareleri ilerletti, böylece arabanın ön camı ve ardından renkli sürücü tarafı camı kayboldu. Filmi tekrar durdurduğunda, açık arka camdan yan açılı bir görüntü elde ettik.

Arka koltuğun ortasında oturan, dağınık saçlı bir kişinin silüetini görebiliyorduk.

"Tamam mı?" Dedim.

Lincoln filmi iki kare ilerletti. Burada gölgeler farklıydı. Yüzün dörtte üçü ortaya çıktı.

Bir saniye bakakaldım ve sonra "Raggedy Ann?" dedim.

Dedektif O'Donnell, "Bizim tepkimiz de bu oldu," dedi. "İlk başta yanlış arabaya bindiğimizi ve ön camdaki kapağın şans eseri olduğunu düşündük."

Lincoln, "Ama düşündükçe arka koltukta üçüncü bir kişi olmadığına daha fazla ikna olduk. Orada bir korkuluk oturuyordu. Buradaki ve şuradaki gölgeleri görüyor musunuz? Bunlar koyu renk bir ceketin omuzları. Yakaları görüyor musun?"

",," dedim. "Raggedy Ann neden palto giyiyor?" "Aynen öyle," dedi Lincoln.

Çenemi ovuşturarak, "Bunun tetikçinin arabası olduğuna katılıyorum. En iyi açılardan çekilmiş fotoğraflarını teşkilattaki tüm memurlara gönderin."

"Hallediyorum," dedi Lincoln ve yazmaya başladı.

Bree bir esnemeyi savuşturdu. Ben de bir esnemeyi savuşturdum ve sonra başımı salladım.

O'Donnell, "Şef McGrath'ın çalışma dosyalarını incelemeye başladım. Hemen bir tehdit e-postası buldum."

Bilgisayarında bir şeyler yazdı ve ekran Raggedy Ann bebeğinin yakın çekim görüntüsünden TL'den McGrath'a gönderilen 3 Temmuz tarihli bir e-postaya dönüştü.

Çok zorlarsanız, biz de karşılık veririz. Ama bu sefer ölümcül olacak, Şef McG.

"TL MI?" Sampson söyledi. "Şu Thao Le mi?" "Öyle olmalı," dedi Bree öne doğru oturarak.

Muller, "Le'nin geçen yıl Prince George's'da mahkum olduğunu sanıyordum" dedi. O'Donnell, "Dört ay önce temyizden çıktı," dedi ve bize bir

McGrath'ın masasında bulduğu soruşturma dosyası. "Belli ki Tommy, serbest bırakıldığından beri Le'nin faaliyetleriyle ilgili tek başına bir soruşturma yürütüyormuş."

"Ne bulmuş?" Bree sordu.

"Le oyuna geri dönmüştü. Bilinen suçlularla ve eski çetesinin üyeleriyle ilişki içindeydi. Uyuşturucu. Kadınlar. Tefecilik. Gasp."

"Tommy neden birine söylememiş olsun ki?" Sampson sordu.

O'Donnell, "Le'yi çivilemek Tommy için kişisel bir konuydu," dedi. "Bu konuda yazı bile yazdı. Terry Howard'ın davasına delil yerleştirenin Le olduğunu düşünüyordu ve Terry ondan nefret etse de Tommy bunu kanıtlamak istiyordu."

Bree, "Belki de Tommy, Le'yi korkutup tehdidini gerçekleştirmesini sağlayacak kadar yaklaşmıştır," dedi.

"Le şimdi nerede?" diye sordum.

"Henüz bir ipucu yok," dedi O'Donnell. "Ama Le'nin silah suçlamasıyla tutuklandığı son iki seferde kırk beş kalibrelik bir Remington 1911 taşıyordu."

Bölüm

11

Şafaktan önce uyanmıştım, tabancalı Raggedy Ann'in Rock Creek Parkway'de motosiklet sürdüğü bir rüyadan irkilerek **uyandım**, bu rüya elli dolarlık banknotlarla doluydu. Para neredeyse Edita Kravic ve Tommy McGrath'ın cesetlerini örtüyordu.

Bree'nin uyumasına izin vererek yataktan kalktım. Gece yarısından sonra eve gelmiş, buzdolabındaki yemek artıklarını mideye indirmiş ve doğruca uyumuştuk.

Duştan sonra aşağıya indiğimde doksan bir yaşındaki büyükannemi kahvaltı hazırlarken buldum.

"Biraz erken kalkmışsın anneanne," dedim onu yanağından öperek.

"Önünde büyük bir gün var," dedi. "Doğru başladığından emin olmak istedim." "Minnettarız," dedim. Kendime biraz kahve koydum ve ön verandadaki kağıtlar.

Tommy McGrath ve Edita Kravic'in öldürülmesi hem *Washington Post* hem de *Washington Times gazetelerinin* birinci sayfalarında yer aldı. Şef Michaels'ın DC Metro'nun en iyi adamlarından birini kaybettiğini ve departmanın katillerin peşini bırakmayacağını söylediği aktarıldı. Cinayetleri araştırmak üzere seçkin bir görev gücü oluşturulduğunu duyurdu ve beni de ekip lideri olarak atadı.

"Baba?"

Gazetelerden başımı kaldırdığımda en büyük çocuğum Damon'ın orada durduğunu ve heyecanlı görüldüğünü gördüm.

Gülümsedim ve "Hazır mısın?" diye sordum.

"Hiç olamayacağım kadar."

"Şuraya otur da Nana sana son bir kez düzgün bir kahvaltı versin."

Damon 1.80 boyunda ve büyükannemin üzerinde yükseliyor. Onu kucakladı ve bir öpücük verdi, bu da kahkahalarla çığlık atmasına neden oldu.

"Bu ne içindi genç adam?" diye sordu, adam onu yere bıraktığında kızgın görünüyordu.

", " dedi Damon. "Bu sabah üç yumurta alabilir miyim?" Burnunu çekti. "Sanırım idare edebilirim."

İçeri girdiğinde hâlâ pijamaları içinde olan ve gözlerini ovuşturan on beş yaşındaki kızım Jannie, "Bana iki tane," dedi. "Kendi shake'imi kendim yapacağım."

Ali, neredeyse sekiz yaşında ve en küçüğüm, onun peşinden koştu ve "Fransız tostı istiyorum" dedi.

"Mutfağında şeker bombardımanı yapmak yok," dedi Nana Mama. "Yumurta. Protein.

Beyniniz için iyi."

"Fransız tostı da öyle."

Ona baktım ve "Bunu asla kazanamayacaksın." dedim.

Ali dünyanın yükü üzerindeymiş gibi davrandı. "İki tane kızarmış ekmek alabilir miyim?"

"Bunu alabilirsin," dedi büyükannem.

Bree de kısa süre sonra katıldı. Hafta içi bir günde hep birlikte kahvaltı etmek güzel bir ikramdı. Çok geçmeden evin önünde Damon'ın son eşyalarını da arabamıza yüklemesine yardım ediyorduk.

"Bu mı?" Başımı sallayarak söyledim. "Gerçekten o değil."

"Bu seni şaşırttı mı?" Damon sordu.

"Sanırım öyle," dedim. "Okula gittiğimde iki kat daha fazla eşyam vardı ya da belki de eşyalarım daha büyüktü. Hepsi bu, artık kocaman bir müzik sistemi yok. Her şey küçüldü."

Büyükannem sabırsızca, "Bu bir flaş haber Alex," dedi ve bastonunu kaldırıma vurdu. "Şimdi Damon, buraya gel ve gitmeden önce anneannene biraz sevgi göster, ama beni bir daha kucağına alma. Belimi kıracaksın."

Damon sırtıarak eğildi ve Nana Mama'ya veda öpücüğü verdi. "Seninle gurur duyuyorum," dedi, gözleri cam gibi olmuştu. "Sen bir bir beyefendi ve bir bilgin."

Emekli bir İngilizce öğretmeni ve eski bir lise öğretmeni olan büyükannemden

okul müdür yardımcısı, bu büyük bir vgyd.

Damon gülümseyerek, "nk bana nasıl çalışılacağını sen öğrettin," dedi. "Sen ğrendin ve onunla koştun," dedi. "Kendine biraz kredi ver."

Onu yanağından tekrar öptü ve sonra Jannie'ye döndü. "Onu öldürmeye devam et, duydun mu?"

"Planımız bu," dedi ve ona sarıldı. "Davete geleceksin, değil mi?"

Damon, "Dünyanın en hızlı kadınını izleme fırsatını kaçırmak istemem." dedi.

"Henüz değil," dedi Jannie sırtarak.

"Hayal et, sahiplen, zaman ver," dedi Damon ve sonra suratı asık olan Ali'yi kucağına aldı. "Neden surat asıyorsun, küçük adam?"

Ali omuz , ". Yine."

"Bir saat uzaklıkta olacağım," dedi Damon. "Kraft'ta olduğum zamanki gibi altı saat değil, yani seni daha çok görmek için evde olacağım."

Ali canlandı. "Söz m?"

"Ali Cross'a ihtiyaım olduğunu biliyorsun," dedi Damon ve Ali kahkahalarla inleyene kadar onu gıdıkladı.

Sonra Bree'ye sarıldı ve benimle ilgilenmesini söyledi.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Yepyeni bir hayat bizi bekliyor," dedi Damon ve soğukkanlılığını korumaya çalışsa da arabayla uzaklaşırken duygudan titrediğini görebiliyordum.

Bölüm

12

295'ten kuzeye, Baltimore'a doğru yola çıktık ve hoş bir sessizlik içinde ilerledik. Bir yanım helikopter ebeveyn olmak, ona şunu ya da bunu yapmasını hatırlatmak, bir akademik krizle ya da diğeriyle nasıl başa çıkacağını söylemek istiyordu.

Ama Damon hayallerinin peşinden gitmek için on altı yaşında evden ayrılmıştı. Kendi başının çaresine bakmayı çoktan öğrenmişti ve bu beni hem gururlandırıyor hem de üzüyordu. Bir ebeveyn olarak görevim danışman rolüne indirgenmişti ama bir zamanlar onun sahip olduğu tek şey bendim.

Hyattsville, Maryland'den geçerken Damon'ın doğduğu anı, ilk eşim Maria'nın hemşire onu karnına yatırdığında nasıl sevinçten hıçkıra hıçkıra ağladığını, bir anda sevdiğim, kıvranan, ciyaklayan bir mucize olduğunu hatırladım.

Maria'nın bir araba çarpması sonucu öldürüldüğü geceye gitmemek için kendimi zor tuttum. Onun yerine Maria'nın ölümünden sonraki ilk birkaç yılı, Damon'u ya da o zamanlar bebek olan Jannie'yi kucağıma almadığım sürece kendimi nasıl parçalanmış hissettiğimi hatırladım. Anneannem olmasaydı asla devam edemezdim. Büyükanmem ben çocukken olduğu gibi yine devreye girmişti. Benim olduğu kadar Damon'ın da annesiydi.

Damon ve ben Laurel, Maryland yakınlarında beyzbol konuştuk ve ikimiz de Bryce Harper'ın sağlıklı kalabilirse Hall of Fame istatistiklerini tutturacağı konusunda hemfikir olduk. Birkaç yıl önce All-Star Maçı için New York'a gitmiş ve Home Run Derby'deki vuruşunu izlemiştik. Harper'ın acayip bir çabukluğu ve gücü vardı.

"Jannie'ye benziyor, biliyor musun?" Damon dedi ki. "Aykırı bir tip. Onlarda özel bir şeyler var. Hareket ettiklerinde bunu görebiliyorsunuz."

"Sen de o kadar kötü ," dedim.

"Birinci Lig'de yedinci ya da sekizinci adam olacak kadar iyiyim."

"Kendini asla küçümseme," dedim.

"Dürüst olmak gerekirse, yedek kulübesinden gelmekte bir sakınca görmüyorum baba," dedi. "Ama Jannie? O çok az insanın yaşayabildiği bir dünyada."

Bu doğrudu. Kızımı piste koşarken görmek, aslan tarafından kovalanan bir ceylanı izlemek gibiydi.

"Baba! et!"

Altı ya da yedi araba boyu önümüzde, bir Ford F-150 pikabın arkasına bağlı yirmi yedi metrelik bir Jayco kamp römorku çılgınca savrulmaya başlamıştı. Karavan ve pikap geniş, kavisli bir patinaja girmeden ve ardından ön tamponumuzdan birkaç santim ötede krikoya çarpmadan, takla atmadan ve sola doğru kaymadan bir saniye önce ayağımı frene bastım.

Gaza bastım, ileri fırladım ve yanından geçtim. Römork karşıdan gelen bir arabaya çarptı, pikap başka bir şeye çarptı ve sonra tüm bükülmüş metal kütlesi hızlı şeridi geçip arkamızdaki setten aşağı indi.

"Vay anasını!" Damon bağırdı. "Kahretsin, az kalsın ölüyorduk!"

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve bankete yanaştığımda ellerim direksiyonda titriyordu. Neredeyse ölüyorduk. Azrail tam oradaydı ama bizi es geçmişti.

"Hadi," dedim ve cep telefonumu çıkarıp 911'i aradım. "Yardım etmeliyiz."

Damon arabadan atladı ve ben memura olanları anlatırken yolun aşağısındaki setin oraya doğru koştu.

Kamyonete ulaştığımda Damon başını salladı. Sürücü ölmüştü ve arka camdan dışarı sarkıyordu. Seyahat karavanının çarpıp tavanının üzerine devrildiği arabanın içinde bir bebeğin ağladığını duyduk.

"Yardım edin!" diye bağırdı bir kadın. "Lütfen biri bize yardım etsin."

Damon arabanın yanında dizlerinin üzerine çöktü, ben de öyle yaptım. Genç annenin başı fena halde kanıyordu. Bebek baş aşağı duruyordu ama yaralanmamış görünüyordu, sadece baş aşağı durduğu için üzgündü.

"Ambulans geliyor," dedim. "Adın ne senin?"

"Sally Jo," dedi. "Sally Jo Hepner. Sıkışmış bir domuz gibi kanıyorum. Am

Ölecek miyim?"

"Sanırım çok fazla dikiş ihtiyacın olacak ama ölmeyeceksin. Bebeğinin adı ne?"

Siren seslerini duymaya başlamıştım bile. "Bobby," dedi.

"Babamdan sonra."

Damon pencereden içeri girmiş ve araba koltuğunu serbest bırakmıştı. Geri çekildi ve onu dışarı çıkardı. Bobby Hepner yaygara koparıyordu ama ona annesini göstermek onu sakinleştirmiş gibiydi.

İtfaiye ve acil yardım ekipleri kazadan sonraki beş dakika içinde olay yerindeydi. Annenin güvenli bir şekilde arabadan çıkarıldığını ve her ihtimale karşı boyunluk takılarak sırt tahtasına oturtulduğunu görene kadar orada kaldık. Sağlık görevlilerinden biri bebeği ambulansa taşıdı.

"Görünüşe göre buradaki işimiz bitti," dedim. "Hadi seni okula götürelim."

Damon gülümsedi ama arabaya bindiğimizde düşünceli görünüyordu.

"Hayat garip. Bir dakika önce buradayım, bir dakika sonra yokum." "Bu konuda fazla endişelenme."

"Sanırım. Ama bunu gördükten sonra, ne anlamı var ki? Zamanınızın ne zaman dolacağını asla bilemezsiniz."

"Kesinlikle," dedim. "O yüzden her dakikayı son dakikanmış gibi yaşa ve minnettar ol. Gördüğüm kadarıyla, bu kıl payı kurtuluş bir mesajdı. Çok yaklaşmıştık ama bugün bir araba kazası geçirmememiz gerekiyordu. Hayatın ne kadar kırılgan ve değerli olduğunu hatırladık ama ölmememiz gerekiyordu. Seni üniversiteye götürmemiz gerekiyordu ve biz de bunu yapacağız."

Damon başını eğdi ama sonra sırtarak, "Tamam," dedi.

Johns Hopkins benim öğrenciliğimden bu yana bazı açılardan değişmişti, ancak Homewood kampüsü hala Baltimore kentinde yeşil dörtgenler ve kırmızı tuğlalı salonlardan oluşan bir vahaydı ve geldiğimizde buranın elektriğini hala hissediyordum. Bizi çeşitli sıralarda yönlendiren ve yeni gelen birinci sınıf öğrencileri için kalın bir oryantasyon paketi veren gönüllü öğrenciler tarafından karşılandık.

Damon'ın odasını bulduk ve oda arkadaşıyla -Massachusetts'ten bir lakros oyuncusu olan William Clancy- ve ailesiyle tanıştık. Çocuklar en başından beri uyumlu görünüyorlardı. İşleri halletmelerine yardım ettik ve sonra ailelerin gitmesini istedikleri belli olan garip bir an yaşandı.

"Benimle arabaya kadar yürü," dedim. "Aşağıda senin almanı istediğim bir şey var."

"Tabii," dedi Damon ve oda arkadaşına başıyla işaret etti. "Geri döneceğim ve

sonra da hoş geldin pikniğine gideriz?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi William.

Arabaya bindik ve ona şiddetli bir gurur ve sevgiyle baktım. "Ne almamı istiyordun?" Damon sordu.

Onu tuttum ve gözyaşlarıma engel ona sarıldım.

"Annen," diye boğuldum. "Senin nasıl biri olduğunu görse çok ama çok mutlu olurdu."

Onu bırakıp geri çekildiğimde Damon rahatsız görünüyordu. Gözlerinden birkaç damla yaş süzüldükten sonra, "Teşekkür ederim baba. Her şey için."

Dayanamadım ve ona tekrar sarıldım, sonra da hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce gitmesini söyledim. O da güldü. Yumruklarımızı tokuşturduk. Ve beni kesip biçerek bir erkek haline getiren o yere doğru gitti.

Yolculuk acı-tatlı geçti; onun başarıları için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutluydum ama çaresiz bebek oğlum Damon'un sevgi dolu bakımıyla başlayan ve genç adamımın kendinden emin adımlarla uzaklaştığı birkaç dakika önce sona eren hayatımın bir kısmının yasını tutuyordum.

İkinci Bölüm

Bir Kanunsuz Cinayet

Bölüm

13

Johns Hopkins kampüsünden **çıktım**, köşeyi döndüm, durdum ve başımı direksiyona koydum. Oğlumun gideceğini aylardır biliyordum ama yine de beni dümdüz etmişti.

Cep telefonum çaldı. John Sampson. Bluetooth'tan cevap verdim. "Pho sever misin?" diye sordu.

"Doğru yapılırsa," dedim arabayı vitesine takarken. "Neden?"

"Çünkü O'Donnell'ın kaynaklarından biri Thao Le'nin öğleden sonra saat birde Falls Church'teki Pho Phred's'te olduğunu söylüyor. Zamanında dönebilir misin?"

Saate baktım, "Balon ve sirenle birlikte, evet." dedim.

Sampson, "Ben olsam yaklaştığınızda sireni keserdim," dedi ve telefonu kapattı.

295'e geri döndüm, balonu kaldırdım ve arabayı seksen beşe kadar sürdüm, insanları yoldan çekmek için sirene bastım ve Thao Le'yi düşündüm. Başından beri bir çete üyesiydi. Kaliforniyalı bir gangsterin oğlu olarak on sekiz yaşında doğuya gelmiş eroin, kokain ve marihuana ticaretine odaklanan kendi suç örgütünü kurmuştu ama daha sonra

insan kaçakçılığına .

Haraç toplama suçlamasıyla iki kez tutuklanmış ve ikisinde de delil yetersizliğinden ya da kaynağınıza bağlı olarak Le'nin rüşvet olarak ödediği para yüzünden serbest kalmıştı. Ancak çok geçmeden Le, Dedektif Tommy McGrath ve o zamanki ortağı Terry Howard'ın radarına girdi.

Le'nin soruşturmasından bir yıl sonra, İç İşleri Howard'ı kokain ve bir uyuşturucu baskını sırasında alınan para ile yakaladı. Howard her zaman vardı

Masum olduğunu iddia etmiş, hatta suçu McGrath'ın üzerine atmaya çalışmıştı ama sonunda kovulmuştu ve o zamandan beri işleri hiç iyi gitmiyordu.

McGrath, Le'nin suçu ortağına attığına inanıyordu. Ancak olaydan altı yıl sonra Tommy, Terry Howard'ı *temize* çıkaracak yeterli kanıt bulamamıştı çünkü O'Donnell'in bulduğu dosyada da belirttiği gibi Vietnamlı gangster *kaypak ve dikkatliydi*. Le, kendisini gözaltına almaya çalışan iki polis memuruna saldırdığı için en fazla üç buçuk yıl hapis yatmıştı. İki polis de hastanelik olmuştu.

Bu yüzden Le ile konuşacaksak yanımızda küçük bir ordu getirmeye karar verdim. Telefon görüşmeleri yapmaya başladım.

Bire on kala, Falls Church'teki Vietnam ve Kore eğlence ve alışveriş merkezi Eden Center'ın hemen aşağısındaki bir kereste deposuna girdim. Bree, Sampson ve Muller'in yanı sıra dört SWAT operatörü, iki devriye ekibi ve daha önce birlikte başarılı bir şekilde çalıştığım Earl Rand adında bir dedektif çavuşun beni beklediğini gördüm. Hepsi de Fairfax County Şerif Departmanı'ndandı.

"Nasıl gitti?" Bree söyledi. Bunaltıcı sıcakta çoktan zırhını kuşanmıştı.

"Bazı açılardan yürek parçalayıcı, açılardan ise hayatımın en gurur verici anı."

"Aferin sana. Onunla gurur duymalısın. O harika bir çocuk."

"o," dedim ve Dedektif Rand ekip arabalarından birinin kaputuna bir harita yerleştirirken ben de kendi zırhımı giydim. Eden Center'ı gösteriyordu, ortasında büyük bir park yeri olan tembel bir U şeklinde düzenlenmiş bir alışveriş merkezi.

Pho Phred's, U'nun kuzeydoğu köşesindeki Viet-Royale restoranının yakınında, eski Saygon'daki bir açık hava pazarını andıracak şekilde kurulmuş olan Sidewalk Stores adlı bölümün bir parçasıydı. Rand bize ana otoparkın güneyinden ve Oakwood Mezarlığı'nın bitişiğindeki daha küçük bir otoparkın kuzeyinden bölgeye girişi gösterdi.

Rand, her iki girişi de tutmak ve U'nun alt kısmının her iki ucundan da merkezi bilen Fairfax memurlarını göndermek isteyeceğimizi söyledi.

Rand, "Onu dört yönden keseceksiniz," dedi. "Gidecek başka bir yer yok."

"Hadi yapalım," dedim ve Sampsonla birlikte bir arabaya bindim.

"Le'nin McGrath, Kravic ve Peters için iyi olması güzel olur" dedi.

"Olabilir," dedim. "Biraz izin alabilirim, gidip Jannie'nin koşusunu izleyebilirim."

"Bunun için bir neden yok," dedi Sampson ve arabayı çalıştırıp Eden Center'a doğru yola çıktı.

O andan itibaren her şey hızla yokuş aşağı gitti.

Bölüm

14

Hepimiz aynı radyo frekansı üzerinden **iletişim** halindeydik. İki Fairfax County memuru Eden Center'a Planet Fitness üzerinden, Sidewalk Mağazalarının en batı tarafından girdi. İki kişi de doğudan geldi.

Bree ve Muller kuzey girişinden geldiler. Sampson, Dedektif Rand ve ben güney kapısından girdik. Eden Center'ın bu bölümü Rand'in söylediğine göre refahı arttırdığına inanılan açık maviye boyanmıştı.

Bölgede kesinlikle başarılı bir iş vardı. Cuma günü öğleden sonra saat birde yüzlerce Vietnamlı Amerikalı etrafta dolaşüyor, bir dükkanda taze balık, bir diğerinde işlemeli ipek elbiseler, bir üçüncüsünde şekerleme alışverişi yapıyordu. Ve hava tuzlu ve tatlı kokuyordu.

Sampson ve ben göze batıyorduk ama kısa boylu insanların arasında uzun boylu olmanın avantajları vardı. Sonradan anladık ki birimiz ya da hepimiz merkeze girerken görülmüş olmalıyız, çünkü içeride doksan saniyeden fazla kalmamıştık ki, elli metre kadar ötede Thao Le Pho Phred'den dışarı fırladı, etrafına bakındı ve bizi gördü.

Le sıırım gibi, hızlı ve çevikti. Döndü ve kuzeye doğru koştu.

"Sana doğru geliyor, Bree," dedim koşmaya başlayarak. "Onu görüyorum."

Dedektif Rand, "Onu temizleyin, eğer-" dedi.

Le, Bree ve Muller'i fark etmiş olmalıydı çünkü aniden tıklım tıklım dolu bir restorana daldı. Bree, Muller'ı toz içinde bıraktı ve rozetini takarak Le'nin peşinden içeri daldı. Çıglık sesleri duyduk.

"Oradan çıkmanın bir arka yolu olmalı!" Restoranın kırk metre uzağındaki bir balıkçı dükkânına dalarak bağırdım.

Rozetimi takarak ürkmüş tüccara ve müşterilerine "Arka kapı!" diye bağırdım.

Gözleri büyüdü ve yuvarlaklaştı, ama tezgâhın arkasındaki lastik perdeleri işaret etti.

Lastik perdelerden geçip küçük bir yükleme rıhtımındaki soğuk hava deposuna girerken Rand'in devriye arabalarını çağırdığını duydum. Üst kapı kaldırılmıştı. Bir toptan deniz ürünleri kamyonu geri geri geliyordu.

Kamyon engelleyemeden rıhtımdan atladım, pis kokulu bir su birikintisine düştüm ve tökezledim. Sampson hemen arkamdaydı; kolumun altından tutup beni ayağa kaldırdı, tam o sırada bir crotch-rocket motosikletin çalıştığını duyduk ve sonra elli metre ötedeki bir çöp konteynerinin arkasından ciyakladığını gördük.

Kasksız olan Le motosikleti bir uzman gibi kullandı, arka tekerlek sürüklenip duman çıkarmadan önce kuzeye ve silahını doğrultmuş ama akıllıca ateş etmeyen Bree'den uzağa ateş etti. Le alışveriş merkezinin köşesine doğru hızlandı, sonra vites küçülttü, fren yaptı ve sağımızda kayboldu.

"Ona doğru gelen arabalar var!" Rand bize yetişirken nefesi kesildi.

Artık hepimiz koşuyorduk. Bree köşeyi döndü ve yerini korudu. Fairfax devriye arabasının Le'ye döndüğünü görmek için tam zamanında ona ulaştık.

Gangster, peşindeki devriye arabasıyla birlikte bize doğru geri geldi. Başka bir devriye arabası arkamızdan ava giriyordu. Le'nin kelepçelenmesinin iyi olacağını düşünüyordum.

Le, park alanının yaklaşık yarısında, başka bir çöp konteynirinin ve arka çitlerin yanına gelişigüzel yığılmış tahta paletlerin yanında durdu. Le bize doğru bakıp gülümsediğinde ilk kruvazör neredeyse Le'ye varmak üzereydi.

Motosikletin gaz pedalına bastı, bir saniyede on beş metre yol kat etti, tahta palet yığınının doğru fırladı ve neredeyse yanlamasına çöp konteynerinin üzerine inmeden önce belki on metre havadaydı.

Le yere iner inmez gazı kökledi, sonra çöp konteyneri kapaklarının üzerinden çaprazlama geçti, motosiklet tekrar havalanırken peglerin üzerine zıpladı ve park alanını Oakwood Mezarlığı'ndan ayıran tel örgülerin üzerinden süzüldü.

Motosiklet servis yoluna düştü ve neredeyse devriliyordu, ancak Le ayağını indirdi, düzeltti ve hızla uzaklaştı, bizi onu kaybettiğimiz için kızgın bıraktı ve

onun çılgın yetenekleri karşısında ağızı açık kaldı.

O sırada Eden Center'da bulunan Fairfax devriyesi telsizle geldi ve "Pho Phred'de Le'nin kız arkadaşı var. Onunla konuşmak ister misin?"

Bölüm

15

Memuru ve fermuarlı Michele Bui'yi Pho Phred's'in dışında
bulduk. Bayan Bui en hafif tabirle mutsuzdu.

"Haklarımı aldım," dedi. "Ben doğma büyüme ABD'liyim, Hanoi ya da Ho Chi Minh City'ye ayak basmadım. Bu yüzden bir şey söylemek zorunda değilim çünkü öğle yemeği sipariş etmek dışında bir şey yapmadım. Bu saf ve basit bir tacizdir."

Bui Vietnamlı bir kadına göre uzun boyluydu, neredeyse beş altı yaşındaydı ve ince yapılıydı. Saçlarının bir tarafı kazınmış, diğer tarafı ise uzundu. Sol kolunda sarı, sağ kolunda ise kırmızı kelebek dövmeleri vardı. Her bir burun deliğindeki iki halka görünüşünü tamamlıyordu.

Bui Vietnamca bağırmaya başladı ve koridorlardaki ve diğer mağazalardaki birçok insan kapılara gelip bize baktı.

Bree sakince, "Sadece biraz sohbet etmek istiyoruz," dedi.

"Bir sohbeta genellikle silah ve fermuarlı kelepçe mi getirirsiniz?" Bui sordu. "Sohbet etmek istediğimiz kişi Thao

Le olduğunda, evet," dedim.

"Thao'yu ne zaman rahat bırakacaksınız?" dedi. "Onu tutuklarsanız, kurtulur. Siz tutuklarsınız, o çıkar. Ona sahip olunamayacağını ne zaman anlayacaksınız?"

Yüzlerimize baktı ve bilerek gülümsedi. "Onu yakalayamadınız, değil mi? Onu yakalayamadınız!"

Bui gülmeye başladı ve ardından Vietnamca bir şeyler söyleyerek oradaki diğer insanları da güldürdü.

Bana baktı. "Yetkili sen misin?"

Başımı Dedektif Rand'e doğru salladım.

Bui gözlerini devirdi ve "Kelepçeleri mısın? Acımaya başladılar ve bir davanın yaklaşmakta olduğunu kokusunu alıyorum."

Bree, "Onları çıkarırsak bizimle konuşacak mısın?" dedi.

"Bunu neden yapayım ki?" Bui sordu. "Sizinle konuşmak gibi bir yükümlülüğüm yok çünkü yanlış bir şey yapmadım."

"Bir polis katiline yardım ve yataklık etmeye ne dersiniz?" Sampson söyledi.

Bui'nin aklına birdenbire böyle bir şey gelmiş gibiydi ve çenesi hızla geri çekildi. "Thao polis katili değil," dedi.

"Öyle olduğunu düşünüyoruz," dedi Bree. "Polis Tommy McGrath'tı, Thao'yu hayatının sonuna kadar içeri tıkmak isteyen bir adamdı."

Bui hiçbir şey söylemedi, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Bu ismi daha önce duydun mu? McGrath?"

Ben sordum.

Başını sallayışından, rahmetli COD'yi duymuş *olduğu* anlaşıyordu.

Bree de bunu anladı. Dedi ki, "Biri bir polisi öldürdüğünde, ağ büyür ve genişler. Bu ağ erkek arkadaşının etrafında oluşuyor. Soru şu ki, hangi balığı onunla birlikte ağa takılacak?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, erkek arkadaşının sadakatsiz olduğu anlamına geliyor," dedim. "Üç farklı kadını üç farklı dairede tutuyor, aralarında dönüşümlü olarak yaşıyor."

Bui'nin yüzü sertleşti ama hiçbir şey söylemedi.

"Onu iki kişiyle paylaşmak, üç gecede sadece bir gece için iyi olmak sana nasıl hissettiriyor?"

Le'nin kız arkadaşı gözlerini kırptırdı, yere baktı ve "Eğer " dedi.

"Doğru. Ve diyelim ki diğer iki kız arkadaşı Thao'nun ağına takılmaktansa bildiklerini bize anlatmanın daha iyi olacağına karar verdi. Bu seni nereye götürecekt?"

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Dereye kadar," dedi. "Kelepçeleri çıkar, sana ne yapabileceğimi söyleyeyim."

Bölüm

16

Bree yirmi dört yaşındaki gençle hızlı bir kurdu, biz de DC'ye döndüğümüzde sorgulamayı Muller'le birlikte ona bırakmaya karar verdik.

Sampson'la paylaştığım ofise geri döndüm ve mühürlü bir kanıt torbası içinde bir GoPro kamera ile adli tabip Nancy Barton'dan bir not buldum.

Maserati'den yazmıştı. İlginç bulacaksın.

Barton kamerayı bilgisayarıma bağlamak için bir kablo eklemişti. Kabloyu taktım ve kamerayı açtım. Oynatma moduna geçene kadar uğraşmam gerekti ve sonra Sampson ve ben en son MPEG dosyasını izledik.

Tekrar izledik. Ne gördüğümüz hakkında konuştuk ve sonra üçüncü kez izledik.

Sampson, "Bence Michaels'a an önce söylememiz gerekiyor," dedi.

"Katılıyorum," diye cevap verdim.

On dakika sonra DC polis şefi Bryan Michaels'ın ofisindeydik. Göbeğiyle savaştan bir ağır sıklet olan Michaels kahve fincanından bir yudum aldı ve yüzünü ekşitti.

"Lanet olsun, buna asla alışamayacağım," dedi titreyerek ve bardağı masasına bıraktı. "Sıcak limonlu su. Bana iyi gelmesi, alkalinitemi değiştirmesi gerekiyordu."

"Bal ekle," dedim.

"Ama önce size gönderdiğimiz videoyu çağırın," dedi Sampson.

"Bir latte alabilirim." Michaels içini çekti, okuma gözlüklerini taktı ve bilgisayara döndü.

Birkaç tua bastıktan sonra MPEG videosu ortaya ıktı. "Bu nedir?" diye sordu.

"Aaron Peters'ın hayatının son dakikalarının filmi," dedim. "Gösterge paneline yanmaz bir muhafaza içinde monte edilmiş bir GoPro Hero'su vardı. Bir şekilde hız göstergesine bağlamış olmalı, çünkü- göreceksiniz."

ef videonun üzerine tıkladı ve tam ekran görüntüsünü açtı.

Kamera bize gösterge panelinin ortasından, ık kaputun üzerinden ve Maserati'nin far kirişleri boyunca aşağıya bakan bir görüntü verdi. Videonun sağ alt köşesinde dijital bir hız göstergesi vardı. Sol altta, 0'a ayarlanmış bir zamanlayıcı.

Aaron Peters, Beach Drive'dan Rock Creek Parkway'e doğru yola çıkarken kamera önünde "İte bağlıyoruz, destansı kou," dedi.

Motor kkrediğinde zamanlayıcı çalışmaya bağladı ve Maserati dört saniyenin altında bir sürede otuzdan yetmiş bee hızlandı.

Peters güldü ve ardından "Sonofa-" dedi.

Vites küçültme ve fren gıcirtısı sesleri efin ofisini doldurdu.

"Dikkat edin, ef," dedi Sampson.

Geriye doğru bir S virajından çıkarken, tek bir far Maserati'nin yanındaki kaldırımını kesti.

"Motosiklet mi?" Michaels söyledi.

"Ne...hey, pislik!" Aaron Peters söyledi.

Farlar tekrar sağa doğru kırıldı ve Maserati'nin motorunun üzerinden motosikletin güçlü vınlaması duyulabiliyordu. Ama sonra Peters motosikletlinin geçmesini engellemeye çalışarak ileri geri gitmeye bağladı. Bir sonraki virajda kötü fren yaptı ve hızlanmaya çalıştı.

Aaron Peters, "Yakalayabilirsen yakala beni," dedi ve hızı doksana çıktı.

nemi yokmuş gibi görünüyordu. Tek far sallandı ve motosikletin motoru iki el ateş edilmeden önce neredeyse Maserati'ninki kadar yüksek ses çıkardı. Spor araba kontrolden çıktı, korkuluklara çarptı ve 360 derecelik bir patinaj yaparak kaçan motosikletliyi neredeyse bir anlığına aydınlattı, ardından araba ormana fırladı, ağaçlara çarptı ve alevler içinde patladı.

"Tanrım," dedi Michaels. "Adam doksanla motosikletten mi vuruldu?"

"Tam olarak bizim tepkimiz," dedim. "Şimdi sana gönderdiğim resimleri çağır."

Bir dakika sonra ekran iki fotoğrafa bölündü. Biri, günün erken saatlerinde yapılan otopsi sırasında fotoğraflanan COD Tom McGrath'ın yaralarını gösteriyordu. Diğer resim ise Peters'ın kafasındaki iki yaranın yakın çekimiydi.

"Tamam mı?" Michaels söyledi.

"Her iki olayda da ateş etme sıradışıydı," dedim. "Ve her iki olayda da atılan her mermi kırk beşlikti, muhtemelen Remington model bir 1911'den."

Şef Michaels tek gözünü kısıp baktı. "Aynı tetikçi olduğunu mu düşünüyorsun?" "Peters'ın Kevlar kaskından iki mermimiz var. Elimizde sağlam bir

McGrath'ı öldüren kurşunlarla karşılaştırabiliriz, ancak bu arada bir tetikçi olasılığını da göz önünde bulundurmanız gerekiyor ve bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Şef bir an düşündü ve şöyle dedi: "Balistik incelemeden bir şey çıkana kadar bunların duyulmasını istemiyorum. Anlaştık mı?"

"Öyleyiz," dedi Sampson ve ben de başımı salladım.

"Peters ve McGrath arasında bir bağlantı var mı?" diye sordu şef.

"Henüz bir şey yok," dedi Sampson.

"Beni haberdar et."

"Birkaç saatte bir, efendim," dedim.

Ayrılmak için döndüğümüzde Michaels, "Alex, seninle biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

Sampson'a baktım ve "Elbette" dedim.

Kapı ortağımın arkasından kapandığında Michaels, "Bir dedektif şefine ihtiyacım var." dedi.

"Kimi düşünüyorsun?" "Seni."

"Ben mi?"

"Kim daha iyi?"

Her türlü çelişkili duygunun içimde dolaştığını hissettim.

"Eee?" Michaels söyledi.

"Gururum okşandı, Şef," dedim. "Ve bana bu işi teklif edecek kadar değer verdiğiniz için alçakgönüllüyüm. Ama düşünmek, Bree ve ailemle konuşmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Daha düzenli çalışma saatleriniz olacak. Sizin için önemliyse, onları daha tutarlı bir şekilde görebileceksiniz."

"Öyle, ama yine de biraz zamana ihtiyacım olacak-"

"İstediğin kadar zamanın var. Yarın sabah saat sekize kadar bana bir cevap verin."

Bölüm

17

Nana Mama o gece nadir görülen bir formdaydı.

Rachael Ray'in Provençal tavuğu yaptığını görmüş ve kendisi de yapmaya karar vermiş, biraz ondan biraz bundan ekleyerek yemeği biraz değiştirmiş, ta ki ikincisini yemek için kavga edeceğiniz türden bir yemek olana kadar.

"Güzel, değil mi?"

Dedim. "Söyleyeceğim,"

dedi Ali.

"Biraz daha, lütfen," dedi Jannie.

"Kimyon mu o?" Bree dudaklarını şapırdatarak sordu.

"Ve biraz da köri tozu," dedi Nana Mama. "Bir de soğanın ve tavuğun derisinin çıtır çıtır olması yok mu? Böyle bir yemek için para verirdim."

"Nana?" Ali dedi. "Piyangoyu kontrol ettin mi?"

Anneannem küçüklüğümden beri sayılarla oynardı. Bu onun birkaç kötü alışkanlığından biriydi. Yıllar önce onun evine taşındığımdan beri her hafta bir sayı oynardı.

"Zaten baktım," dedim. "Kimse Powerball kazanmamış. Bir sonraki çekilişte elli milyonun üzerinde olacak."

"Hayır baba," dedi Ali. "Sözleşmeli okul piyangosu."

Büyükannem şöyle dedi: "Ali Washington Latin'e gitmek istiyor ve ben de gitmesini istiyorum. Tıpkı Jannie gibi o da bir charter okulunda akademik olarak zorlanacaktır."

"İçeri girmeliyim, değil mi baba?" Ali söyledi. "Matematikten yüzde doksan altı aldım."

"Matematikte doksan altıncı yüzdellik dilimde," diye düzeltti Nana Mama onu. "Ve yüzde doksan bir, uh, karo, okumada," dedi Ali.

"Bu sana piyangoda en az bir numara daha kazandıracaktır."

"İki tane daha," dedi Nana. "İyi bir şanslı olacak."

Ali masanın üzerinden bana sırtıttı. O kadar cana yakın bir zekâyâ sahipti ki, o kadar çok konuya ilgi duyuyordu ki, bazen sadece yedi yaşında olduğuna inanmak zor oluyordu. "Bacadan aşağı inmek zorunda kalsam da bineceğim," dedi.

"Ön kapıdan girmek her zaman daha iyidir," dedi Bree.

Bulaşıkları temizliyordu. Ben de ona katıldım ve mutfak, Nana Mama'nın son favori televizyon programı *NCIS*'i izlemek için dışarı çıkmasına yetecek kadar memnun edecek bir parlaklıkta temizledik. Bree ona katılmaya hazır görünüyordu ama ben "Benimle yağmurda yürüyüşe çıkar mısın?" dedim.

Bree gülümsedi. "Elbette."

Hava sıcaktı ve başlayan hafif yağmurla doymuştu. İçinde yürümek iyi geldi, o kadar yedikten sonra bacaklarımı biraz gevşetti.

"Michele Bui ne dedi?"

Bree, "Cinayetleri Le'ye bağlayan bir şey yok, ama bize buna değecek kadar umut verici ipuçları verdi," dedi. "Adamda kırk beş kalibrelik bir Remington 1911 olduğunu söylüyor. Belli ki birkaç tane. Ve son birkaç ay içinde defalarca Tommy McGrath'tan bahsetmiş, hep de öfkeyle. Le, Michele'e Tommy'nin ona zulmettiğini söylemiş. Biri yaklaştığında nasıl da ciyaklıyorlar."

"Biliyorum," dedim. "Dinle, Michaels bana dedektiflerin şefliğini teklif etti."

Bree durdu ve bana gülümsedi. "Gerçekten mi? Aman Tanrım, Alex. Bu büyük bir şey."

"Biliyorum."

"Bunu yapmalısın. Bunu hak ediyorsun ve bence bu işte harika olursun. Tommy'nin olduğu gibi, Metro'daki her dedektif için bir akıl hocası, bir müttefik."

Tekrar yürümeye başladık. "Bunu düşünmüştüm. Bu açıdan cazip."

Bree, "Ayrıca beni tanıdığından bu yana ilk kez daha düzenli çalışma saatlerin olacak," dedi. "Jannie ikinci sınıfa geçecek. Sonsuza kadar evde kalmayacak."

"Biliyorum," dedim. "Ve tüm yarışlarını görebilecek ve Ali ile bilim fuarlarına katılabileceğim. Bu gerçekten cazip."

Bree yine durdu. Yanaklarında yağmur damlaları vardı.

Gözyaşları. Onları fırçaladım.

"Bir *ama* geldiğini duyuyorum," dedi. "Her zaman bir *ama* gelir." "Peki seninki?"

"Tam burası," dedim kıcıımı sıvazlayarak. "Konuyu geçiştiriyorsun," dedi. "Kaçıyorum. Hadi geri dönelim."

"Beni öpmeden olmaz," dedi. "Pardon?"

"Yağmurda çok seksi oluyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi ve parmak uçlarına kalktı, kollarını boynuma doladı ve beni uzun ve derin bir şekilde öptü.

"Vay canına," dedim. "Yağmurda daha sık yürümem gerekecek."

Sırıttı ve nazlı nazlı uzaklaşmaya başladı. "Beni buharlı ve sıcak bir yağmur ormanında hayal edebiliyor musunuz, Şef Cross?"

"Canlı bir şekilde," dedim ve ikimiz de gülerek eve geri döndük.

Üst kattaki yatak odamıza çıktım ve yeni bulduğum uzun süredir kayıp olan babamın numarasını tuşladım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Bir süredir senden haber alamıyorum Alex," dedi babam.

"Senden de baba. Emeklilik seni meşgul mü etti?"

"Palm Beach County savcılarıyla başa çıkabileceğimden daha fazla iş alıyorum," dedi, sanki buna inanamıyormuş gibi bir sesle.

"Bu seni neden şaşırttı?" Dedim ki. "Seni şerifin cinayet masasından atmış olabilirler ama yeteneklerini boşa harcayacak değiller."

"Hâlâ hapiste olmadığım için kendimi çimdikliyorum."

"Sen bedelini ödedin. İyi bir adam oldun, Jason Cross ya da Peter Drummond ya da bugünlerde kendine ne diyorsan artık."

"Pete iyi," dedi. "Bu kadar. Sen ve ailen nasılsınız?" Ona iş teklifini anlattım.

Dinledi ve sonra "Seni ne tahrik eder evlat?" diye sordu.

"Dedektif olmak," dedim. "İyi olduğum şey bu. Yönetici olmak o kadar da değil."

"Her zaman yetki verebilirsiniz" dedi. "COD olmakla ilgili hoşunuza giden şeylere bağlı kalın ve geri kalanından kurtulun. Bunu şefinizle önceden görüşün."

"Belki," dedim. "Bunun üzerinde uyuyacağım."
"Bana kararınızı çoktan vermişsiniz gibi geliyor."

Bölüm

18

Savaş arifesinde, rolüne uyması için kimliğini her zaman değiştirirdi. O gece kendini John Brown olarak düşündü.

Brown, üzerinde hiçbir işaret bulunmayan ten rengi bir panelvanın ön yolcu koltuğunda oturuyordu. Bir avcı için mükemmel. Ya da bir sürü için.

Brown ağrıyan dizini ovuşturarak, "Yedi dakika," dedi.

Minibüsün arkasından gelen homurtuları ve ardından muz şarjörlerinin oturusunun ve otomatik silahların mermileri pantolonlara beslemesinin kusursuz *ker-tunk* sesini duydu.

Interstate 695'ten ayrıldılar ve Anacostia Nehri üzerindeki köprüden geçerek DC'nin çok az turistin gittiği kısmına doğru ilerlediler. Uyuşturucu. İlgisizlik. Yoksulluk. Hepsi buradaydı. Hepsi burada iltihaplanmıştı ve bir enfeksiyon oldukları için kesilip atılmaları, bölgenin antibiyotiklerle ıslatılması gerekiyordu.

Köprüden ayrılıp I-295'ten güneye, sonra da Suitland Parkway'den tekrar doğuya gitmişler. İki mil sonra çıkış yapmışlar ve Buena Vista'nın güneyine gitmişler.

"Akıllı ve disiplinli olun," dedi Brown, yüzündeki şeffaf siyah maskeyi indirerek. "Hiçbir şey alınmayacak ve hiçbir şey geride bırakılmayacak. Anlaştık mı?"

Arkasındaki minibüsün karanlığından onay geliyordu. Brown eğildi ve sürücü maskesini takarken direksiyona geçti.

Arkadan bir kadın sesi "Planı uygulayın" dedi.

"Akıllı seçimler, akıllı ateş," dedi bir erkek.

"Cerrahi hassasiyet," dedi bir başka erkek.

Brown boynuna bantlanmış mikrofona bastı. "Durum nedir, Cass?"

Kulaklığı bir kadın sesiyle çıtırdadı

"Gitmeye hazırım," dedi Cass. Onları takip eden minibüsteydi. Brown "Elli saniye kaldı" dedi.

Daha fazla mermi odalara oturtuldu. Birkaç asker öksürdü ya da burunlarını sümkürdü. Önlerindeki görev düşünüldüğünde minibüsteki gerilim oldukça düşüktü. Yine de Brown'ı takip eden kadın ve erkekler son derece eğitimliydi. Bu ne yeni bir tatbikat ne de alışılmadık bir görevdi.

Lincoln Memorial Mezarlığı'yla buluştuğu batıya doğru geri dönen bir yola saptılar. Kamyonet, iki adamının bir gece önce kullandığı Crosman saçma tabancaları sayesinde üç sokak lambasının karardığı yerde durdu. Brown'ın şoförü farları söndürdü. Minibüsün arka kapısı açıldı ve tepeden tırnağa siyah giyinmiş dört adam dışarı döküldü.

Brown da arkalarından dışarı çıktı. Yolcu tarafındaki kapıyı kapatmadan önce, "Oh üç buçuk," dedi.

Şoför başıyla onayladı ve uzaklaştı. İkinci minibüs de yolcularını boşalttı ve çok geçmeden sekiz adam ve iki kadın duvardan tırmanıp mezarlığa girdiler. Gece görüş gözlüklerini açtılar. Yeşil gölgeler ve mezar taşları arasında, son üç hafta içinde defalarca keşfedilmiş bir rotada ilerlediler. İstihbarat sağladı. Bu giriş ve çıkış rotası da öyleydi.

Şimdi tek mesele planı uygulamaktı.

Brown ağrıyan diziyile ayak uydurmakta zorlanıyordu ama kısa süre sonra, hurda bir otoparktan karanlık ve terk edilmiş bir makine-alet fabrikasına doğru bakarken ağaç hattı boyunca dizilmiş diğerlerine katıldı. Dinledi, gazla çalışan elektrik jeneratörlerinin mırıltısını duydu, bunlardan birkaçı, bu fabrika kalıntısında görüldüğünden daha fazlası olduğunu bilmek için gerçekten ihtiyacınız olan tüm kanıtlardı.

"Onları görüyor musun, tam orada?" Cass fısıldadı. "Kapının yanında iki, ucunda birer tane? Tıpkı sana söylediğim gibi."

Cass otuzlu yaşlarının başında, kısa sarı saçlı, iri yarı bir kadındı ve yıllarca CrossFit'te antrenman yaptığı için olağanüstü güçlüydü. Ayrıca Brown'ın şimdiye kadar tanıştığı en yetkin ve sadık insanlardan biriydi. İşini doğru yapacağını bildiği için ona makine atölyesini keşfettirmişti.

Gece görüşünün büyütme oranını artırdı ve arsaya baktı,

ve ilk iki muhafızı gördü. Çift kapının iki yanında  ilteler üzerinde yatıyorlardı.     nc s  uzak köşede sigara içiyordu. Dördüncüsü ise binanın diğer ucunda kalçalarının üzerinde oturuyordu.

Brown mikrofonuna "Formasyon aynı," diye mırıldandı. "Cass ve Hobbes, merkezi alın. Price ve Fender, kanatlara."

Avlarına doğru yumuşak adımlarla ilerlediler. Cass ve Hobbes boyunlarını kırmadan önce kapılarda uyuyan iki nöbetçinin kıpırdama ya da ses çıkarma  ansı yoktu. Price ve Fender arkalarından yaklaşıp piyano teli halkalarını kafalarına geçirip bo azlarını ezdiklerinde, fabrikanın k  elerini gözleyen ikisinin hiçbir uyarısı yoktu.

Bölüm

19

Ağustos ayının puslu şafağında, ışıkları yanıp sönen altı devriye arabası Anacostia'daki terk edilmiş bir takım tezgahı fabrikasının etrafında geniş bir çember oluşturmuştu. Saatin erken olmasına rağmen küçük gruplar halinde insanlar dışarıda, kaldırımlarda duruyor ve eski tuğla binaya lanetli bir yermiş gibi bakıyorlardı.

Bree, Sampson ve ben en yakın olduğumuz için müdahale ettik ve keşfi yapan iki devriyeyi sarsılmış halde bulduk.

İsimsiz bir 911 çağrısıyla başlayan ve eski fabrikada buldukları şeyle sona eren durumu ortaya koydular.

"Geri çekilip süvarileri çağırarak kadarını gördük," dedi biri.

"Doğru yaptınız," dedim. "Göster bize."

Memurlar bizi binanın arka tarafına götürdüler. Köşeyi döndüğümüzde içerideki jeneratörlerin gürültüsünü duyabiliyorduk ve ilk boğulan adamın on adım ötede çakıl ve otların üzerine yayıldığını gördük.

Onu öldüren piyano teli etine gömülmüştü. Yirmili yaşlarının başında, Hispanik, iki metreyi aşan boyu ve iki yüz kilodan fazla ağırlığıyla siyah bir eşofman altı, bol bir kot pantolon, pahalı Nike basketbol ayakkabıları ve bolca altın takılar giyiyordu.

"Bunu yapmak için çok güçlü biri olmak gerekir,"

dedi Bree. "Bunu sen de biliyorsun," dedi Sampson.

Kurbanın ön ceplerini karıştırdım ve nakit para ile pembemsi bir toz şişesi buldum.

Eldivenli parmağımı içine daldırdıktan sonra "Tadı meth gibi," dedim.

Ölü adamın kalçalarının açısında bir tuhaflık vardı, ben de cesedi ileri doğru ittim. Yerde bir şey yoktu. Ama gömleğinin kuyruğunu kaldırdığımda, sırtının alt kısmında gizli taşıma kılıfında 9 mm'lik bir Ruger vardı.

"Silahını almaya hiç fırsat bulamadı," dedim.

"Yani korkunç güçlü ve korkunç sinsi sessiz biri," dedi Bree.

Fabrikanın dışında üç ölü adam daha vardı. Kapıların yanındaki ikisi Afro-Amerikalıydı ve boyunları kırılmıştı. Uzak köşedeki ise beyazdı ve o da piyano teliyle boğulmuştu. Hepsi zayıftı. Hepsi silahlıydı. Hiçbiri kimlik taşımıyordu.

"Peki nasıl oldu?" Sampson sordu. "Bir katil mi?"

"Ninja ya da onun gibi bir şey olmalı," dedim. "Ben dört tane düşünüyorum." "Aynı anda mı?" Bree söyledi.

Etrafıma bakındım, dış aydınlatma armatürlerinin hiçbirinde ampul görmedim. "Aynı anda ve karanlıkta," dedim. Sonra, el işaretiyle "Eğer muhafızlarsa, neyi koruyorlardı?" diye sordum.

Sampson yakın kapıya gitti, tokmağı çevirdi ve itti. Kapı gıcırdayarak açıldı. Maglite'ları çıkardık ve tabancalarımızı çekerek terk edilmiş fabrikaya girdik. Ben önden gittim, ışığım çimento zeminli koridorda sallanan çift kapıya doğru titriyordu, ben de kapıyı ittim.

Büyük makine aletleri bir zamanlar geniş açık alanı işgal etmişti. Zemindeki kum ve toz tabakasının altında bunların ana hatlarını görebiliyor, havadaki yağın kokusunu alabiliyordunuz. Ayrıca hafif bir motor egzozu kokusu da vardı.

Güvercinler iki kat kırık pencerelerden uçuyordu. Güneş etrafı aydınlatmaya başlamıştı ama el fenerini açık tutarak etrafa bakındım ve fabrikanın yaklaşık yarısında tonozun ikinci bir katın duvarlarıyla buluştuğunu gördüm. Bu üst katın altındaki boşlukta, egzoz kokusunun kaynağı olan iki büyük gazla çalışan elektrik jeneratörü rölantide çalışıyordu.

"Kimse kımıldamasın," dedi Bree.

Döndüm ve onu fabrika zeminini incelerken buldum. Ayakkabısının burnuyla kirlere süründü ve sonra ışığını geldiğimiz yöne çevirdi.

"Burada ayak izleri bırakıyoruz," dedi. "Ama koridorda değil."

Süpürülmüş. Belki de paspaslanmıştır."

Ne dediğini anladım ve el fenerimi çift kapının yanındaki zemine tuttum. Oradaki zemin de temizdi. Kapıların her iki yanında, odanın uzunluğu boyunca duvara yakın uzanan yaklaşık yirmi santim genişliğinde temizlenmiş bir yol vardı; her biri çelik bir endüstriyel merdivenle son buluyordu.

Merdivenlerin iki podyuma çıktığını ve podyumların ikinci katın her iki ucunda birer kapıya açıldığını görmek için el fenerine ihtiyacımız yoktu. Soldaki patika boyunca yürüdük, el fenerlerimiz çöp yığınlarını, eski boruları, kanalları ve metal bağlantı parçalarını buldu, hepsi pislik içindeydi.

Ama çelik merdivenler yeni süpürülmüş gibiydi. Podyum da öyle. Bir kapı aralıktı ve ötesinde parlayan ışığı görebiliyordum.

"Alex?" Sampson söyledi. Arkamdaki podyumda durmuş, ışığını fabrikanın zeminine ve orada yüzükoyun yatan beşinci ölü adama tutuyordu.

"Kafasından vurulmuş," dedi Bree, ışını kafatasının arkasındaki kötü çıkış yarasına odaklayarak. "İkinci bir adli tıp ekibi çağırıyorum."

"Akıllıca," dedim ve dikkatimi açık kapı aralığına yönelttim. Yaklaştım ve kapıyı içeri doğru iterek, zeminden tavana ve duvardan duvara siyah, ağır plastik kaplamayla kapatılmış kısa bir geçit ortaya çıkardım.

Örtünün içinde endüstriyel güçte dikey bir fermuar ve ışığın parladığı iki küçük kare pencere vardı. Yukarı çıktım, pencerelerden birine baktım ve midemin yirmi kat düştüğünü hissettim.

"Alex?" Bree arkamdan seslendi. "O da ne?" "Bir hava kilidi," dedim pencereden uzaklaşarak.

Yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalı ki, "Ne?" dedi.

"İki adli tıp ekibi daha çağırın," dedim sesimdeki titremeyi duyarak. "Daha da iyisi, FBI'dan Ned Mahoney'i ara. Ona Quantico'dan en iyilerden oluşan bir ekibe ihtiyacımız olduğunu söyle. Kimyagerleri ve tehlikeli madde giysilerini de getirsinler."

Bölüm

20

Eski dostum ve ortağım Ned Mahoney ve iki FBI kimyageri geldiğinde, haber uydu kamyonları hazırlanıyor ve haber helikopterleri tepemizde dönüyordu.

Şef Michaels'la telefonda konuşuyordum ve ona içeride gördüklerimizle ilgili genel bir bilgi vermiştim.

"Tanrım," dedi. "FBI bu işi , değil ?"

"Henüz değil," dedim. "Bu da beni dün geceki soruna getiriyor." "Tamam mı?"

"Onur duydum ama benim yerim sahada ve şu anda bu fabrikanın içinde."

"Lanet olsun Cross, dedektiflerimi yönetecek birine ihtiyacım var."

"Şef, bana tehlikeli madde giysimi getiriyorlar. Dışarı çıktığımızda arayıp durumu tam olarak öğreneceğim."

Bana meydan okuyamadan telefonu kapattım. Mahoney, kimyagerleri ve Sampson'ın koruyucu giysilerini giymekte olduğu FBI minibüsüne gittim.

"Kaç tane gördünüz?" Mahoney sordu. "En az beş ceset daha," dedim.

Sampson, "Kablolu yayınlar bunu ele geçirene kadar bekleyin," dedi.

Bree arkamızdan gelip tehlikeli madde giysilerine bakarak, "Çoktan ," dedi. "Birinin onlarla konuşması gerekiyor."

"Onlara ne söyleyeceğimizi öğrendikten sonra," dedim. "Geliyor musun?" Yüzünü ekşitti ve başını salladı. "Birinin içinde klostrofobim olurdu

o şeylerden. Ve henüz orada ne olduğunu bile bilmiyoruz." " bu yüzden gidip bakmamız gerekiyor," dedim ve onu öptüm.

Kapüşonlu siperliği taktım. Dışarıdaki sıcaklık doksan dereceyi zorluyordu ve fabrikaya geri dönmeye başladığımızda giysinin içindeki sıcaklık yüz derecenin üzerinde olmalıydı. Sampson önce kimyagerlerin hava kilidinden geçmesine izin verdi. İçlerinden birinin keskin bir nefes aldığını duydum.

"Burada dikkatli ol," dedi. "Ani hareketler yapmayın."

"İnanın bana, olmayacak," dedim ve hava kilidinin kanatlarından geçerek sofistike bir laboratuvar olarak düzenlenmiş bir odaya girdim.

FBI kimyagerleri çoktan akıllara durgunluk veren ekipman dizisini ve katliam sırasında uygulanmakta olan çeşitli kimyasal işlemleri incelemeye başlamışlardı. Sampson ve ben odadaki beş ölünün yanına gittik; ikisi kadın, üçü erkek, çeşitli tezgâhların yanına yayılmışlardı.

Hastane önlükleri, laboratuvar gözlükleri, patikler, cerrahi şapkalar ve maskeler takıyorlardı. Her biri ya başından ya da göğsünün ortasından vurulmuştu.

Her yeri taradım ve "Henüz bir kovan görmedim" dedim.

"Hayır," dedi Sampson. "Rütbelileri denetlediler, çıkış yollarını süpürdüler."

"Profesyonel silahşörler," dedim.

Mahoney ve kimyagerler . "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Kimyagerlerden biri olan Pitts, "Walter White düzeneği değil ama bu ciddi bir uyuşturucu laboratuvarının özelliklerini taşıyor. Meth ve ecstasy."

"Buranın patlama tehlikesi var mı?" Ben sordum.

Pitts, "Çok fazla potansiyel tehlike var," dedi. "Ama artık elimizde ne olduğunu bildiğimize göre, reaksiyonları durdurmaya başlayacağız. Sonra bir envanter çıkaracağız ve ihtiyacımız olan örnekleri alacağız. Tüm laboratuvarı sökmek ve deneme için depolamak üzere tam bir ekip çağıracağız."

Duruşma. Katilleri mahkemeye çıkarmak şöyle dursun, bu davayı soruşturmanın ne kadar süreceğini düşünemiyordum bile. Sampson ve ben laboratuvarın diğer ucundaki ikinci bir hava kilidine doğru yöneldik.

İçeri girdik ve sonraki yirmi dakika içinde yasadışı uyuşturucu fabrikasının geri kalanının yanı sıra on iki ceset daha bulduk. Çeşitli ırk ve yaşlarda beş kadın, yedi erkek. Toplamda yirmi iki ölü.

Kadınlardan üçü uzun bir ambalaj odasında bulundu.

paslanmaz elik masalar, büyük havanlar ve havanlar, dijital teraziler, yüzlerce kutu kilitli poşet ve dört vakumlu mühürleme makinesi. Masanın üzerinde altı kilo ham meth yığılıydı. Sampson bu miktarın en az iki katının paketlenmiş, mühürlenmiş ve teslim edilmek üzere kutulanmiş olduğunu düşündü.

Sampson, "Eğer bu rakip uyururucu baronları tarafından kiralanmış bir suikastçi vakası olsaydı, uyururucuyu da yanlarında götürmüş olacaklarını düşünürdünüz," dedi.

"Belki de paranın peşindeydiler," dedim. "Bu büyüklükte bir operasyonun milyonlarca dolar nakit üretiliyor olması gerekir."

Son odada parayı bulduk. Bir paletin üzerinde, Edita Kravic'in evinde gördüklerimize benzer, bir metre ykseklige yığılmış ve selofana sarılmış, bantlanmış elli dolarlık banknotlar vardı. Yanlarında otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında, takım elbise giymiş ve kravat takmış iki adam vardı. İkiisi de gözlerinden vurulmuştu.

Sampson, "Orada en az bir milyon dolar olmalı ve onu bırakıyorlar," dedi. "Anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum,"
dedim. "İntikam mı?"

"Olabilir. Kurbanlardan hiçbiri herhangi bir direniş göstermemiş gibi görünüyor. Sanki her biri şaşırmış ve tek bir atışla öldürülmüş gibi."

"Bu da tüm silahlara susturucu takılması
anlamına geliyor." "Kesinlikle."

Sampson, "Bununla ilgili her şey korkutucu derecede akıllıca ve hassas. Atış. Pirinçleri toplamak. Ayrılırken süpürme. Bir nedenin olmaması." "Bunun bir nedeni var John," dedim. "Yirmi iki kişiyi ldrmezsin. iyi bir nedeniniz yok."

Bölüm

21

Bir saat sonra, günün tüm sıcağında, Bree fabrika çitlerinin dışındaki mikrofonların önüne çıktı.

"Bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum, ancak size doğru gerçekleri vermek istedik ve bunları toplamak zaman aldı," dedi net ve emredici bir sesle. "Son derece büyük bir metamfetamin laboratuvarının dengesiz ortamında birden fazla cinayetle karşı karşıyayız. Bilinen ölü sayısı yirmi iki."

Nefesler tutuldu. Muhabirler sorular yağdırmaya başladı. Medya kalabalığının ötesindeki kalabalıkta korku ve keder çığlıkları güç kazandı.

"Lütfen," dedi Bree ellerini kaldırarak. "Cesetlerin kimlik bilgileri çıkarıldı. Dışarıda bir yerlerde bu fabrikada çalışan birini tanıyan birileri var - bir eş, bir anne, bir arkadaş, bir koca, bir baba, bir oğul ya da kız.

"Eğer o kişi sizseniz, cesedi teşhis etmek ve bu soğukkanlı cinayetleri kimin ve neden işlemiş olabileceğini anlamamıza yardımcı olmak için öne çıkmanızı rica ediyoruz."

Medya çılgına döndü ve Bree'yi soru bombardımanına tuttu. Sakinliğini korudu ve onlara temelde aynı şeyi tekrar tekrar söyledi.

Saat başı güncelleme sözü verdikten sonra mikrofonlardan uzaklaştığında "Aferin," dedim.

"Sadece onları nasıl besleyeceğinizi bilmeniz gerekiyor," dedi Bree. "Yavaş yavaş."

Başlangıçta kimse ortaya çıkmadı, açıkça yas tutan insanlar bile. Sonra cesetler siyah torbalar içinde fabrikadan çıkmaya başladı ve katliam

gerçekti ve kayıpları yürek parçalayıcıydı.

İlk konuşan Vicky Sue Granger oldu. Yirmili yaşlarının sonlarında, harap olmuş görünüyordu ve kocası Dale'in içeride olduğundan emin olduğunu söyledi.

"Laboratuvarda mı çalışıyor?" Bree sordu.

"Shamrock City," dedi zayıf bir sesle. "Buna böyle derlerdi. İçeri girecek kadar şanslıysanız ve çok çalıştıysanız, para akın akın geliyordu."

Konuşmayı kesti. Sanırım yasadışı para hakkında ne kadar az konuşursa o kadar iyi olacağını düşündü.

"Yetkili kimdi?" diye sordum.

Bayan Granger omuz silkti ve "Dale kuzeni T-Shawn aracılığıyla içeri girdi" dedi.

Cesetleri adli tabibin ofisinde klimalı bir alana taşıdıktan sonra diğer akrabalar da gelmeye başladı. Aileler, çimento zemin üzerinde açık torbalar içinde yatan cesetlerin bulunduğu sıraya doğru yürümek zorunda kaldı. Bir adam on sekiz yaşındaki oğlunu arıyordu. İki kız ablaları için oradaydı. Bir büyükanne Bree'nin kollarında yıkıldı.

Dale Granger oradaydı. Paketleme işinde çalışıyordu ve göğsüne bir kurşun yemişti. Bir striptiz kulübünde yarı zamanlı fedai olarak çalışan kuzeni Tim Shawn Warren, dışarıda boğulan kaslı adamlardan biriydi.

Akrabaların çok azı konuşmak istedi. Yanımıza gelenler ise sevdiklerinin ne yaptığına dair çok az şey bildiklerini, sadece iş bulduklarını ve aniden ellerinde çok fazla nakit para olduğunu iddia ettiler.

Sonra Claire Newfield içeri girdi. Boynu kırık bir gardiyan olan küçük kardeşi Clyde'ı gördü ve histerik bir hale geldi. Sonunda kendini kontrol altına aldığı anda, Clyde'ın ona bilim adamları için çalıştığını söylediğini anlattı.

"Dahi gibi olduklarını söyledi," dedi Newfield. "Metamfetamin yapmanın yeni bir yolunu bulmuşlar ve tüm Doğu Yakası'na hükmedeceklermiş."

"İsimleriniz var mı?"

"Hayır, bilmek istemedim."

O gece saat sekiz civarında, soğuk beton zemin üzerinde yedi cesetle baş başa kaldık ve dışarıda bekleyen kimse yoktu. İki Jane Does. Beş John Does. İkiisi parayla birlikte bulunan takım elbiseli yaşlı beyaz erkeklerdi; kalan beşi de yirmili yaşların sonundaydı ve metamfetamin laboratuvarında bulunmuşlardı.

Cesetlerin yanında diz çöktüm ve onlara baktım. Onları bu hale ne getirmişti? Kimdi onlar?

"Şu cesetleri buza koyalım," dedim.

"Dr. Cross?" diye seslendi kapıdaki devriyelerden biri. "Burada arkadaşlarını aramak isteyen genç bir bayan var."

"Tamam, bir tane daha."

Alexandra Campbell sanki iradesi dışında içeri girmiş, omuzlarını öne doğru atmış, cesetler dışında her yere bakıyordu. Yirmili yaşlarında, kolunda renkli bir dövmesi olan, sarı saçları yer yer şeftaliye boyanmış, cılız bir kadındı.

"Burada birini tanıdığını mı düşünüyorsun?" Kendimi tanıttıktan sonra sordum. Campbell sefilce omuz silkti ve "Bakmam lazım. Emin olmak için."

Onu oraya götürdüm. Campbell kalan yedi cesetten sekiz ya da dokuz adım ötede durdu. Elleri titreyerek ağzını kapattı.

"Carlo," diye boğuldu. "Şimdi beni bıraktığın yere bak."

Daha sonra kendi içine kapandı, kollarını ceset torbalarının ayaklarının dibindeki dizlerine doladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ona biraz zaman tanıdıktan sonra yanına çömelip bir mendil kutusu uzattım.

Bree ona bir şişe su getirdi ve Campbell bize bildiği her şeyi anlattı.

Bölüm

22

Gece yarısını geçene **kadar eve ulaşamadık**. Mutfakta soğuk tavuk artıkları yedik ve gördüklerimizi ve duyduklarımızı unutmaya çalıştık.

"Ona inanıyor musun?" Bree tabağını yıkamak için masadan kalkarak sordu. "Alexandra Campbell mı?"

"Kemiklerine kadar," dedim.

"O zaman Tanrı yardımcımız olsun," dedi. "Yarın tam bir hayvanat bahçesi olacak." "Sadece sakın kaplumbağa ol," dedim.

"Benden iş yerinde kaplumbağa gibi davranmamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır, bir kaplumbağa gibi, büyük zırlı bir kabuğa sahip ve her şeyden geri durup bitiş çizgisine doğru ilerlemeye devam edebiliyor."

Bree uyuklu bir şekilde bana baktı, kollarına geldi ve şöyle dedi: "İçimden bir ses bunun bir süre her şeyi tüketeceğini söylüyor ve bana bir kara kaplumbağası gibi davranmamı söylemen senden beklediğim bir tavsiye değildi. Ama seni seviyorum ve birbirimizin izini kaybetmeyelim."

"Anlaştık," dedim ve onu yatağına kadar takip ettim.

Başımı yastığa koyduğumu hatırlamıyorum. Rüya gördüğümü hatırlamıyorum.

Saat altı on beşte alarm çalana kadar karanlıktan başka bir şey yoktu. Bree çoktan kalkmış, duş almış, giyinmiş ve Nana Mama ile mutfakta yemek yiyordu. Jannie bir protein shake içiyor ve ısınmak için giysilerini giyiyordu.

Esnedim ve Jannie'ye "Erken kalkmışsın." dedim.

"Antrenör bekliyor. Antrenmanlarımı hava önce bitirmemi istiyor."

"Pistte misin?"

"Spor salonu," dedi Jannie. "Olimpik ağırlık kaldırmayla tanışıyorum." "Şu vücut geliştiricilerden biri mi olacaksın?" diye sordu büyükannem.

"Hızlı değiller."

"Hayır, nine," dedi Jannie. "Bu vücut geliştirmenin tam tersi. Olimpik kaldırışlar vücudunuzdaki her kasın devreye girmesini ve ateşlenmesini gerektirir. Yani koşuya ek olarak bunları yapmak beni çok daha güçlü ve patlayıcı hale getirecek ve bunu vücudumu ucube gibi göstermeden yapacak."

"Oh, bu iyi," dedi Anneanne. "Bu ailede ucube yok."

Bir kez daha esneyerek gülümsedim ve kendime kahve doldurdum. Bree bulaşıkları yıkadı ve gitmeye hazırlandı. Onu ön koridora kadar takip ettim.

"Neden bu kadar acele ediyorsun?" diye sordum.

"Şef Michaels bana mesaj attı, saat dokuzda ofisinde olmamı istedi."

"Ne için?"

"Belediye başkanı ve komiseri bilgilendirmek için. Nasıl görünüyorum?" "Sert bir suç savaşçısı gibi."

Bree bunun üzerine gülümsedi, dudaklarımı gagaladı ve "Hayatımı kolaylaştırdığın için teşekkürler" dedi.

"Her zaman. Gece ya da gündüz."

Bölüm

23

Aaron Peters, Tom McGrath ve Edita Kravic cinayetleri

katliamdan sonra ikinci plana atıldı. Şef Michaels neredeyse tüm Büyük Vaka Biriminin fabrika cinayetleri üzerinde çalışmasını emretti.

FBI davaya on ajan daha gönderdi. DEA'dan da yardım istendi. Normalde devriye yoklaması için kullanılan bir odada o öğleden sonra erken saatlerde bir görev gücü toplantısı çağrısı yapıldı.

Şef Michaels içeri girdiğinde oda tıklım tıklımdı; onu Ned Mahoney, kafası tıraşlı, tanımadığım bir adam ve Bree takip . Sabahtan beri birbirimizi görmemiştik, fabrikaya dönüp FBI'ın metamfetamin laboratuvarını etkisiz hale getirip sökmelerini izlediğimden beri.

Gülümsedi ve gözlerini kocaman açarak bana baktı, *Metin* kelimesini mırıldandı.

Kaşlarımı çattım, elimi cebime attım, akıllı telefonumu çıkardım ve uyarıları kapattığımı fark ettim. Bree'den birkaç mesaj vardı. İlk üçünde *Ara* yazıyordu.

Sonuncusu "*Şapkanı sıkı tut*" dedi.

"Bu tür bir katliam cevapsız kalmayacak," diye söze başladı Şef Michaels. "Yirmi iki kişiyi öldürüp cezasız kalamazsınız."

Odadaki herkes ayıldı. Birçoğu başını salladı.

Şef Michaels, "FBI, DEA ve DCPD bu çabada tam bir işbirliği sözü verdi" dedi. "Yeni dedektif şefimiz Bree Stone, FBI'dan Özel Ajan Mahoney ve DEA ile irtibatı sağlayacak.

Bölge'den sorumlu DEA özel ajanı George Potter." Sampson kulağıma fısıldadı, "Ağzın açık kalmış."

Kapattım ve gururdan da öte sııttım. Bunun olacağını nasıl tahmin edemezdim?

Bree mikrofona doğru ilerledi ve bana başıyla verdi.

Köşedeki ekranda birden fazla fotoğraf belirdi.

Bree, "Şu an itibariyle, yirmi iki kurbandan yirmisinin kimliğini teyit ettik," dedi. "Bu kişilerden herhangi biri katillerle bağlantılı olabilir, bu yüzden hepsinin üzerinde çalışmamız gerekecek."

Birine başıyla işaret etti ve fotoğraflar beşe indirildi.

"Bu henüz ortaya çıkmadı, ancak dün gece geç saatlerde ortaya çıkan bir tanık sayesinde bu beş kişi hakkında epeyce şey biliyoruz" dedi. "Beşi de Georgetown Üniversitesi'nde yüksek lisans kimya programında sınıf arkadaşı."

Bu kalabalığın içinde bir gümbürtüye yol açtı. Georgetown mu? Prestijli bir üniversitenin kimyagerleri uyuşturucu laboratuvarı mı işletiyor?

Bree esmer, kıvrık saçlı bir adamın fotoğrafını , "Bu Laxman Dalal. Yirmi iki yaşında. Doktora adayı. Mumbai'de doğdu, Güney Kaliforniya Üniversitesi'ne tam akademik bursla gitti ve iki yılda bitirdi. Uyuşturucu laboratuvarının arkasındaki beyin ve itici gücün o olduğuna inanıyoruz."

Campbell'ın "zeki, karizmatik ve ahlaki açıdan yozlaşmış" olarak tanımladığı Laxman Dalal tarafından suça ve kolay paraya sürüklenen çok zeki ve azimli dört kişinin hikayesini anlattı.

Bree, "Dalal belli ki yasaların kendisine uygulanmadığını düşünüyordu," dedi. "Alexandra Campbell'ın eski erkek arkadaşı Carlo Puente'nin de aralarında bulunduğu öğrenci arkadaşlarını geceleri, hafta sonları ve yaz tatillerinde meth üreterek çok para kazanabileceklerine ikna etti."

Hızla iyi oldular ve yasadışı işleri daha da hızlı büyümeye başladı. Campbell, Güneydoğu DC'de küçük bir garajda başladıklarını, ancak kısa süre sonra Anacostia'daki fabrikaya taşındıklarını söyledi.

Bree, "Campbell erkek arkadaşının Mart ayında ona para dolu çantalar gösterdiğini söyledi," dedi. "İşte o zaman Puente'yle ilişkisini bitirdiğini söyledi. Ona Dalal'ın kendisini öldürteceğini söylemiş. Ve öldürttü de. Benden bu kadar. Özel Ajan Potter?"

Bree kürsüden çekildi ve DEA SAC onun yerini aldı.

Potter, "Geçen yıldan önce, size bu tür bir katliamı gerçekleştirecek kadar yüzsüz ya da yetenekli bir uyuşturucu çetesi olmadığını söyledim. Ancak son altı ayda, Kuzey Meksika ve Güneybatı çöllerinde ölümcül bölge savaşlarında bir artış gördük. Kaçakçılar vuruldu ve ölüme terk edildi. Bunun gibi laboratuvarlar havaya uçuruldu. Ben El Paso ofisindeyken, bir grup yasadışı uyuşturucu pazarını ele geçirmeye kararlı görünüyordu ve önüne çıkan herkesi öldürmeye hazır bir tür süper kartel oluşturuyordu."

"Bu süper kartelin bir adı var mı?" Ben sordum. "İnsanlar dahil mi?"

Potter bana baktı ve dedi ki, "Keşke yapsaydık, Dr. Cross. El Paso'da hayalet kovalamak gibiydi ve sonra buraya transfer oldum."

"O fabrika hakkında herhangi bir istihbaratınız var mıydı?" Sampson sordu. Potter adamlarına baktı, onlar da başlarını salladılar.

"Sizin için olduğu kadar bizim için de büyük bir sürpriz oldu," dedi Potter ve sonra içini çekti. "Ama yine de elimiz kolumuz bağlıydı. Bütçe kesintileri."

Ned Mahoney boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Süper karteli bilmem ama burada yüzsüzlüğün bir etken olduğu konusunda haklısınız. Bunu yapmak için taş gibi soğukkanlı olmanız gerekir, bu yüzden bence bunun profesyonelce yapıldığı konusunda baştan anlaşmalı ve oradan devam etmeliyiz."

"Hiç şüphe yok," dedi Potter. "Bu adamlar çok iyi eğitilmişler." "SWAT seviyesinde mi?" Bree sordu.

Mahoney, "SWAT'ın birkaç adım üzerinde bir grupla karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorum," dedi. "En azından komando eğitimi almış gibiler."

"Yani, paralı askerler mi?" Sampson sordu.

"Olabilir," diye yanıtladı Mahoney. "Irak ve Afganistan'daki savaşlar sona erdiğine göre etrafta bir sürü özel güvenlik müteahhidi var. Eğer para uygunsa elit bir ekip kurmakta zorlanacağınızı sanmıyorum."

"Bu düşünceni unutma," dedi Bree ve başını salladı.

Kalan iki John Does'un, iş için giyinmiş olanların fotoğrafları ekranda büyüdü.

"Bu ikisinin para babası olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Ya laboratuvarın inşaatını ve ekipmanlarını finanse ettiler ya da -"

Mahoney'nin telefonu ötmeye başladı. Bree'ninki de öyle. Ve Potter'ın. Hepsi telefonlarına uzandı. Bree'ninki tam elindeydi. Taradı.

ekrana baktı, sertleşti ve "İki uyuşturucu laboratuvarı daha vuruldu. Biri Newark'ta. Diğer Connecticut kırsalında. Her iki yerde de çok sayıda ölüm teyit edildi."

Bölüm

24

Her iki metamfetamin laboratuvarı da dakikalar içinde ve aynı özenle çökertilmişti. Uyuşturucu fabrikalarındaki tüm insanlar ölmüştü. İki olay yerinde de boş kovan yoktu. Her iki olayda da yüz binlerce dolar ve birkaç kilo metamfetamine dokunulmamıştı.

Ned Mahoney ve FBI bu noktada büyük soruşturmanın kontrolünü ele geçirdi. Dedektif Şefi Bree Stone Anacostia cinayetlerinden sorumlu olmaya devam etse de, eyalet sınırları boyunca yaşanan üç farklı katliam bunu gerektiriyordu.

Karımın patronum olması ilk başta biraz garip gelmişti ama sonra evde onun ve Anneannemin sözünün geçtiğini fark ettim ve bunu aştım. Daha da iyisi, Bree şef olmakta iyiydi. Hem de en başından beri. Kolları çekip, ihtiyacın olanı elde etmekte ustaydı.

Ancak onun çabalarına rağmen birkaç gün boyunca çok az ilerleme kaydettik. Sonra, Anacostia'daki katliam mahalline varmamızdan doksan altı saat sonra, Virginia ve Maryland'deki kayıp kişi raporları aracılığıyla iki ölü işadının kimliğini tespit ettik.

Falls Church'ten Chandler Keen, şu anda SEC tarafından soruşturma altında olan küçük bir yatırım şirketini yönetiyordu. Matthew Franks, Bethesda merkezli bir gayrimenkul geliştiricisiydi ve inşaat temerrüt davalarında birkaç milyon dolarlık yasal hükümle karşı karşıya kalmıştı.

FBI ofislerine ve evlerine baskın düzenledi, ama bu biraz zaman alacaktı.

El konulan delilleri incelemek için zaman gerekiyordu. Yine de her iki adamın da yasadışı uyuşturucu üretimi gibi kârlı bir işe bulaşmak için yeterli nedenleri olduğu açıktı. Ancak bunun nasıl olduğu ve neden onların ve diğer yirmi kişinin ölüm için hedef seçildiği bir sır olarak kaldı.

Kablolu haber bültenleri, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, davanın özellikle Georgetown Üniversitesi boyutuyla ilgili olarak çılgına döndü. Öğrenciler kampüse geri dönmüştü ve bazıları konuşmaktan çok mutluydu. Sonuç olarak, beş dahi kurban hakkında çok daha fazla şey biliyorduk ama oyunun kurallarını değiştirecek bir şey yoktu.

Katliamdan sonraki altıncı sabah, adli tıptan fabrika cinayetleriyle ilgili somut bir ipucu gelmesini beklerken Bree'ye Tom McGrath davası üzerinde çalışmaya devam edeceğimi söyledim.

"Keşke seninle gelebilseydim," dedi, önünde bir yığın kâğıtla masasının arkasında otururken. "Ama üst düzey yöneticilerden gelen telefonları yanıtlamak ve fazla mesai kararları almak arasında bir süre burada olacağım."

"Seni anlıyorum. Babamın tavsiyesini dinle: En kötü işleri devret." "İşi anlayana kadar hiçbir şeyi delege edemem."

"Doğru," dedim. "Bu arada harika gidiyorsun." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sadece ben değil. İçgüdülerine güvenmeye devam et."

Bree güldü. "Şimdiye kadar sahip olduğum tek şey onlar. Nereye gidiyorsun?"

Ona JohnnyBoy5 adında bir Amerikan Üniversitesi hukuk öğrencisini arayacağımı söyledim.

Bölüm

25

Sampson ve ben Amerikan Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nin idari ofislerine bir ziyaret gerçekleştirdik. Edita Kravic'in cinayet davası üzerinde çalıştığımızı söyledik ve dekanla on beş dakika görüştük; dekan bize Kravic'in yıldız bir öğrenci olduğunu, yabancı öğrenciler ve okula nispeten geç yaşta giren kadınlar için bir rol model olduğunu söyledi.

"O zaman biraz yardıma ihtiyacımız olabilir," dedim ve ona JohnnyBoy5'ten bahsettim. "Bu onun çevrimiçi adı, ama burada bir öğrenci ve onunla konuşmak istiyoruz. Kim olduğunu bulabilir misin?"

"Nedenini sorabilir miyim?" dedi dekan.

Sampson, "Bayan Kravic'e takıntılıydı," dedi. "Belki de onu ve Şef McGrath'ı öldürecek kadar."

Dekan, öğrencilerinden birinin polis şefinin yanı sıra bir başkasını da öldürmüş olabileceği fikri karşısında irkildi. Tereddüt etti ve "Mahremiyetle ilgili sorunlar var." dedi.

"Çifte katili adalete teslim etmekten daha mı önemli?" Açıkça söyledim. "Basına gidip bir hukuk fakültesi dekanının bir polis katilinin yakalanmasına engel olduğunu mu söylememiz gerekiyor?"

Beş dakika sonra, okulun amfi tiyatrosunda haksız fiil üzerine bir yaz dersine katılan Indiana'lı ikinci sınıf hukuk öğrencisi John Boynton'ı, nam-ı diğer JohnnyBoy5'i bulmuştuk. Dekan bize fotoğrafını gönderdi.

Hukuk fakültesinin ikinci katındaki koridorda bekledik.

ders bitmek üzereydi. Bir öğrenci kalabalığı amfi tiyatrodan çıkmaya başladı ve kısa süre sonra gözlerim hala odanın içinde, kapıdan yaklaşık on metre geride olan JohnnyBoy5'a takıldı.

"Şu saç modeline bak," dedim.

"Görüyorum," dedi Sampson. "Gösterişli."

Boynton'ı neyin harekete geçirdiğini bilmiyorum. Belki de Örümcek Adam içgüdüleriymiş. Ya da belki sadece yüzünü kırmakla tehdit eden iri bir adamın anıydı. Her ne tetiklediyse, çivili sarı saçlı adam bize bir bakış attı ve birkaç öğrenciyi sertçe ileri itti, kalabalıktaki insanların sendelemesine ve domino taşları gibi düşmesine neden oldu. Sonra döndü ve konferans salonunun derinliklerine doğru kaçtı.

"Orospu çocuğu, kaçıyor!" Sampson kükredi. Beylik silahını çekip peşinden hızla koştu, öğrencileri yolundan uzaklaştırdı ve "Polis! Yere yatın!"

Başka bir yol izledim, koridorda koşarak bir çıkış işaretine doğru gittim. Kapıyı omuzlayarak açtım ve merdivenleri dörder dörder çıktım. Aşağıya indiğimde ikinci bir kapıyı açtım ve öğrencilerin koridorun sonundaki bir çıkıştan amfi tiyatrodan kaçtıklarını gördüm.

Bir kız omzunun üzerinden baktı ve çığlık attı. Merdiven boşluğunun yanındaki kapıcı dolabına girdim ve kapıyı açık bıraktım.

Boynton amfi tiyatrodan çıktı, önüne çıkan insanları ezdi, sonra koridorda koşarak bana doğru geldi. Beni geçene kadar bekledim ve sonra ağır, ıslak bir endüstriyel paspasın başıyla sırtına sertçe vurdum.

JohnnyBoy5 merdiven kapısına çarptı ve inleyerek bir yığın halinde düştü.

Bölüm

26

Boynton yere oturdu, kan fişkıran burnunu tuttu ve inledi.

"Dava açıyorum. Her kimsen, dava açıyorum."

Sampson arkamdan gelirken, "Hayır, değilsiniz," dedim. "Biz Edita Kravic'in cinayetini soruşturan cinayet masası dedektifleriyiz. Ona gönderdiğiniz elektronik postaları gördük."

Bu onu sarstı. Burnunu sildi, inledi ve mırıldandı: "Astım ilacı Singulair'in jenerik versiyonuna karşı kötü bir reaksiyon gösterdim. Alerji uzmanımla konuş. Nadir durumlarda insanı manik yapabileceğini söyledi. Beni kesinlikle öyle yaptı."

"Yazdığın bazı şeyler kulağa tehditkâr ve psikotik geliyordu," dedim. "Sana karşı bir yasaklama emri çıkaracaktı."

Omuzları çöktü. "Size yemin ederim Dedektif, o şeyleri yazan gerçek John Boynton değildi. Benim kafayı bulmuş, delirmiş bir versiyonumdu. O lanet uyuşturucuyu bıraktıktan iki gün sonra iyiydim."

Bunu söyleme biçimi, savunmasız ve yenilmiş hali, bazı mesajların bir ilaca verilen kötü bir tepkiden kaynaklanmış olabileceğine inanmamı sağladı.

"Tamam, o özel e-postaları bir kenara bırakalım," dedim. "Gerçek şu ki, hukuk fakültesinin ilk gününden itibaren Edita Kravic'e karşı giderek artan bir saplantınız var gibi görünüyor. Onu seviyor muydunuz?"

Boynton inkâr etmeye hazır görünüyordu ama sonra teslim oldu ve başını salladı. "Mükemmel olduğunu düşünmüştüm."

"Ama o senin için böyle hissetmiyordu?"

"İlk başta benden hoşlandı, sonra ilaçlarla tuhaflaştım."

"Bir keresinde ona seni tehdit etmesi için adam tutmakla suçlayan bir mektup yazmıştın." "Eğer onunla tüm ilişkiyi kesmezsem yüzüme beyzbol sopasıyla vuracağını söyledi."

Edita."

"Kimdi o?"

Boynton omuz silkti. "Birlikte olduğu ve birlikte öldüğü polis." O anki hareketlerinden onu tanıdım - McGrath'ın dairesinden kaçan sırt çantalı adamdı bu.

"Bir hastaneye gidebilir miyim lütfen?" diye sızlandı.

"Konuşmamız bittiğinde," dedim. "Burun kanamasından ölmeyeceksin. Şef McGrath'ın evine neden girdin?"

Tereddüt etti. Sonra, "Benden yapmamı istedi," dedi. "Saçmalık," dedi Sampson.

"O yaptı," diye ısrar etti.

Boynton, Editanın kendisini aradığını ve biraz araştırma yaptığını ve artık ilaç konusunda ona inandığını söylediğini iddia etti. Ayrıca başının dertte olduğunu ve yardımına ihtiyacı olduğunu da söylemiş. Buluştular ve Editadan McGrath'ın dizüstü bilgisayarını çalmasını istedi.

Boynton, "McGrath'ın bilgisayarında başını büyük belaya sokabilecek, avukat olmasını engelleyebilecek şeyler olduğunu söyledi" dedi.

"Ne gibi şeyler?"

"Bana söylemedi ama ikna ediciydi," dedi Boynton. "Bunu sesinden duyabiliyor ve vücut dilinden anlayabiliyordunuz. Dizüstü bilgisayarda her ne varsa ondan korkuyordu."

Editanın bilgisayarında gördüğüm e-postaları hatırlayarak, "Öldürülmeden önceki gece saat onda buluşacaktınız, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı ve daha sonra, saat on bir civarında, McGrath'ın dairesinin anahtarını vermek ve seks yapmak için geleceğini söyledi.

"Edita ikinizle de mi yatıyordu?" Sampson kaşlarını kaldırarak sordu. "Ben ona dizüstü bilgisayarı verdikten sonra McGrath'tan ayrılacaktı." dedi, üzgün görünüyordu. "Sonunda benim olacaktı."

O gece Boynton'ın dairesinden ayrılmadan önce Editanın ona McGrath'ı sabah erkenden yoga dersine götüreceğini, ardından da kendi evinde kahvaltı edeceğini söylemişti. Boynton'ın anahtarı kullanmak ve dizüstü bilgisayarı almak için bolca zamanı olacaktı. Bunu düşündüm, Boynton'ın sırt çantasıyla koştuğunu hatırladım.

McGrath'ın . Her şey garip bir şekilde birbirine uyuyordu.

Boynton laptopun evinde olduğunu söyledi. Onu ayağa kaldırdık, kelepçeledik ve hastaneye giderken evine uğrayacağımızı söyledik.

"Tutuklu muyum? Beni okuldan atacaklar." "Şimdilik gözaltındasın," dedim.

Dairesine giderken arabada, ön koltukta arkamı döndüm ve ona baktım.

"Manik döneminizdeki e-postalarınızdan birinde 'Ne yaptığını biliyorum Edita ve herkese söyleyeceğim' gibi bir şey yazmışsınız. Bu neyle ilgiliydi?"

Boynton'ın şişmiş yüzünde korku titredi. "Sadece blöf yapıyordum, anlıyor musun? Herkesin bir sırrı vardır, ben de düşündüm ki-"

"Bana yalan söylüyorsunuz Bay Boynton," dedim iç çekerek. "Her yalan söylediğinizde tutuklanmaya ve hukuk fakültesinin sonuna daha da yaklaşıyorsunuz. Peki sen ne biliyorsun?"

"Ben... Ben onu birkaç kez takip ettim." "Onu takip mi ettin?"

Sampson söyledi.

"Sadece onu takip ettim. Okulda olmadığı zamanlarda ne yaptığını görmek istedim. Hepsı bu."

"İşe koyul," dedi Sampson. "Nereye gitti?"

"Viyana, Virginia'da Phoenix Club adında bir yer."

Edita'nın haftada üç ya da dört gün oraya gittiğini söyledi. Genellikle gece yarısından sonraya kadar kalırmış. Boynton bir keresinde içeri girmeye çalışmış ama özel bir kulüp olduğu söylenmiş. Başka birinin onu takip ettiğini fark edince takip etmeyi bıraktığını söyledi.

"Kim?" Sampson söyledi.

"Başka bir polis," dedi Boynton. "En azından polis gibi konuşuyordu." "Seni Edita'yı takip ederken mi yakaladı?"

"İki kez. İkinci seferinde bana onu gözetim altında tuttuğunu ve durmam gerektiğini yoksa adaleti engellemekten beni tutuklatacağını söyledi."

"İsim?"

"Hiç söylemedi."

"Sana hiç rozet göstermediler mi?"

Boynton başını salladı. "Ama dediğim gibi, bir polis gibi davranıyordu." "Neye benziyordu?" Dedim.

"Uzun boylu, iri yarı ama pek iyi görünmüyordu, sanki hasta . Çok öksürüyordu. Ve kırmızı bir Redskins şapkası takıyordu."

Bölüm

27

Bree tüm evrak işlerinden kurtulmayı **başardı** ve üç saat sonra Kurt Muller, Bree ve ben Terry Howard'ın Kuzeydoğu DC'deki iç karartıcı apartmanının önünde durduk.

McGrath'ın bilgisayarını alıp Boynton'la birlikte merkeze götürdük. Dizüstü bilgisayar Dedektif Lincoln ve O'Donnell'a verildi ve Edita ya da Phoenix Kulübü ile ilgili herhangi bir şey aramaları emredildi. Sampson, Boynton'ın tam ifadesini almak için geride kaldı.

Girişte durduk ve Howard'ın dairesinin zilini üç kez çaldık ama cevap alamadık. Diğer beş dairenin zilini çaldık ama hafta içi olduğu için herkes dışarıdaydı. Cevap gelmedi.

"Ara onu," dedim.

Bree Howard'ın numarasını aradı ve cep telefonuna tuşladı. Cevap vermedi. Doğrudan sesli mesaja yönlendirdi.

Tam ayrılmak için dönüyorduk ki Muller caddenin karşısına park etmiş dört kapılı bir Dodge fark etti. "Bu Howard'ın. O burada, sadece cevap vermiyor."

"Yürüyerek bir yere gidebilirdi," dedi Bree. "Metroya binebilirdi."

"Onu son gördüğümde öksürme ve hırıltılı soluma şekliyle değil," dedim.

"Dairesi nerede?"

"Üçüncü kat, arka tarafta."

Ara sokağa yürüdük ve Howard'ın dairesini ve yangın merdivenini bulduk. Bree'yi kaldırdım; o da merdiveni tutup aşağı çekti. Biz

Üç kat yukarı tırmandı ve mutfak penceresinin önünde durdu.

Lavabo bulaşıklarla dolup taşıyordu. İçki ve bira şişeleri küçük masayı ve hemen hemen diğer her yüzeyi doldurmuştu. İkinci bir pencere hafifçe kaldırılmıştı ve küçük bir yemek alanı ile Sampson ve benim Howard'la konuştuğumuz oturma odasının bir kısmına bakıyordu. Televizyonun açık olduğunu ve ESPN'e ayarlı olduğunu görebiliyorduk.

"Numarasını tekrar ara," dedim.

Bree çaldı ve hemen ardından daireden gelen eski moda bir döner telefonun cızırtısını duydum. Zil sesi kesildi.

"Sesli mesaj," dedi Bree.

"Bu, sağlık kontrolü yapmak için olası bir sebep, öyle değil mi Şef?"

Tereddüt etti ve sonra "Zehirli ağacın meyvesi olmaz" dedi.

Başımı sallayarak kanadı yukarı ittim ve içeri tırmanarak "Terry Howard?" diye seslendim.

Ben Alex Cross. Sadece sağlığını kontrol ediyorduk."

Hiçbir ses cevap vermedi ama hemen ardından bir kuşun ciyakladığını duydum. "Bu Sylvia Plath," dedim Bree ve Muller'in içeri girmesine yardım ederken. "Onun nevroitik muhabbet kuşu."

Muller, "Howard'ın her zaman çarpık bir mizah anlayışı vardı," dedi.

Dairenin derinliklerine doğru ilerledik, eski gazete yığınlarının arasına gömülmüş bir yemek masasının yanından geçerek tüneğinde ileri geri volta atan, çığlık atan, başını sallayan ve tüysüz derisini hırçın bir şekilde gagalayan, açıkça tedirgin olan muhabbet kuşuna ulaştık.

Yaşam alanına girdik ve nedenini gördük.

Terry Howard koltuğunda oturmuş televizyona bakıyordu; kan ve vahşet filmi tavana ve etrafındaki duvarlara sıçramıştı. Görünüşe göre ağzına bir silah dayamış ve kendini vurmuştu. Kafatasının büyük bir kısmı gitmişti. Yerde, yanında kanlı, kırmızı bir Redskins şapkası duruyordu.

Eski ortağının kucağında boş bir Smirnoff şişesi ve Tom McGrath'ı öldüren silahla aynı türden bir Remington 1911 .45 kalibrelik tabanca duruyordu.

Yanında, yere mürekkeple karalanmış bir not vardı.

Cehennemde çürü, Tommy McG, . Sen ve yalancı sürtük kız arkadaşın.

Bölüm

28

"Dava kapandı mı?" Kuzey Virginia'daki Wolf Trap Ulusal Sahne Sanatları Parkı'nın önünden geçerken **Sampson** sordu.

"Bree öyle düşünüyor," dedim. "Michaels da öyle düşünüyor. Yutması zor ama işte."

"Satılmadın mı?"

"Bunu bir intikam cinayeti ve intihar olarak ilan etmeden önce tüm durumu anlamaya çalışıyorum. Sağa dön."

Sampson yaptı, sonra sola döndü ve büyük paralı mülklere, bazıları yüksek duvarlı ve güvenlik kapıları olan geniş sitelere girdik. Alacakaranlıktı ve ışıklar yanıp sönüyordu.

"Sağından geliyor," dedim.

Sampson yavaşladı, flaşörünü yaktı. İki yanında bahçeler olan, belki yüz metre uzunluğunda dar bir yola girdik. Yolun sonunda bir bekçi kulübesi, bir dönüş noktası ve yüksek bir duvarın içine yerleştirilmiş çelik bir güvenlik kapısı vardı.

Bekçi kulübesinin üzerindeki cilalı pirinç tabelada PHOENIX KULÜBÜ yazıyordu. ÖZEL. SADECE ÜYELER.

Dönüş yoluna varır varmaz iri yarı, kaslı bir adam Göğsünde Phoenix Club logosu olan mavi bir polo tişört ve belinde kılıfında Glock tabancasıyla dışarı çıktı.

Elini kaldırdı ve sürücü tarafındaki cama .

"Siz üye misiniz?" dedi kalın bir Doğu Avrupa aksanıyla.

"Hayır," dedi Sampson ve polis rozetini ve kimliğini gösterdi. "Edita Kravic hakkında biriyle konuşmamız gerekiyor."

"Onu tanımıyorum," dedi adam, polis olmamızdan etkilenmemiş gibiydi.

"Burada çalışıyordu ve şimdi öldü," dedi Sampson. "O yüzden içeri gir ve kim biliyorsa onu ara ve onun hakkında birileriyle konuşana kadar buradan ayrılmayacağımızı söyle."

Muhafız Sampson'a baktı. Sampson da ters ters baktı. Sonra güvenlik görevlisi dudağını ısırды ve nöbetçi kulübesine girdi.

Yirmi dakika sonra kapılar açıldı ve mavi takım elbiseli, kel bir adamın kullandığı bir golf arabası geldi. Arabayı durdurdu ve indi. Otuzlu yaşlarında,

hafif karnabahar gibi kulakları, soluk mavi gözleri ve birkaç kez kırılmış eklemeleri olan olağanüstü büyüklükte elleri vardı. "Ben Sergei Bogrov," dedi, elimi ve eldivene benzeyen diğer elini benimkinin üzerine koyarak yuttu.

"Kulübün yönetimine yardım ediyorum. Nasıl

Yardım edebilir miyim?"

"Edita Kravic," dedim. "Burada çalışıyordu."

Bogrov'un yüzü düştü ve elimi bıraktı. "Evet, bunu duyduk. Çok üzücü. Personel ve üyeler tarafından çok seviliyordu." "Ne yapardı?"

"Yoga ve Feldenkrais terapisinin bir karışımını öğretti."

"İkinci Seviye Sertifikalı Koç mu?" diye sordum.

"Doğru," dedi Bogrov. "Ayrıca spa'da masöz olarak da çalışıyordu. Mükemmel biriydi."

"Bunda iyi para var mı?" Sampson sordu.

"Eğer üye cömert bir bahşişçiye, ," dedi.

"Peki, Phoenix Kulübü nedir?" Ben sordum. "Sağlık spası ve..."

Bogrov, "Havuzlar, tenis kortları, fitness merkezi, mükemmel bir özel restoran, kapsamlı bir şarap mahzeni, Virginia'nın en iyi barı ve hayatta çok şey başarmış ve daha fazlasını hak eden başkalarının arkadaşlığı" dedi.

Sampson, "Sanki bir pazarlama konuşması yapıyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz," dedi. Bogrov gülümsedi. "Beni yakaladınız."

"Bir tur atabilir miyiz?" Ben sordum.

Bogrov, "Korkarım bu mümkün değil," dedi. "Üyelerimiz kulübe, sunduğu olanaklar kadar sıkı mahremiyeti için de üye."

Sampson, "Arama emri çıkartabiliriz," dedi.

Bogrov samimiyet maskesini indirdi ve "Neye dayanarak Dedektif?" diye sordu.

"DC polis şefi ve onun gizli muhbirinin öldürülmesi." Bogrov'un gözleri kısıldı. "Tekrar soruyorum, neye dayanarak? Evet, kim olduğunu biliyorum. Edita ile birlikte öldürüldü ama bunu kulübümle nasıl ilişkilendiriyorsunuz?" "Şu anda bunu söylemeye yetkim yok."

Bogrov devasa elini küçümseyici bir şekilde sallayarak, "Bu hiçbir şeyiniz olmadığı anlamına geliyor," dedi. "Ve siz Virginia Eyaleti'nden değil de Columbia Bölgesi'nden olduğunuz için burada hiçbir yetkiniz yok. Bu yüzden sizden kibarca ama kesin bir dille mülkü terk etmenizi rica ediyorum."

Bölüm

29

Ölü bir uykudan **uyandığımda** Jannie'nin koşu ayakkabılarıyla yatağın yanında durduğunu gördüm.

Sersemlemiş bir halde saate baktım. Altıya on dakika vardı. Sonra ona beni uyandırmasını ve birlikte koşacağımızı söylediğimi hatırladım. O kadar çok çalışıyordum ki normal egzersizlerimi yapamıyordum ve ihtiyacım olmayan beş kilo almıştım.

Ben de başımı salladım ve Bree'yi mutlu bir şekilde bırakarak kalktım. Banyoda giyindim, mutfığa gittim ve bir fincan hazır kahve yaptım. Oturmuş kahvemi içerken, ayakkabı bağcıklarını bağlamak için kendimde irade toplamaya çalıştım. Bu eğlenceli bir koşu olmayacaktı. Daha çok işkence gibi.

"Baba?"

Bir esnemeyi bastırarak başımı kaldırdım ve Ali'nin orada durup gözlerini ovuşturduğunu gördüm.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun, ufaklık?" diye sordum.

"Uyuyamadım," dedi, yanıma gelip bana sarıldı, bu da egzersiz planlarıma yardımcı olmadı. Küçük oğlum kucağımdayken hemen o anda uykuya dalabilirdim.

Ama dedim ki, "Uyuyamadın mı? Yoksa uykuda kalamadın mı?"

"İkisi de," dedi. "Düşünecek çok şeyim vardı."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kapatarak söyledim. "Ne gibi?"

"Zaman," dedi Ali. "Ve ışık hızında nasıl kıvrıldığını. Neil deGrasse Tyson böyle olduğunu söyledi, bu yüzden doğru olmalı."

Yedi yaşında bir çocukla bu konuşmayı yapıyor olmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek gözlerimi açtım. "Sanırım Einstein bunu çözdü."

"Bunu biliyorum," dedi Ali. "Bu da onu iki kat daha doğru kılıyor ve sorun da bu ve bu yüzden uyuyamıyorum."

"Anlamıyorum."

"Kafamda göremiyorum, zamanın kıvrılması gibi." "Ve bu yüzden mi geç uyuyup erken uyandın?"

"Evet," dedi kucağıma daha da sokularak. "Bunu bana açıklayabilir misin?"
Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Uh, hayır," dedim. "İyi dinlenmiş olsam bile fizik benim güçlü yanlarımdan biri değil."

"Oh," dedi Ali. "Düşünüyordum da, belki de rüya görürken zamanın sonsuza kadar akıp gitmesi gibi bir şeydir, ama beynini inceleyen bilim insanları sadece üç ila sekiz dakika rüya gördüğünü söylüyor. Bu mantıklı mı?"

Bu beni temelli uyandırdı ve oğluma bakıp onun ne olacağını merak ettim. Tüm çocuklarıma, bunun için çalışmaya istekli oldukları sürece kalplerinin istediği her şey söylemişim. Ama o anda Ali sınırsız görünüyordu.

"Baba? Bu mantıklı mı?"

"Einstein'ın görelilik teorisinin bu şekilde açıklandığını hiç ve dürüst olmak gerekirse mantıklı olup olmadığını söyleyemem, ancak bu fikri ortaya atarak kesinlikle hayal gücünüzü gösterdiniz."

Ali gülümsedi ve sonra dudağını çiğnedi. "Sence Neil deGrasse Tyson rüyaların böyle olmadığını bilir mi? Bilirsin, ışık hızında ve zamanı bükerek?"

"Sanırım bunu bilen biri varsa o da Neil deGrasse Tyson'dır."

"Burada değil," dedi Ali. "Smithsonian'da yani."

"Hayır, o New York'ta. Sanırım Doğa Tarihi Müzesi'nde." "Onu arayıp sorabilir miyim?"

Güldüm. "Dr. Tyson'ı arayıp ona teoriden bahsetmek ister misin?"

"Bu doğru. Yapabilir ,
baba?" "Numarası bende
yok."

"Oh," dedi Ali. "Kim ister ki?"

Jannie kapı aralığında belirdi. "Baba, ayakkabıların ayağında mı?"

Ali'yi d rt erek, "Açıklar ama bağlı değiller," dedim.

İsteksizce kucağımdan indi ve "Baba?" dedi.

"Bunu araştırıp size geri döneceğim. Tamam mı?"

Ali neşelendi ve "Anneannem kahvaltı hazırlamak için kalkana kadar *Origins*'i izleyeceğim" dedi.

"M kemm l bir fikir." Homurdandım ve ayakkabılarımı bağladım.

Bölüm

30

"Sonunda," dedi Jannie ön verandaya çıkıp onu gerinirken bulduğumda.

"Kardeşinizin bir sürü sorusu vardı."

"Her zamanki gibi," dedi Jannie, sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Böyle şeyleri nereden buluyor? Rüyalar, zaman ve ne bileyim, evren?"

"Şu izlediği programlar," dedim kalçalarımı esnetmeye çalışıp beceremeyerek. "Ve internet."

"Böyle düşünen tanıdığım tek çocuk o," dedi. "Bu iyi bir şey."

"Sanırım," dedi. "Ama artık bir inek olacağı garanti gibi."

"dünyayı inekler yönetiyor, yoksa fark etmediniz mi?"

Jannie bunu düşündü ve "Sanırım küçük kardeşimin büyüyüp dünyayı yönetmesi sorun olmaz" dedi.

"Bir bakıma."

"Doğru." Sırıttı. "Şimdi, koşacak mıyız, mıyız?" "Dürüst olmak gerekirse, oyumu aday olmamaktan yana kullanırdım."

"Sana vermen gereken 10 kiloyu hatırlatmama gerek var mı?" "Ah," dedim. "Ve bu beş."

Jannie kollarını kavuşturdu ve kuşkuyla kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, yedi," dedim. "Ve ben çörek almaya karar vermeden gidelim."

Jannie döndü, hareket etmeye başladı ve başka biri oldu. Bu çok

Benimle birlikte kaldırımdan aşağıya doğru koşmaya başladığında garip bir şey olduğunu düşündüm. Kıpırdamadan oturmak ve okulda başarılı olmak için mücadele etmek zorunda olan kızım Jannie vardı. Bir de zahmetsizce koşan Jannie Cross vardı.

Bloğun sonuna kadar hızını artırdı ve sonra süzülerek bana geri döndü.

"Gösteriş," dedim.

"Terliyorsun," dedi. "Bu iyi bir şey." "Ne kadar uzağa gidiyoruz?" diye sordum.

"Üç mil," dedi.

"Merhametli olduğun için teşekkür ederim."

"Amaç yarın tekrar gelmek istemeni sağlamak." "Doğru," dedim coşkusuzca.

Denizci kıışlasının önünden geçtik ve onların PT yaptığını duyduk. Chung Sun Chung'un önünden geçtik, buralardaki en iyisiydi. Her zamanki gibi canlı bir iş yapıyordu. Vitrindeki Powerball tabelasında ikramiyenin elli milyon dolara yaklaştığı yazıyordu.

"Hatırlat da dönüş yolunda durup Nana Mama'nın biletlerini alayım," dedim.

"Hiç bir şey kazandın mı?"

"Hayır."

"Nana Anne?"

"İki kez. Bir kez on bin dolar, bir kez de yirmi beş bin dolar." "Ne zaman oldu bu?"

"Üniversiteye gitmeden önce." "Yani çok uzun zaman önce." "Paleolitik çağ," dedim.

"Bu yüzden mastodon gibi koşuyor olmalısın."

Güldü ve hızla koşmaya başladı, sokağın sonuna kadar koştu, sonra koşarak tekrar yanıma geldi.

"Mastodon mu?" Alınmış gibi davranmaya çalışarak söyledim. "Forma girmeye çalışan kılıç dişli kaplan mı?" "Çok daha iyi."

Jannie, "Peki dün gece Bree ile neden kavga ettiniz?" diye sormadan önce birkaç dakika konuştuk.

"Kavga etmiyorduk," dedim. "Tartışıyorduk."

"Yüksek sesle tartışma."

"Tutkulu bir konu," dedim. "Ve Bree, DC Metro'nun hâlâ işlerin başında olduğunu halka gösterecek bir şeyler yapması için üst düzey yöneticilerden büyük baskı görüyor."

"Ne gibi?" Cephaneliğin önünden koşarak geçerken Jannie sordu.

"Büyük bir cinayet davasını aydınlatmak gibi. Tommy McGrath cinayeti davası." "Bir tutuklama yapmaya yaklaştınız mı?"

"Hayır, çünkü baş şüpheli dün kendini vurdu."

Jannie başını salladı. "Bu tür şeylerle nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum."

"Her şey gibi bu da pratik gerektirir."

"Peki neden kendini vurdu? Ondan şüphelendiğiniz ve peşinde olduğunuzu bildiği için mi?"

"Bree de böyle düşünüyor," dedim. "Şef Michaels da öyle düşünüyor."

"Ama sen düşünmüyorsun?"

Ona ne kadarını söyleyeceğimi bilemedim. "Şüphelinin neden intihar etmek istediğine dair başka açıklamalar da var."

"Ne gibi?"

"Sana söyleyemem."

"Oh."

"Ve bu konuda başka soru sormak yok, tamam mı?" "Elbette, baba. Sadece ilgileniyordum."

"Bu sabah beni yataktan kaldırdığınız için ve bu konuya gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim."

Ulusal Arboretum'a koştuk ve dönüş yolunda koşmak beklediğim işkencenin yarısı kadar bile değildi. Chung Sun Chung'un dükkânının önünden geçerken piyango biletleri için on kişilik kuyruk vardı, ben de onu atladım ve eve gittik.

Anneanne yukarıda çırpılmış yumurta ve domuz pastırması pişiriyordu, Ali ise *Origins*'e dalmıştı. Yukarı çıktım; Bree duştaydı.

"Selam," dedi ben içeri girdiğimde.

"Dün gece tartıştığımız için özür dilerim."

Bree başını salladı, bana sarıldı ve "Hâlâ Howard'ın yaptığını, Tom'u, Edita'yı ve sonra da kendisini vurduğunu düşünüyorum" dedi.

"Ya da Howard dördüncü evre akciğer kanseri olduğu için kendini vurdu. Ya da Remington 1911 sahibi olmadığı konusunda size doğruyu söylüyordu."

"Ya da bu konuda yalan söylüyordu."

"Ya da bu konuda yalan söylüyordu. Ya da o kimseyi öldürmedi ve Phoenix Kulübü'yle bağlantılı biri öldürdü. Daha fazlasını öğrenene kadar ateşkes mi?"

Bree bana daha sıkı sarıldı. "Dedektiflerin şefi olmak zordur." "Bence harika bir iş çıkarıyorsun."

"Şef Michaels öyle düşünmüyor."

"Elbette biliyor. Sadece belediye başkanından ve belediye meclisinden tepki alıyor."

"Bunu atlatacağım, değil mi?" "Bunu atlatacağız."

Bölüm

31

Terry Howard'ı öldüren .45 kalibrelik Remington 1911'in balistik raporu o sabah saat on beş civarında geldi. Tom McGrath ve Edita Kravic'i öldürmek için kullanılan tabancayla aynıydı.

"Dava kapandı mı?" Şef Michaels sordu. "Medyaya bunu söyleyebilir miyiz?" "Evet," dedi Bree.

Hiçbir şey söylemedim.

Şef fark etti ve "Alex?" dedi.

"Howard'ın yaptığına dair güçlü kanıtlar olduğunu söylemek isteyebilirsiniz, ancak dosyayı kutulara koymadan önce halletmemiz gereken bazı yarım kalmış işler var."

"Ne yarım kalmış işi?"

"McGrath'ın cinayetinde kullanılan araba. Howard'ın değildi. Howard'ın Remington 1911'i olduğuna dair bir satış faturası görmek istiyorum. Kontrol ettiğim tüm kayıtlar onun bir Smith and Wesson adamı *olduğunu* söylüyor."

Şef Michaels Bree'ye baktı ve "Kendine güveniyor musun?" dedi.

"Terry Howard Tom'dan nefret ederdi," dedi. "Howard işini kaybetmişti ve kanserdi. Tom ise daha genç bir kız arkadaşı olan bir dedektif şefiydi. Howard'ın acısı öfkeye dönüştü ve Tom ile Edita'yı vurdu. Sonra da kendini vurdu, sonunda ikiye ikiye bir araya getireceğimizi düşünerek."

"Biraz uygun." "Ya da doğru."

"Üzgünüm Alex," dedi Şef Michaels. "Şef Stone'a katılıyorum."

"Benim kararım değil ama bununla yaşayabilirim," dedim.

"Güzel. Peki ya uyuşturucu laboratuvarı katliamı?"

"Herkes muhbirlerle baskı yapıyor ama sokaklarda kiralık katiller hakkında hiç konuşulmuyor. Sadece kurbanlar."

"Ne demek bu?"

"Onlar dış güç," dedim. "İyi eğitilmişler. Muhtemelen eski askerler."

"Muhtemelen rakip bir uyuşturucu tarafından kiralanmışlardır," dedi Bree. "Ya da kanunsuzlardır," dedim.

"Alex," dedi Bree iç çekerek.

"Kanunsuzlar mı?" dedi şef, gözlerini kıсарak. "Bunu nerede görüyorsun?"

"Üç saldırıda da herhangi bir uyuşturucu madde alınmamıştır. Üç saldırıda da para alınmadı.

üç saldırı. olursanız, yüksek sesle ve net bir mesaj gönderiliyordu."

"Ne mesajı?"

"Meth yapmayı bırak yoksa seni de öldürürüz."

Şef Michaels Bree'ye bakmadan önce birkaç dakika bunu düşündü. "Elimizde daha somut bir şey olana kadar kanunsuzlar hakkında konuşmak yok."

Bree bana baktı, sonra da "Tamamdır efendim" dedi.

Sampson ve ben Bree'nin basın toplantısını ofisimizde izledik. Bree ile her iki davada da aynı fikirde olmasak da, durumu ustalıkla ele aldığını düşündüm ve kanıtların Howard'ın eski ortağını öldürdüğünü gösterdiğini ancak soruşturmanın kapanmış sayılabilmesi için halledilmesi gereken yarım kalmış işler olduğunu söylediğinde minnettar oldum.

Ancak uyuşturucu fabrikasındaki toplu katliamı tartışırken kanunsuzlardan hiç bahsetmedi ve bir uyuşturucu çetesi savaşı ve paralı askerlerle karşı karşıya olduğumuz teorisini destekledi.

"Umarım haklıdır," dedi Sampson.

"Aslında ben de öyle umuyorum," dedim.

"Günlerdir saldırı yok."

"Başka bir şey olmaması, yapılması gerekenin yapılmış olması mümkündür."

"Hı-hı," dedi Sampson. "Örümcek Adam hislerin sana ne söylüyor?"

"Örümcek Adam hissim yok. İyi bir piyango bile seçemiyorum

sayı."

"Peki, yılların deneyimi size ne söylüyor?"

Bunu düşündüm ve dedim ki, "Bu iş bitmedi. Uzun bir atışla değil."

Dedektif Lincoln kapıyı çaldı, "McGrath'ın bilgisayarında ciddi bir şifreleme vardı. Onu dışarı göndermemiz gerekecek."

"Quantico'ya gönder," dedim. "Sıranın önüne aldırmaya çalışacağım."

", " dedi Lincoln ve gitti.

Sampson, "Elimizdeki her davanın her yönüyle ilgili olarak kafamızı duvara vuruyormuşuz gibi hissediyorum" dedi.

"Sert bir kafan var; bizi kırıp geçeceksin."

"Howard'ın silahı ile Rock Creek tetikçisi arasında bir eşleşme yok."

"Bunu gördüm. Aaron Peters'ın lobici arkadaşlarıyla konuştun mu?

Ailesiyle?"

Sampson başıyla onayladı ve Maserati'nin sürücüsünün beş yıldır boşanmış olduğunu söyledi. Çocuğu yokmuş. Sahada oynamış. Acımasızlığıyla ünlüydü ama düşmanlık ya da intikam uyandıracak şekilde değil.

Sampson, "Ortakları Peters'ın boğazınızı keserken sizi gülümsetebildiğini söyledi," dedi.

"Güzel bir görüntü," dedim. "Peki ya bunun gibi başka silahlı saldırılar?" Sampson kaşlarını çattı, "Ben bakarım. Ya sen?"

"Sanırım paralı asker avına çıkacağım."

Bölüm

32

Üç gün sonra Sampson ve ben Maryland'in Doğu Kıyısı'ndan güneye doğru yola çıktık. Chesapeake Körfezi boyunca batıya bakarken, uzakta gökyüzünde soluk ve beyaz bir şey gördüm. Gözlerimi kısıtım. Güneş onu yakalamıştı.

"bir zeplin var," dedim. "Birkaç ." "Onları çok sık görmüyorum. Büyük bir spor etkinliği mi var?" "Hiçbir fikrim yok," dedim onları gözden kaybetmeden önce.

Kırk dakika sonra Salisbury, Maryland'deki Nanticoke Yolu'ndaydık. Çiftçiler parıldayan bir sıcaklıkta saman kesiyor ve mısır hasadı yapıyordu.

Sampson, "Arı kovanına çomak sokacakmışız gibi geliyor," dedi.

"Ya da içinde tüküren kobralar olan bir sepet," dedim ve bize destek olacak bir SWAT ekibi olmadan buraya gelerek çiğneyebileceğimizden fazlasını ısırtıp ısırmadığımızı merak ettim.

"Bu adamın geçmişi ürkütücü."

Başımı salladım ve "Bazı açılardan, bir seri katil için mükemmel bir özgeçmişe sahip" dedim.

Sampson, ön camdan iki çiftlik arasındaki geniş bir ormanlık alanda bulunan kapılı bir durağı işaret ederek, "Sanırım ileride sağda," dedi.

El boyaması tabelalar kilitli kapıya asılmıştı: KÖPEKLER EN AZI; DÜŞÜNMEYİN BİLE; PATLAMA BÖLGESİ; ve benim favorim,

DELI ÇİMENLERİN ARASINDA.

Sampson, "Bunu yeniden düşünmek isteyebiliriz," dedi.

"Dolores genellikle gün batımına kadar iyi olduğunu söyledi," dedim ve ekip arabasını kapının ötesindeki bankete çektim.

Dışarı çıktım, esintiyi hissettim, tuzlu havayı kokladım ve sert ağaçlardaki ağustos böceklerinin sesini duydum. Kapıdaki işaretlere tekrar baktım, bizi buraya getiren yolu düşündüm ve Sampson'ın haklı olup , bu habersiz ziyareti yeniden düşünmemiz gerekip gerekmediğini merak ettim.

Üç gün önce Washington DC bölgesinde yaşayan paralı askerleri araştırmaya başlamıştım ve sayılarının çokluğu karşısında şok olmuşum. Ama bana açıklandığında mantıklı gelmişti.

Irak Savaşı'nın en yoğun olduğu 2008 yılında, Irak'ta 152.000 ABD askerine destek olmak üzere 155.826 özel müteahhit faaliyet gösteriyordu. Afganistan'da da özel müteahhitlerin sayısı ABD ordusundan fazlaydı. İki savaş arasında, en iyi tahminlere göre kırk bin kadar erkek ve kadın güvenlik ve diğer özel askeri faaliyetlerde yer almıştır. Başka bir deyişle, kiralık silahlar. Başka bir deyişle, paralı askerler.

Bunların çoğu, Kuzey Virginia'da bulunan Blackwater gibi güvenlik şirketleri aracılığıyla çalışan yüksek eğitimli eski elit askerlerdi. Bu şirketler ve eski askerler yaklaşık on yıl boyunca çok para kazanmışlardı.

Ve sonra musluk kapandı. Başkan Obama askerlerin Irak'tan çekilmesini emretti ve askerlerle birlikte çok sayıda özel güvenlik personelinin işe alınması için gereken ihtiyaç ve para da ortadan kalktı. Savaş bölgelerinde yılda yüz elli bin ila yarım milyon kazanan adamlar birdenbire iş aramaya başladılar.

Pentagon'daki bir arkadaşım bana başkentte ve çevresinde yaşayan bu kiralık silahlardan muhtemelen beş bin olduğunu söyledi. Ama bunların bir rehberi yok gibiydi.

Arkadaşıma o dünya hakkında çok şey bilen, bizi doğru yöne yönlendirebilecek biri olup olmadığını sordum. Dün tekrar aradı ve bana bir telefon numarası verdi.

Aradığımda bir kadın açtı ve "İz sürmeye zahmet etmeyin Dedektif Cross. Bu yanık bir telefon. Ve bana Dolores de."

"Sadece tavsiye istiyorum, Dolores."

"Sor bakalım."

Dolores'e Anacostia'daki ilaç fabrikasında yaşanan katliamı okuyup okumadığını sordum. Okumuştı. Ona bunun ne kadar temiz bir operasyon olduğunu ve eski askerlerin işin içinde olduğuna inandığımızı söyledim.

"Mantıklı," demişti.

"Aklınıza gelen bir aday var mı? Askeri eğitimi olan ve belki de uyuşturucu satıcılarıyla sorunu olan biri? Yasaların dışına çıkmaya ve diğerlerini toplu katliama yönlendirmeye istekli biri?"

Uzun, çok uzun bir duraklama oldu ve sonunda Dolores, "Aklıma sadece bir tane geliyor," dedi.

Beni düşüncelerimden uyandıran Sampson boğazını temizledi ve eliyle kapıyı işaret etti. "Önden buyur, Alex."

Midemde ekşi bir hisle Nicholas Condon'ın evinin kapısına doğru yürüdüm ve kapının üzerinden tırmandım.

Bölüm

33

Sampson ve ben bir

gece önce Condon'un yüz on iki dönümlük imparatorluğuna Google Earth'ten . Kapının ötesindeki toprak yol ormanın içinden geçerek birkaç tarlası olan mütevazı bir çiftliğe ulaşıyordu.

Şimdi yolun sık kullanılmadığını ve daha da az bakım yapıldığını, yabani ahududu ve dikenli sarmaşıkların yolu boğmaya çalıştığını görebiliyorduk.

Her iki taraftan da.

"Rozetini çıkar," dedim. "Onu görürsen iki elini de kaldır ve kendini tanıt."

"Sence polis olduğumuz umurunda olur mu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ama onun geçmişine sahip biri muhtemelen bir polisi öldürmenin aptalca bir hareket olacağını fark etmiştir."

"Kendini çimenlerin arasında bir deli olarak gören bir adamla konuşacaksanız rahatlatıcı."

Sampson'ın endişesine karşı çıkamazdım. Condon Deniz Harp Okulu'ndan mezun olmuş ve SEAL Team 6 birliğinde çok iyi bir keskin nişancı olarak görev yapmıştı. Sağlık nedenleriyle ordudan ayrılmasından bir hafta sonra, Dyson Security adlı bir şirket Condon'a bir sözleşme vermiş ve onu Afganistan'a göndermişti.

Condon'un en zorlu koşullarda bile soğukkanlı davranma konusundaki ünü ordudan ayrıldıktan sonra da devam etti ve kısa süre sonra siyasi ve kurumsal ileri gelenleri koruma ve Taliban tarafından rehin alınan özel müteahhitleri kurtarma konusunda uzmanlaşmış bir Dyson ekibine liderlik etti.

Bu özel müteahhitlerden biri, Afgan kızların yaşamlarını iyileştirmek için çalışan ve bu yüzden köktendincilerin hedefi haline gelen Paula Healey adında Amerikalı bir kadındı. Healey aynı zamanda Condon'ın hayatının aşkıydı.

O ve diğer üç kadın Kandahar'ın dışına götürüldü. Birkaç ay sonra Condon, Healey'nin nerede tutulduğunu öğrendi - haşhaş ekimi ve afyon üretimi ile bilinen bir bölgedeki uzak bir köyde.

Condon ve adamlarından oluşan bir ekip gece karanlığında içeri girdi. Yerel Taliban'la girdikleri çatışmanın ardından Healey'i afyonla uyuşturulmuş ve göğsünden bıçaklanmış halde buldular. Dört kadından hayatta kalan tek kişi oydu. Defalarca tecavüze uğramış ve Condon'ın kollarında ölmüştü.

Daha sonra ne olduğu kimin ifadesine inandığınıza bağlı. Ya Taliban karşı saldırıya geçti ve Condon onları öldürüp geri püskürtmek için hayatını defalarca riske attı ya da Condon keder ve öfkeden çılgına döndü ve köyde kalan on dört yaşın üzerindeki her erkeği vurdu.

Bir soruşturma başlatılmıştı ve Dyson Güvenlik operatörlerinin her biri Condon'ın anlattıklarını destekliyordu. Dul kadınlar ve anneler ölenlerin Taliban olmadığını ve katledildiklerini iddia ediyorlardı.

Sonunda Condon aklandı. Ancak aşkını kaybetmek onu değiştirmiş, şiddet yanlısı ve öngörülemez biri haline getirmişti. Dyson onun sahaya çıkamayacağına karar verdi ve beş yıllık kontratını toplu olarak ödedi.

Condon parayı, üzerinde yürüdüğümüz araziye satın almak için kullanmıştı.

Dolores, Condon'un çiftçilik yapmayı ve teknesiyle okyanusta tek başına balık tutmayı seven bir münzevi olduğunu söyledi. Hükümete dahil olan herkese güvenmezdi. Tek ziyaretçileri, ki onlar da çok nadirdi, Afganistan ve Irak'ta onunla birlikte görev yapmış olan kadın ve erkeklerdi.

Dolores'e onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini sormuştum.

Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Bir keresinde, Paula ile tanışmadan uzun zaman önce, *ben*

Nicholas'ın hayatının aşkıydı."

Patıkada, üzerinde turuncu bir bant parçasının dalgalandığı bir kazık vardı. Etrafindan dolaştık ve doğu ucundan kırk metre ötede, üzerinde büyük kırmızı bir Tide deterjan tüpü bulunan on fit yüksekliğinde bir toprak setin bulunduğu tarlaya girdik.

Sağımızdaki tarla nadasa bırakılmıştı. Uzun ve dardı, diğer uca üç yüz metre ve uzaktaki ağaç sınırına belki elli metre vardı.

"Ev bir sonraki tarlada mı?" Karşıya geçmeye başladığımızda Sampson söyledi.

"Ben böyle-"

Silah sesini hiç duymadık, sadece mermi havayı yırttı, ardından setin üzerindeki Tide deterjan küveti bir mayın gibi patladı, her yere toprak, kaya ve erimiş plastik fırlattı ve gökyüzüne doğru gri bir duman bulutu gönderdi.

Bölüm

34

Kurşunun yanımızdan geçtiğini **duyar duymaz** içgüdülerimiz devreye girdi. Bomba patladığında ikimiz de dalıyorduk.

Sampson ve ben yere düştük ve üzerimize enkaz yağarken kollarımızı başımızın üzerine koyduk. Sol kulağım çınladı ve bir an için ne yapacağımı şaşırdım.

Sonra, bir boksörün aldığı darbeden sonra toparlanması gibi, daha uyanık hale geldim. Beylik tabancamı almak için sırtımı kazıdım ve sonra Sampson yüksek otların ve yabani otların arasına doğru ilerlerken onu takip ettim.

"Ateş nereden ?" Sampson sert bir fısıltıyla sordu. "Condon'ın keskin nişancı tüfeğinden mi?"

"Hangi yönden demek istedim?"

"Hiçbir fikrim yok, ama o Tide şeyinin içindeki her neyse patlamadan önce raporu duymadığımıza göre çok uzakta olmalı."

Sampson, "Ağaçlara ulaşmamız ve destek çağırmamız gerekiyor,"

dedi. "Önce destek," dedim ve cep telefonumu çıkardım. "Harika, ."

"Yolun kenarında vardı."

"Burada olmaz," dedim ve sonra sol kulağımdaki çınlama sesinden bir şey duydum.

Sampson da sesi duydu, bakmak için ayağa kalktı ve sonra eğildi.

"Bu bir ATV," dedi Sampson. "Bizim için geliyor. İki yüz metre ötede. Ağaç sınırına yakın."

Birbirimize baktık ve aynı şeyi düşündük: Ağaçlara doğru kaçıp birinci sınıf bir keskin nişancı tarafından vurulma riskini göze mi alalım? Ya da-

Kendimi ayağa kaldırdım, rozetimi uzattım ve tabancamı yeşil Polaris Ranger'ıyla yüz metreden daha az bir mesafede olan Condon'a doğrulttum. Sampson yanımda ayağa kalktı ve aynısını yaptı.

Condon doksan metrede durdu, dürbünlü tüfeğini direksiyonun üzerinden geçirdi ve bağırdı, "Kendinizi öldürtmeye mi çalışıyorsunuz? Yoldaki lanet olası turuncu bayrağı görmediniz mi?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorduk," diye bağırdım. "Biz Washington Metro Polisi'nden dedektifleriz. Size sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

Condon tüfeğin üzerine çökmüş, dürbünüyle bize nişan alıyordu. Doksan metreden tabancayla yapabileceğimiz her atış bir Hail Mary olurdu. Ama hassas bir keskin nişancı tüfeğiyle doksan metreden atacağımız her atış bir çip atışıydı.

Göğsümde tuhaf bir his vardı, sanki oraya nişan almış gibiydi. Sonra başını kaldırdı. "Sen Alex Cross musun? FBI profilcisi ?"

"Öyleydim," diye karşılık verdim. "Bu doğru."

Bu Condon'u tatmin etmiş görünüyordu çünkü tüfeği ATV'nin yan tarafına monte edilmiş plastik bir kın içine yerleştirdi ve bize doğru sürmeye başladı.

"Adını nereden biliyor?" Sampson sordu.

"Sanırım dürbününden kimlik bilgilerimizi okudu," dedim, silahımı indirdim ama kılıfına koymadım.

Condon on metre kadar ileride durdu. Otuzlu yaşlarının sonlarında ve zayıf yapılı olan Condon'ın gümüş kırmızısı saçları ve sakalları vardı. İkisinin de kesilmesi gerekiyordu.

"Azore," dedi. "Denni."

İki Alman çoban, keskin nişancının arkasındaki açık kasa taşıyıcıdan aşağı Durdular ve nefes nefese Condon'ın yanında durdular.

"Bize bunun ne halt olduğunu anlatır mısınız?" Sampson sordu. "Bize ateş etmek mi?"

Condon dedi ki, "icra ediyorum. Benim iş yerim olan sıcak bir tüfek poligonuna habersiz ve önceden uyarılmadan girdiniz. Olan bu."

"Ateş etmeden önce bizi görmedin mi?" dedim.

Bana baktı, gözlerini kırıştırdı ve şöyle dedi: "Hayır, tam havamdaydım. Tüm dünyada *Ben, D*, tetik ve benden başka bir şey yoktu."

"*I* ve *D* nedir?" . "T-i-d-e."

"O konteynırda ne vardı?" Ben sordum.

"Tannerit," dedi. "Patlayan hedef malzemesi. Atış göstergesi." Sampson dedi ki, "Neredeyse bizi o şeyle öldürüyordun, ki bu da

Maryland, bu arada."

Normalde sinirli bir John Sampson'ın varlığı en azılı suçluları bile sarsmaya yeterdi. Ama Condon rahat görünüyordu.

"Benim için değil," dedi. "Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar'dan federal iznim var. Ve dediğim gibi, orada olduğunuzu bilmiyordum. Eğer sizi öldürmek isteseydim, Dedektifler, siz çoktan ölmüş olurdunuz ve benim de elimde bir itme ve kapatma görevi olurdu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Keskin nişancının ne demek istediğini biliyordum ve ona kesinlikle inanıyordum.

Bölüm

35

Condon kollarını kavuşturdu ve "Öyleyse devam edin, sorularınızı sorun" dedi.

"Oturabileceğimiz bir yer var mı?" Sampson söyledi. "Bu sıcaktan kurtulmak için mi?"

Condon bunu düşündü ve "İkişer silah mı? Birincil ve yedek?"

Başımı salladım.

"Azore," dedi Condon. "Denni."

Köpekler rahat adımlarla etrafımızda döndüler. İkisi de duraksadı, burunlarını ayak bileklerimize doğru çevirdiler, sonra kuyruklarını salladılar.

Keskin nişancı ıslık çaldı ve onun yanına geri döndüler.

"Her zaman emin olmak isterim," dedi Condon ve Ranger'ı çalıştırdı. "Biriniz öne oturabilir. Biriniz de arkaya."

"Ben arkayı alacağım," dedim, sonra tabancamı kılıfına soktum ve muhtemelen Condon'un meslek aletlerinin bulunduğu birkaç alet kutusunun yanındaki küçük düz yataklı taşıyıcıya tırmandım.

Sampson yolcu koltuğuna sıkışmak için başını eğmek zorunda kaldı.

Condon Ranger'ı vitese taktı, Sampson'a baktı ve "İşler sarpa sardığında senin gibi büyük adamlar uzun süre dayanamaz," dedi.

"İşte bu yüzden vantilatörü her zaman elimde tutmak istiyorum," diye homurdandı Sampson.

Condon neredeyse gülümsedi.

Alman çobanlar biz ağaç sınırına doğru ilerlerken koşmaya başladılar.

Turuncu bayraklı başka bir nöbetçi yolu kapatmıştı. Keskin nişancı indi, silahı yerden aldı ve bana uzattı.

Bir iki dakika sonra, siyah bir Ford F-150, bir Harley Davidson ve bir John Deere çiftlik traktörü, kazınması ve boyanması gereken beyaz bir çiftlik evinin önüne park etmişti. Bir Grady-White balıkçı teknesi, destek ve boya ihtiyacı olan kırmızı bir ahırın yanında bir römorkun üzerinde duruyordu.

Condon'ın evinin önündeki uzun tarla omuz hizasında mısırla kaplıydı. Çimlerinin biçilmesi gerekiyordu ve hava bayat köpek gübresi ve idrar kokuyordu.

Condon ATV'yi durdurdu, tüfeği siyah kınından çıkardı ve araçtan indi. Alet kutularından birini almak için adımlarında hafif bir aksaklıkla yürüdü.

"Güzel silah," dedim.

"Kendim tasarladım," dedi ve alet kutularından birini alıp bana Timney tetiği, Lone Wolf özel dipçiği ve Swarovski 4 ila 18 güç dürbünü olan bir .338 Lapua gösterdi.

Kimlik bilgilerimi doksan metreden okuyabilmesine şaşmamalı.

"Böyle bir şeyi ne kadar uzağa atabilirsiniz?" Sampson sordu.

Condon, "Rüzgâr sakın ve ben bir mil uzaktayım," dedi ve yürüyüşünde hafif bir aksaklıkla ön verandaya doğru çatlak bir patikadan yukarı çıktı.

Elinde ağır bir anahtar halkasıyla geldi ve bunları üç sürgüyü açmak için kullandı. Kapıyı açarak seslendi, "Denni. Azore."

Köpekler hızla eve girdiler. İki dakika sonra geri döndüler. "Köpek kulübesi yukarı," dedi.

Köpekler sedir yataklara doğru koşup uzandılar.

Condon onu içeri kadar takip etmemizi işaret etti ve mutfığa yakın küçük bir oturma alanının ışığını yaktı. Ortalık marihuana kokuyordu. Bira kutuları ve boş bir Jack Daniel's şişesi, yayları kırılmış bir kanepe ile duvardaki büyük bir televizyonun arasındaki sehpayı dolduruyordu. Düz ekran televizyonda *Game of Thrones*'tan bir görüntü donmuştu.

Perdeler çekilmişti. Condon duvara monte edilmiş bir klima ünitesine geçti ve onu açtı.

"Bira?" diye sordu.

Sampson, "Görevimizin başındayız," dedi.

Condon, "Keyfin bilir," dedi ve mutfığa gitti.

Etrafıma bakındım, Sampson'ın köşedeki küçük bir masaya gittiğini ve hepsi aynı güzellikte olan birkaç çerçeveli fotoğrafa baktığını gördüm.

Genç kadın çeşitli engeli dış mekanlarda. Sekize on ebadındaki en büyük resimde kadın Condon'ın kollarındaydı ve adam dünyanın sahibi gibi parlıyordu.

"Bunun için mi buradasınız?" Condon sordu. "Paula ve diğerleri mi?"

Topallamasına rağmen o kadar sessizce arkamızdan gelmişti ki ikimiz de irkildik. Arkamı döndüğümde, keskin nişancı içki kutusunu açtı ve bize soğuk bir şekilde baktı. "Onun hakkında bir şeyler duymuştuk. Kaybınız için üzgünüm."

Condon hafifçe yumuşadı ve "Teşekkür " dedi.

"Ne kadar oldu? Dört yıl mı?"

"Dört yıl, altı ay, üç gün, dokuz saat, üç dakika. Washington'dan buraya kadar bunu konuşmak için mi geldiniz?"

Arabada, Sampson ve ben ona en iyi nasıl yaklaşabileceğimizi düşündük. Condon gibi bir adamı zorlamak ya da blöf yapmak işe yaramayacaktı, bu yüzden ona yandan yaklaşmayı tercih ettim.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," dedim. "Haberleri takip ediyor musun?" "Takip etmemeye çalışıyorum," dedi Condon.

"Washington DC'deki bir metamfetamin fabrikasında toplu bir cinayet işlendi," dedim. "Yirmi iki kişi öldü. Saldırganlar profesyonel görünüyordu, yani yüksek eğitimliydi. Muhtemelen eski askerler."

Sanki uzakta bir düşman görüyormuş gibi keskin nişancının gözleri sertleşti.

"Bunun nereye varacağını biliyorum," dedi. "Sana biraz zaman kazandıracağım. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Şimdi, eğer arama emriniz yoksa, Dedektif Cross, sizden evimden ve arazimden çıkmanızı istemek zorundayım."

"Bay Condon-"

"Şimdi. Ben delirip travma sonrası stres bozukluğu yaşamadan önce, senin Taliban olduğunu düşünmeye başla."

Üçüncü Bölüm

Merkür Yükseliyor

Bölüm

36

Mercury nadiren güpegündüz motosiklet

kullanırdı.

Motosikleti genellikle sadece geceleri ve devriye gezerken kullanırdı. Ama 97 numaralı eyaletler arası yolda güneye doğru ilerlerken, bugün hiçbir şeyin onu sarsamayacağını, sanki dünyaya ve hayatına daha fazla denge geleceğini hissetti. Artık birden fazla şekilde intikamcı olmuştu ve bu rolü oldukça seviyordu.

Kahretsin, son birkaç haftadır yaptığı her şeyi seviyordu - sorumluluğu üstlenmek ve başka kimse harekete geçmek. Kesinlikle polis değil Kesinlikle FBI ya da NCIS değil. Hiçbir şey yapmayanlar, bir ve-

Mercury, Maryland Route 32 kavşağının hemen güneyinde yavaş şeritte sallanan bej renkli bir Ford Taurus fark etti. Bir araba geride ve bir araba ileride durdu.

Taurus sürüklendi ve Mercury'nin önündeki Porsche SUV ona korna çaldı. Taurus kendi şeridine geri döndü.

Porsche hızlandı. Mercury de Taurus'u geçecekmiş gibi hızlandı ve gerçekte neler olup bittiğini görece kadar uzaklaştı.

"Aptal sürtük," diye mırıldandı, öfke birikmeye başlamıştı, tüm o iyi hisleri kaynatıyordu. "Okumuyor musun? Dinlemiyor musun?"

Kendine bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu söyleyerek geri çekildi.

Ancak dört şeritli otoyolda doğruya doğru uzun, yavaş bir viraja girdiğinde Mercury, Taurus dışında güneye giden şeritlerin önünde ve arkasında açık olduğunu fark etti.

Anlık bir karar verdi ve ceketinin fermuarını açtı. Sağ eliyle gaz kolunu çevirdi ve sol eliyle tabancayı çekti.

Motosiklet Taurus'un hemen yanına gelene kadar hızlandı. Arabayı kullanan aptal sürük ona bakmıyordu ve önündeki yola da bakmıyordu.

Saatte altmış iki mil hızla giderken iPhone ile mesajlaşıyormuş.

Yıllar süren pratik Mercury'yi iki elini de kullanabilen bir nişancı yapmıştı. Tetiği çekmek üzereydi ki Bayan Metinkolik gözlerini lanet olası ekrandan ayırdı.

O tarafa baktı. Silahı gördü.

Adam ateş ederken iPhone'u düşürdü ve iki büküm oldu.

Taurus'un kuyruk kısmı şiddetle onun şeridine doğru , neredeyse motosikleti devirecekti ve sonra diğer yöne saptı, 360 derecelik bir dönüş yaptı, bir setten yukarı koştu ve tavanı üzerine takla attı.

Tabancayı bir kenara bıraktı ve hız sınırının iki mil altında, sabit altmış üçle yoluna devam etti.

Trafik kurallarına uyulduğu ve denge, düzen duygusu yeniden tesis edildiği için artık dikkat çekmeye gerek yoktu.

Bölüm

37

O öğleden sonra Condon'la konuştuktan

Sonra Bree'nin ofisine gittik ve ona raporumuzu verdik.

"Condon iki emniyet görevlisini tehdit mi etti?" diye sordu, onu hiç görmediğim kadar stresli ve yorgun görünüyordu.

"Evet," dedi Sampson.

"Bir bakıma ," dedim. "Oldukça zeki biri.

Katliamdan bahsettiğimiz anda neyin peşinde olduğumuzu anladı." "Ona söz konusu gece nerede olduğunu sordunuz mu?"

"Cevap vermedi," dedi Sampson. "Bir avukat olmadan hiçbir müfettişle konuşmamayı zor yoldan öğrendiğini söyledi."

Bree, "Ama onun şüpheli olduğunu fark etmesini sağladınız," dedi. "Bu iyi bir şey olabilir."

"Olabilir," dedim. "Ama onu buradan tam olarak gözetim altına alamayız ve arama emrini destekleyecek kanıtımız yok."

"Bana Condon'u o fabrikayla ilişkilendirecek tek bir şey bulun, ben de Maryland eyalet polisinden yardım isteyeyim. Onu gözetim altına alsınlar."

"Condon'u o fabrikaya bağlayan tek bir şey bulursam, Mahoney'nin devreye girip FBI süvarilerini çağıracağını ve bu işin bizim elimizden çıkacağını düşünüyorum."

Sampson, "Condon'un Tannerit feragatnamesi olup olmadığını kontrol edeceğim. Eğer yoksa, patlayıcı stokluyor demektir ve arkamızda bir orduyla kapısından içeri girebiliriz."

"Güzel," dedi Bree.

Gitmeye başladık ama Bree seslendi, "Alex? Konuşabilir miyiz?"

"Peki," dedi Sampson. "Ne zaman istenmediğimi bilirim."

Çıkarken kapıyı kapattı. Bree sandalyesinde arkasına yaslandı.

"İyi misin?" Dedim.

"Bugün değil," dedi. "Bu sabah belediye başkanı ve emniyet müdürü sırayla beni katliamla ilgili sözel kum torbası olarak kullandılar."

"Ve birkaç gün önce, Terry Howard'ı Tom'un katili olarak adlandırarak üzerlerindeki baskıyı azaltmalarına yardımcı oldunuz. *Onların inişli çıkışlı* kaprisleriyle birlikte duygusal olarak inip çıkamazsınız. Yukarıdan baskı görmenin işin bir parçası olduğunu ama onu tanımlamadığını kabul edin. Elinizden gelenin en iyisini yapmaya . Başka bir şeye değil. Bundan üç ay sonra her şeye bambaşka bir gözle bakıyor olacaksınız."

Bree iç çekti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," dedim, omuzlarına ve boynuna masaj yapmak için yanına geldim. "Ohhhh, buna ihtiyacım var," dedi. "Belim de ağrıyor."

"Çok fazla oturuyorsun," dedim. "Ayakta ve aktif olmaya alışkınsın ve vücudun bunu protesto ediyor."

"Artık bir masa başı çalışanıyım. Bölgenin bir parçası."

"Şefe söyle sana şu ayakta duran masalardan alsın. Ya da iyisi, bir koşu bandı masası."

"Bu hiç de fena bir fikir değil," dedi Bree.

"Bugün iyi fikirlerle doluyum." Eğildim ve onu yanağından öptüm. "Seni özledim," dedi.

"Ben de seni özledim," dedim ve boynuna sarıldım. "Ama aramız iyi, değil mi?" "Her zaman."

Kapı çalındı.

Sampson seslendi, "Hala giyinik misin?"

"Hayır, çırlıçıplağız," diye karşılık verdi Bree. "İçeri gel."

Kapıyı dikkatle açtı, boynuna masaj yaptığımı gördü ve "Sizi işinizin ortasında rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Rock Creek'te Bay Maserati gibi vurulan sürücülerle ilgili bir ViCAP çalışmam vardı" dedi.

Bree'nin boynunu yoğurmayı bıraktım. "Bir şey mu?" "Sen söyle."

Bölüm

38

Aaron Peters'in Rock Creek Parkway'de bir motosikletli tarafından vurularak öldürülmesinden **birkaç hafta önce**, Gettysburg, Pennsylvania'da başarılı bir emlakçı olan otuz dokuz yaşındaki Liza Crawford, yer yer yığma taş duvarlarla kaplı virajlı bir kırsal yolda yepyeni Corvette'inin içinde ölü bulundu.

Müfettiş, Crawford'un taş bir duvara çarptığında yüksek hızda seyrettiğini söyledi. Corvette takla atmış ve tavanı üzerine düşerek onu ezmiş.

Crawford'un kafasındaki büyük hasar başlangıçta .45 kalibrelik mermi giriş ve çıkış yaralarını gizlemişti, ancak otopsi sırasında keşfedildiler. Kazadan önce ölmüştü. Kurşun yolcu tarafındaki kapıdan çıkarıldı ve şu anda Pennsylvania Eyalet Kriminal Laboratuvarı'nda inceleniyor.

Yirmi üç yaşındaki Samuel Tate, Peters ve Crawford'dan iki ay önce öldü. Bir oto tamircisi olan Tate, Fredericksburg, Virginia'nın batısındaki kırsal bir yolda, ön tarafı bir meşe ağacına sarılmış olan makyajlı Ford Mustang'inin içinde ölü bulundu.

Tate asla içki içmeyen ya da kafayı bulmayan mükemmel bir sürücü olarak bilinirdi. Yolda hiç patinaj izi yoktu ama yine de kontrolü kaybettiğinde saatte yüz milin üzerinde bir hızla gidiyordu. Adli tabip kafasının sol tarafında 45 kalibrelik bir merminin açtığı deliği buldu. Kurşun çoktan işlenmişti.

"Şuna bakın," dedi Sampson, Tate'in kurşununun raporunu ve Rock Creek kurbanından alınan kurşunların raporunu gösteren bilgisayar ekranına dokunarak. "Birebir eşleşiyorlar."

"Crawford'un ki de öyle olacak," dedim bir haritayı inceleyerek. "Washington'a Tate'le aynı mesafede öldü ama o Washington'un kuzeyinde, Tate ise güneyindeydi. Yani doksan ila doksan beş dakikalık bir yarıçap."

"Bu ne demek oluyor?"

"Elimizde bir seri katil var. Motosikletli bir avcı. Etrafımızda doksan dakikalık bir daire çizin. Burası onun avlanma alanı."

"Ne avlıyor?"

"Maseratis. Corvette'ler. Mustang'ler."

"Yüksek performanslı arabalar," dedi

Sampson.

"Şey, yüksek performanslı araba kullanan insanlar."

"Ve onları çok hızlı kullananlar."

Tek parmağımla dudağıma dokunarak bunu düşündüm. "Ne var ki?" Sampson sordu. "Bu bir oyun mu?"

"Olabilir," dedim. "Peters'ın arabasındaki video kedi fare oynadıklarını ve motosikletlinin kedi olmakta daha iyi olduğunu gösteriyor."

Sampson başını salladı. "Medya bununla da bayram edecek. Beltway Sniper saldırılarını hatırlıyor musunuz?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

Maryland banliyösünde dört kişi rastgele vurularak öldürüldüğünde, 3 Ekim 2002 sabahı hala FBI'da çalışıyordum. O gece Bölge'de yetmiş iki yaşında bir marangoz Georgia Caddesi'nde yürüyüş yaparken vurularak öldürüldü.

Basın bunlara Beltway Sniper saldırıları adını verdi. Ancak kısa süre sonra FBI, silahlı saldırıların sekiz ay önce Tacoma, Washington'da başladığını öğrendi. Toplamda, 3 Ekim'den önce Arizona'dan Teksas'a, Atlanta'dan Baton Rouge, Louisiana'ya kadar keskin nişancılar tarafından yaralanmış ya da öldürülmüş on iki kişi bulduk.

Sonunda iki sorunlu adamı Bushmaster AR-15 tüfeğiyle yakaladık, ancak olay bitmeden on yedi kişi öldü. Diğer on kişi yaralandı ama hayatta kaldı.

Sampson, "Malvo ve Muhammad bunu spor olsun diye yaptılar," dedi. "Burada baktığımız şey de bu olabilir."

"Muhtemelen," dedim. "Hızlı arabayı kovalayan motosikletçiye bir meydan okuma

ve sürücüye ölümcül bir atış yapmak." "Ve zarar görmeden kaçtı mı?"

Başımı salladım ve bunun ne kadar kötüye gidebileceğini düşündüm. Çevre Yolu Keskin Nişancıları ateş öldürürken ülke yirmi üç gün boyunca korku içinde kalmıştı. O yirmi üç gün hayatımın en stresli günlerinden biriydi.

"Bree'ye söyleyecek misin? Zaten omuzlarında çok yük var." Ben cevap veremeden karım ofisimin kapısında belirdi, nefes nefese.

"O'Donnell, Lincoln ve iki devriye beş dakika önce Kuzeydoğu'da otomatik silahlarla ateş altına alındı," dedi. "Lincoln vuruldu. Bir devriye de öyle. O'Donnell, Thao Le'nin ateş edenlerden biri olduğunu söylüyor."

Bölüm

39

Maviler yanıp sönerken ve sirenler çalarken şehir boyunca yarıştık. Ben sürdüm. Sampson yanımdaki koltukta

zırhını giymeye çalışıyordu. Bree arkadaydı, telefonlara bakıyor, durumu tam olarak anlamak için mücadele ediyor ve olay yerine doğru personeli göndermek için diğer şeflerle koordinasyon sağlıyordu.

Dedektif Lincoln ve O'Donnell'ın Thao Le'yi kız arkadaşı Michele Bui aracılığıyla takip ettikleri anlaşıldı. Bui, O'Donnell'a Le'nin o öğleden sonra Kuzeydoğu'daki bir sıra evden bir miktar uyuşturucu taşıdığını bildiren bir mesaj atmıştı.

Dedektifler kontrol etmeye gitmiş ve destek çağırmışlardı. Bir devriye arabası evin arkasındaki sokağa girdi. Başka bir devriye arabası sokağın bir ucundan, Lincoln ve O'Donnell da diğer ucundan girdiler. Le ve üç adamının ön verandada oturduğunu gördüler.

O'Donnell aracını evin hemen yakınında durdurmuştu. Diğer devriye arabası da aynısını yaptı. Dört memur da silahlarını çekerek dışarı fırladı ve verandadaki adamlara yere yatmalarını emretti. Le bir AK-47 ile geldi ve ateş açtı.

Lincoln ve bir devriye polisi vuruldu; Lincoln bir kurşunu kalçasından, diğerini de elinden aldı. O'Donnell onu caddenin karşısındaki bir arabanın arkasına çekmeyi başarmıştı. Yaralı devriye görevlisi Josh Parks leğen kemiğinden vurulmuştu ama kendini verandanın tabanına doğru sürüklemişti; içeriden görülemiyor ya da ateş edilemiyordu.

"Nasılsın Parks?" Bree telsizden sordu.

"Kasıklarımın omurgama doğru bir matkap ucu varmış gibi hissediyorum, ama bunun dışında

Şeftali gibi," dedi memur.

"O'Donnell?"

"Lincoln ve Parks'ı vurulmadan hastaneye götürmeliyiz." "Seni duyuyorum," dedi. "Süvariler yolda. Tahmini varış süresi dört dakika."

"İçeride bir sürü çığlık duydum. Sanırım rehineleri var."

Bağrıışmalar ve otomatik silah sesleri duyduk ve sonra bağlantı kesildi.

"Kahretsın!" Bree bağırdı.

Tekrar aramaya çalıştı, ama arayamadan telefonu çaldı.

"O'Donnell?" Bree söyledi ve dinledi. "Neredesin?"

Bree hoparlör düğmesine bastı ve Michele Bui'nin dehşet içindeki sesi duyuldu.

Thao Le'nin kız arkadaşı gözyaşlarının eşiğinde, "Üst katta bir dolabın içinde ," dedi. "Thao ve arkadaşları günlerdir kokain ve meth çekiyorlar, akıllarını kaçırmış durumdalar ve paranoyak olmuşlar. Onları sıranın kendilerinde olduğuna inandırmış."

"Ne için sıradaki?"

"Sırada öldürölmek var," dedi. "O kadar kafayı bulmuşlardı ki, polisleri meth pişirenleri öldüren kanunsuzlar sandılar."

"Evde seninle birlikte başka kim var?" Bree sordu.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi. "Ben üst katta uyuyordum ama birkaç kesici ve paketleyicinin gece boyunca gelip çalıştığını duydum. Silah seslerinden sonra çığlıklar duydum ve-"

"Ne?"

"Thao bana bağılıyor," dedi. "Gitmem gerek."

Hat kesildi.

Bölüm

40

Metro devriye araçları V düzeninde park etmiş ve yolun her iki ucunda caddeyi kapatmışlardı.

Diğer polis memurları Le'nin bulunduğu sıra evin yakınındaki sakinleri tahliye etmek için ara sokaklarda ilerliyordu.

Bir çift ambulans çoktan gelmişti. Ekip arabamızı caddenin bıraktık ve dürbünle duruma ilk kez baktık.

Bloğun doğu tarafındaki yolun yarısında, Memur Joshua Parks, acı içinde kıvranan bir halde, bir sıra evin sahanlığında yan yatıyordu.

Bree telsizinden, "Buradayız Parks, daha fazlası da yolda," dedi. "Güzel," dedi. "Yerde yatarken bacağıma müthiş bir kramp giriyor.

Böyle çimento."

Bree gülümsemekten kendini alamadı. "Bu krampı araştıracağız. Konuş benimle, O'Donnell."

Dedektif O'Donnell, Parks'ın karşısındaki kaldırımda beyaz bir Ford Explorer'ın arkasındaydı. Zayıf görünen Lincoln'ü tutuyordu.

Bree tekrar, "O'Donnell, konuş benimle," dedi.

"Lincoln'ün bilinci yerinde ama kötü yaralanmış. Plan nedir?" "Üzerinde çalışıyoruz," dedi Bree.

Bana baktı ve şöyle dedi: "Daha önce hiç böyle bir şeyle uğraşmadım Alex. Sen yaptın, o yüzden can kulağıyla dinliyorum."

Olay yerini tekrar taradım ve sonra dedim ki, "Le'nin evinin tam karşısındaki evin içinde ve hemen arkasındaki evde olmamız gerekiyor.

Ve Le'nin cep telefonu numarasına ihtiyacımız var." Bree, "Michele Bui'yi tekrar deneyeceğim," dedi.

SWAT minibüsü yanaştı. Tepeden tırnağa siyah çelik yelek giymiş olan Yüzbaşı Matt Fuller araçtan indi ve hızla bize doğru geldi.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Kaptan Reagan'ın görevde olmasını umuyordum," dedim. "Fuller yaptığı işte iyidir ama bunu yapabildiği kadar sık yapmak ister, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Yumuşak, neredeyse sarkık yüz hatlarına sahip iri yarı bir adam olan Fuller, "Dr.

Çapraz. Şef Stone. Sampson. Memur nasıl?"

"İki kişi öldü, Yüzbaşı," dedi Bree. "Adamlarımdan biri olan Lincoln ve Memur Parks. Her ikisinin de, özellikle de Parks'ın, kritik tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

Fuller dürbünle olay yerine baktı. Dürbünü yere bıraktığında, "Karşıdaki ve arkadaki evde olmak isteyeceğiz," dedi.

"Lafı ağzımdan aldın," dedim ve sonra tekrar Bree'ye baktım. "Michele'i ara. O numarayı al."

Yüzbaşı Fuller, dört adamı, Sampson ve ben bir ara sokağı kullanarak Dedektif O'Donnell ve Lincoln'ün hemen önündeki ve Parks'ın karşısındaki sıra eve ulaştık. Zayıf ve yaşlı bir kadın evden tahliye edilmişti. Anahtarını kendisine yardım eden devriyelerden birine vermişti ve biz de onu kullanarak arka kapıdan mutfığa girdik.

Yaşam alanına girerken dik bir merdivenden geçtik, eskimiş mobilyaları, bir ömürlük fotoğrafları ve bir bebek kuyruklu piyanosunu zar zor gördük.

"Maxwell ve Keith, siz yukarı çıkın," dedi Yüzbaşı Fuller arkamdan. "Pencerelerden uzak durun, karanlık kalsın."

İki SWAT memuru merdivenleri tırmanırken, Bree pencere perdelerini kenara iterek O'Donnell ve Lincoln'ü kaldırımda, Explorer'a sırtlarını dönmüş, en fazla elli adım ötede görebilmemizi sağladı. O'Donnell kemerini Lincoln'ün kalçasına dolamıştı ama Lincoln çok kan kaybetmiş gibi zayıf görünüyordu.

Bree, "Lincoln'ün hemen tıbbi yardıma ihtiyacı var," dedi.

"İkisi de öyle," dedim Parks'ın acı içinde kamburlaşmasına neden olan bir tür ağrı spazmı geçirmesini izlerken.

SWAT komutanı birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi,

"Bunu teker teker hallededeceğiz. Önce en kolayı, yani Lincoln."

Fuller diğer iki adamına baktı. "Kapıdan ne kadar hızlı çıkabilir, şu merdivenlerden inebilir, Lincoln'ü kapabilir ve kışınızı içeri sokabilirsiniz?"

"Yirmi saniye," dedi Çavuş Daniel Kiniry.

"Belki daha az," dedi Memur Brent Remer. "Ateş altında kalmadığımız sürece." "O'Donnell? Son atıştan bu yana ne kadar zaman geçti?" Fuller sordu.

"On, belki on iki dakika," diye cevap verdi dedektif.

Bu kaptan düşündüm a an ve sonra konuştu içine onun Telsiz. "Wilkerson?"

"Devam edin, Kaptan."

"Bana birkaç el bombası verin."

Bölüm

41

Bree ve ben Kaptan Fuller'a aklını kaçırmış gibi **baktık**.

"El bombaları mı?" Bree söyledi. "Bu biraz aşırı değil mi?"

"Hayır," dedi Fuller ve sonra ne yapmak istediğini açıkladı.

Bunu düşündüm, Kaptan Fuller'ın işinde iyi olduğuna bir kez daha karar verdim ve "Bu işe yarayabilir" dedim.

"Olabilir," dedi Bree. "Sıra sizde Kaptan."

Üç dakika sonra, Fuller'in emriyle, Le ve çete arkadaşlarının saklandığı evin arkasında iki flaş bombası patladı.

Dürbünümü sokağın karşısındaki pencerelere doğrultmuştum ve içeride bir hareketlilik gördüm, patlamaları araştırmak için koşan figürler. Sonra Bree pencerenin kanadını kaldırdı ve biz de beylik silahlarımızı pencereden dışarı çıkardık.

"Git," dedi Fuller ve yaşlı kadının evinin ön kapısını çekerek açtı.

Kiniry ve Remer verandaya fırladılar, merdivenlerden atladılar ve Lincoln'ün yanına indiler. O'Donnell ortağını bıraktı.

SWAT elemanları ellerini Lincoln'ün altına sokup hızla yaklaştılar. O'Donnell ayağa fırladı, silahı bizimki gibi sıradaki eve doğrultulmuştu ve geri çekilerek Kiniry, Remer ve Lincoln'ü korudu.

Lincoln'ü içeri aldılar ve O'Donnell neredeyse oradaydı.

adamlarından biri otomatik silahla ateş açtı. Sampson, Bree ve ben silahlarımızı eve boşaltırken kurşunlar Explorer'ın camlarını patlattı ve çimento merdivenlere çarpıp kırıldı.

O'Donnell koşarak içeri daldı. Fuller ağır meşe kapıyı çarparak kapattı ve mermiler evin yan tarafını vurduktan sonra durdu.

"Siktir!" O'Donnell sürünerek ve ayakkabısını tutarak çığlık attı. "Beni ayağımdan vurdu!"

"Bu adama tıbbi yardım getirin!" Bree evin içine doğru bağırdı. İki acil yardım görevlisi mutfaktan koşarak geldi.

Onlar çalışmaya başlarken, ben de yeniden doldurdum. Kulaklıklarımızdan bir ses, "Kaptan, ben Maxwell." dedi.

"Git Maxwell," dedi Fuller.

"Tetikçiyi yakaladım. Göğsünün tamamı açıkta."

"Kimlik?"

"Belli değil, ama şahsın elinde AK silahı var."

Fuller bir an bile tereddüt etmeden, "Alın onu," dedi. "Ne?"

Bekle!" dedi Bree.

Tepede bir tüfek sesi duyuldu, ardından sokağın karşısından bir ölüm çığlığı geldi.

"Yavaşla, Kaptan!" Bağırdım.

"Onlara hiçbir seçenek sunmuyorsun!" Bree söyledi.

"Seçenekler?" Fuller bize kafayı bulmuşuz gibi baktı. "O tetikçi, Le ya da değil, az önce dört -sayın, dört- memur arkadaşımı öldürmeye çalıştı. Bana göre bu, o kişiyi aktif niyetli potansiyel bir polis katili yapar, bu yüzden vurulmasını emrettim. Hikayenin sonu."

Bree tartışmaya başladı ama telefonu çaldı. Sinirli bir şekilde ekrana baktı, başını geriye doğru salladı ve "Aman Tanrım" dedi.

"Ne?"

"Ben Michele Bui. Az önce kadın rehinelerden birini vurup öldürdüğümüzü söylüyor."

Bölüm

42

Fuller duymadı. Sağlık görevlileri morfin müptelası Dedektif O'Donnell'ı mutfaktan arka kapıya doğru götürürken o telsizine emirler . Lincoln'ü taşıyan ambulansın sireni çoktan çalmaya başlamıştı.

"Kaptan!" Fuller'a bağırdım.

SWAT komutanı telsizini omzuna koydu ve öfkeyle bana baktı. "Dedektif Cross, geri çekilin."

"Geri çekilmeyeceğim Kaptan," dedim.

"Ben de öyle," dedi Bree. "Yukarıdaki adamlarınızdan biri, Memur Maxwell, az önce sizin emrinizle masum bir rehineyi vurdu."

Fuller rengini kaybetti. "Hayır."

"Le'nin içerideki kız arkadaşı evet diyor."

Kaptan kendini toparladı ve telsizini tıkladı. "Maxwell?" "Buradayım Kaptan."

"Ateş edeni nasıl teşhis ettiniz?" "Beyaz tişört ve silah."

"Kafa yok mu?"

"Olumsuz."

"Tetikçiyi ne kadar süre dürbününüzde tuttunuz?"

"O'Donnell'a ateş etmeye başlamadan hemen önce," diye yanıtladı Maxwell. "Durduğunda, belki üç saniyeliğine gözden kayboldu ve sonra sanki yeniden doldurmuş gibi geri döndü."

Bree telsizinden, "Bu bir yeniden doldurma değildi," dedi. "Memur Maxwell, bir rehineyi vurdunuz."

Maxwell, "Yüzbaşı?" demeden önce uzun, korkunç bir sessizlik oldu.

"Maxwell?"

"Geri çekilmek için izin istiyorum, efendim."

Fuller Bree'ye ters ters baktı ve "İzin verilmedi. Sana yukarıda ihtiyacım var."

Bree, "Kaptan, şimdilik geri çekilecek ve Memur Parks'ı kurtarmama ve daha fazla kan dökülmesini önlememe izin vereceksiniz. Yoksa sizi görevden alması için Şef Michaels'ı mı arayayım?"

Fuller yavaşça Bree'ye göz kırptı ve "Sanırım bu sizin gösteriniz Şef," dedi.

"Hayır, bu Dr. Cross'un programı," dedi bana bakarak. "Bende Le'nin telefon numarası var. Onunla konuşmayı dene."

Zihinsel olarak uyum sağlamak, polis dedektifi olmaktan çıkıp suç psikoloğu olmak için bir an durdum. Sonra telefon numarasını girdim ve Gönder tuşuna bastım.

Telefon üç kez çaldıktan sonra Le, kokainin verdiği gergin bir sesle cevap verdi. "Bu da kim?"

"Bugün ölmek için tek şansınız Bay Le," dedim. "Benim adım Alex Cross."

Bölüm

43

Le'nin nefes alış veriş i kulağımda hızlı ve sığdı.

"Anladınız mı, Bay Le?" Ben sordum. "İçeri girip sizi öldürmeye hazırlanan SWAT görevlileri var. Size bir çıkış yolu öneriyorum."

Uzun, çok uzun bir duraksamadan sonra, "Bu nasıl?" dedi.

"Kendiniz için durumu daha da kötüleştirmeyerek başlayın," dedim. "İki polis memuru yaralandı ve bir rehine öldürüldü."

"Bu benim suçum değil," dedi Le. "Bir polis onu vurdu."

Onu elinde bir silahla ateş hattına ittiğini söyleyerek lafı dolandırmayacaktım; onu konuşturmam, yakınlık kurmam gerekiyordu.

"Çok iyi bir motosiklet sürücüsün," dedim. "Seni bir süre önce Eden Center'da çalışırken görmüştüm."

Le kıkırdadı. "Daha önce kimsenin böyle bir şey yaptığını görmedin."

"Asla," dedim. "Sen nadir bulunan bir yeteneksin. Şimdi, seni nasıl sen ve yeteneğin bugün ölmekten kurtuldunuz mu?"

Uzun bir duraklama sırasında meth ya da kokain ya da her ikisini birden çektiğini duydum. Sonra dedi ki, "Bilmiyorum Alex. Sen söyle."

"Bana güvenilir olduğunu göstermeye ne dersin?" Dedim. "Yaralı subayımızı geri alalım."

"Bunun içinde benim için ne var?" Le dedi ki. "Bu işte beraberiz." dedim.

"Bana bir ver," dedi. "Biz birlikte değiliz. Farklı yollarda seyahat ediyoruz."

"Bir kavşakta bulunan farklı yollar. Senin hayatta kalamayacağın bir kazayı önlemeye çalışıyorum. Sen de bunu mu istiyorsun?"

Neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Bay Le?" Dedim.

Le konuştuğunda sesi daha yumuşak, daha düşünceliydi. "İşlerin benim için farklı gelişeceğini düşünmüştüm."

"Senin hayalin neydi? Herkesin bir hayali vardır." Le güldü. "X Games, dostum."

"Motosiklette mi?"

" bu," dedi Le. "Tek buydu. Tek yaptığım buydu."

"Rüyanın ölmesine ne zaman izin verdin?"

"Çok fazla kaza yaptım ve acıyı atlatmak için yeterince güçlü bir şeye ihtiyacım vardı," dedi. "Acıyı öldürme işine girmek bana mantıklı geldi."

Le zeki, açık sözlü ve kendini bilen biriydi. Küçük bir imparatorluk kurabilmesine şaşmamalı.

"Memur Parks için gelebilir miyiz? O ölürse işler sizin için daha da kötüye gider."

Le düşündü ve sonra dedi ki, "Yap. Ateş etmeyeceğiz."

Bölüm

44

"Teşekkür ederim, Bay Le," dedim. "Minnettarız."

Telefonumun sesini kapattım ve Bree ile Fuller'a "Bana acil yardım ekiplerini çağırın. Onlarla birlikte karşıya geçeceğim. Parklar temizlenene kadar onu konuşturmaya devam edeceğim."

"Bundan hoşlanmadım," dedi

Fuller. "Benim de hoşuma gitmiyor," dedi Bree.

"Le'nin beni görmesi gerek. Bu her şeyi değiştirecektir."

Cevap beklemedim. Sesi kestim ve dedim ki, "Bay Le? Orada mısınız?" dedim. Yine bir şeyler homurdandığını duydum. "Buradayım. Geliyor musun?"

"Öyleyim," dedim. "Ambulans çalışanlarının yanındaki uzun boylu silahsız adam olacağım."

Sağlık görevlileri bir sedyeyi iterek geldiler. Tekrar sessiz düğmesine bastım.

"Ateş etmeyeceğini söylüyor," dedim. "Ama karar senin. Gerekirse yalnız giderim."

Erkek acil yardım görevlisi Bill Hawkins, "Akli dengesi yerinde mi?" diye sordu.

"Şu anda şaşırtıcı bir şekilde öyle," dedim. "Ama bir saat önce Memur Parks ve diğerlerinin kanunsuz bir çetenin parçası olduğunu düşündü ve onlara ateş açtı. Yani burada bir yanılsama olmalı."

"Ona güveniyor musun?" dedi diğer acil yardım görevlisi

Emma Jean Lord. "Yolu gösterecek kadar," dedim.

Birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar.

Bree onlara, "Bu konuda elinizi çabuk tutun," dedi. "Bırak Alex konuşsun."

Sen doğrudan Parks'a git, şey net ve iş gibi olsun.

ön bahçesinde kalp krizi geçirdi."

"Tamam," dedi Hawkins. "Hadi gidelim."

Kaptan Fuller'a bakan Bree, "Onları koruyacak mısınız?" diye sordu.

"Angajman kuralları nedir?" dedi alaycı bir ifadeyle. "Onları koruyun."

"Tamam," dedi Fuller. "Bununla yaşayabilirim."

"Güzel," dedim, sessize alma düğmesini kapatarak. "Dışarı çıkıyoruz, Bay. Le. Memur Parks'a ulaşmak için hızlı hareket edeceğiz."

"Hadi o zaman," dedi Le.

Silahımı kılıfına koydum, kapıyı açtım ve "Beni mi görüyorsun?" diyerek verandadan çıktım.

Le, "Pencereden dışarı bakmıyoruz ve vurulmuyoruz," dedi. "Yapmanız gerekeni yapın."

Yine de, üçümüz gri saçlı ve acıdan terleyen Memur Parks'ın yanına gittiğimizde alnımda artı işareti varmış gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Hawkins sedyeyi onun yanında salladı.

Lord, Parks'ın yanında diz çökerek, "Bacaklarını hissedebiliyor musun?" diye sordu.

"Evet, çok fazla," dedi Parks dişlerini sıkarak. "Sanki ve kalçalarımın etrafı ve üstü delicesine acıyor. Sanırım leğen kemiğimin iki tarafı da kırıldı. Ve susadım."

"Çünkü karnından vurulmuşsun," dedi acil yardım görevlisi, hayati değerlerini ölçerken. "Yaşayacak mıyım?"

Hawkins, "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyimiz varsa," dedi.

Lord ve Hawkins hızlı bir şekilde çalışarak Parks'ın koluna serum taktılar ve ardından onu sedyeye yatırdılar. Onu sedyeye kaldırdılar, bağladılar ve sokağa doğru yöneldiler.

"İyi bir şey yaptınız Bay Le" demeden önce menzilden çıkmalarını bekledim. Memur Parks yaşayacak. Neden başka bir iyi şey daha yapıp verandaya çıkıp benimle yüz yüze konuşmuyorsunuz?"

Bir an sessizlik oldu ve Le, "Benim aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Şu kapıdan bir adım atıyorum ve *bum-bum* gidiyorum."

"Eğer benim bu işle bir ilgim yoksa," dedim. "En azından rehinelerin bir kısmının gitmesine izin verin."

"Hayır."

"Hayır, dışarı çıkıp konuşmayacaksınız ya da hayır, rehinelerin gitmesine izin vermeyeceksiniz?" "Rehineler kalıyor," dedi Le ve telefonunu yere bıraktığını duydum.

Sonra yine homurdandığını duydum.

Arka plandaki bir kadın sesi, "Git onunla konuş. Bu işi çöz, çünkü senin ve meth paranoyan için ölmeyeceğim!"

Birkaç dakika sonra telefon tekrar açıldı. Le yavaş ve garip bir sesle, "Tabii Cross. Dışarı çıkacağım ve biraz sohbet edeceğiz."

"Ne zaman?"

"Neden hemen şimdi yapmıyoruz?"

Cevap veremeden hat kesildi ve evin içinde bir kadın çığlık attı.

Bölüm

45

Bree'nin sesi kulaklığıma **doldu**, "Orada neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok-" diye başladım ve sonra ön kapı açıldı.

Sersemlemiş bir Michele Bui dışarı fırladı, kafasındaki yaradan dolayı yüzü örümcek ağı gibi kan içindeydi. Thao Le arkasında durmuş, bir koluyla boynuna sarılmış, diğer eliyle de 45 kalibrelik 1911 model tabancasını şakağına dayamıştı.

Le, o güne kadar gördüğüm tüm snort-head'ler kadar gergin görünüyordu. Gözleri yuvalarına gömülmüştü ve beyazları yeni boyanmış bir yangın alarm kutusunun rengindeydi. Sol burun deliğinden sızan kan, yanaklarındaki garip seğirmeler ve çatlamış dudakları olmasa ölü gibi görünecek olan ilaçlardan dolayı mumsu bir hal almış derisinin ve dudaklarının üzerindeydi.

Silahım olmadığını göstermek için avuçlarımı yukarı kaldırdım ve "Bay Le?" dedim.

Verandada, açık kapıdan iki adım ötede, Le beni takip etti. "Sen... Cross?"

"Doğru," dedim. "Ne yapıyorsunuz? Erkek konuşmak üzere anlaşmıştık."

"Ne, yalnız çıkacağımı mı sandın? Kalkansız mı? Hepinizin beni vurmasına izin vereceğimi mi? Siz polisler yıllardır beni öldürmek istiyorsunuz."

"Neden Michele'in gitmesine izin vermiyorsun? Kanaması var. Tıbbi yardıma ihtiyacı var."

Le gözlerini kırptırdı ve başını eğdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Hadi, Bay Le. O senin kız arkadaşın. Gerçekten istiyor musunuz-"

"Adını biliyor musun Cross?" dedi. "Ve benim kız arkadaşım olduğunu?" Adam güldü ve silahın namlusunu kızın kafasına daha sıkı bastırdı. Michele Bui yüzünü buruşturarak kaçmaya çalıştı ama Bui onu kendine yakın tuttu.

"Ben aptal değilim Cross," dedi. "Adını biliyorsun, yani onunla konuştun ve o da seninle konuşuyor. Peki ya kız arkadaşım? Kesinlikle hayır. Bu kevaşe benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir şişme seks bebeği."

Michele Bui'nin yüz ifadesinde bir şeyler değişmeye başladı. Sersemlikten kurtuldu ve gözleri sertleşti.

"Michele sadece sizi hayatta tutmakla ilgileniyor gibi görünüyor," dedim. "Benim kitabımda bu ilgi göstermektir, Bay Le. Bu sevgidir."

Le kız arkadaşına baktı ve güldü. "Hayır. Bu hayatta kalmak için. Ben olmasam sokaklarda kıcını satar."

"Peki ne istiyorsun?"

"Buradan bir çıkış yolu," dedi

Le. "Bu ayarlanabilir."

"Kelepçeli değil. Kruvazörde değil. Gitmiş demek istedim."

"Gitmek diye bir şey yok. Ama kendine biraz iyilik yapabilirsin. Bırak gitsin."

"Hayır," dedi Le. "Bir şeyler biliyorum. Burada bir takas olmalı. Size bildiklerimi anlatırım, siz de gitmeme izin verirsiniz."

"Bunun olması için çok değerli bir şey biliyor gerekir," dedim.

"Ne gibi?"

"Mesela kanunsuzlar kim? Rakip uyuşturucu çeteleri tarafından kiralanmış paralı askerler mi?"

"Hey, bilmiyorum dostum," dedi Le. "Ciddiyim. Çok şey biliyorum ama bunu değil."

Bir an düşündüm. "Tom McGrath'ı sen mi öldürdün?"

"olmaz," dedi Le. "İstedim ama bu benim suçum değil ve bunu kanıtlayabilirim

Yapamaz mıyım Michele?"

Bui bana baktı ve başını salladı. "O sırada yataktaydık." "Gördün mü?" Le, boynundaki tutuşunu gevşeterek şöyle dedi. "Seks bebekleri başka açılardan da önemli. Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

Onu konuşturmak için elimden geleni yapıyordum ki aklıma bir şey geldi.

"Terry Howard'a komplo mu kurdun?" Ben sordum. "Kokaini sen mi yerleştirdin ve

Para mı? O öldü, biliyorsun. Bu her şeyin açıklığı kavuşmasına yardımcı olur." "Hayır," dedi Le sırtarak. "Ben asla böyle bir şey yapmadım-"

Michele Bui ağzını açtı ve Le'nin ön kolunu dişledi.

Le acı içinde inledi ve kolunu çekerek kurtardı. Etinin yırtık bir parçası koptu ve kolundan kan aktı. Uyuşturucunun etkisindeki Le yaraya inanamayarak ve adrenalinden titredi.

Bui gülümsedi, tükürdü ve "Isıran tek kullanımlık bir seks bebeği!" dedi.

Lenin taşaklarına tekme atmaya çalıştı, ama Le tekmeyle savurdu, bu da onun dengesini bozdu ve yarısı verandaya, yarısı da ön bahçeye çıkan merdivenlere düştü.

Le silahını kaldırarak bağırdı, "Seni şimdi atıyorum, kaltak! Geldiğini gördün mü?"

"Le, yapma!"

Bağırdım. Ama artık çok geçti.

Sokağın karşısındaki evin ikinci katından bir keskin nişancı tüfeği havladı.

Le çarpmanın etkisiyle sıçradı ve tabancasını ateşledi, ancak kurşun Bui'nin bacaklarının bir karış uzağından geçti ve verandanın köşe direklerinden birini parçaladı. Çete üyesi geriye doğru sendeledi, kapı pervazına çarptı ve aşağı kaydı.

Koştum, Bui'nin üzerinden atladım ve Le'ye ulaştım. Vietnamca bir şeyler söyledi.

Yanına diz çöktüm ve "Ambulans geliyor." dedim. Güldü.

"Yetişemeyecek."

"Terry Howard'a komplo mu kurdun?"

Le bana baktı, gülümsedi ve dudaklarından kan dökülmeden ve gözlerindeki ışık grinin donuk bir tonuna dönüşmeden önce göz kırpmaya çalışır gibi göründü.

Bölüm

46

John Brown, elini yüzünün önünde göremeyecek kadar karanlık olan gibi **bulutlu geceleri takdir** . Kör olan Brown diğer duyularının da arttığını fark etti. Gübre ve olgunlaşan tütün kokusunu alıyor, bir peçeli baykuşun ötüşünü duyuyor ve uyanık kalmak için çiğnediği acı espresso çekirdeğinin tadını alıyordu.

"Üç mil uzakta," dedi Cass kulaklığından.

"Anlaşıldı," dedi Brown, ağırlığını oluklu çelik üzerinde kaydırarak.

"Hobbes?"

"Biz hazırız."

"Fender?" "Olumlu."

Brown ayaklarının dibindeki sırt çantasını karıştırmak için eğildi. Bıçak gibi bir ağrı dizini delip geçti ve kasılma sırasında homurdandı.

Dizindeki kemiklerin çatırdadığını ve yerine oturduğunu hissederek iPad'ini çıkarıp ayağa kalkmayı başardı. Brown soğuk terler dökerek tableti açtı ve güvenli bir web sitesine giriş yaptı.

"Sana doğru geliyor," dedi Cass. "Öndeki araba mavi bir Mustang, Florida plakalı.

Kamyonların arkasında Georgia plakalı siyah bir Dodge Viper var." "Anlaşıldı," dedi bir erkek sesi.

Brown, Hobbes'un adamlarından biri tarafından taşınan bir kameradan özel bir video akışı açan bir bağlantıya tıkladı. Olay yeri eyaletler arası bir kavşaktı.

95 Washington DC'nin yaklaşık yüz on beş mil güneyindeki Ladysmith, Virginia kasabası yakınlarında.

Kavşağın altındaki I-95 onarım altındaydı. Ekipler aşağıda parlak ışıklar altında çalışıyordu ve kuzeye giden tüm trafik Ladysmith çıkış rampasına yönlendirilmişti. Hobbes'un adamlarından bir diğeri rampanın tepesinde duruyordu.

Üzerinde bir işçi tulumu, sarı reflektörlü yelek ve baret vardı; elinde turuncu kapaklı bir el feneri vardı ve seyrek trafiği batıya, Ladysmith ve Jefferson Davis Otoyolu'na doğru yönlendirmek için kullanıyordu.

Mavi Mustang göründü, ardından Freehold Township, New Jersey'deki Littlefield Produce Company'nin logosunu taşıyan üç adet on sekiz tekerlekli soğutuculu TIR'dan ilki geldi. Hobbes'un bayrakçısı onları *doğuya*, Eyalet Yolu 639'a doğru yönlendirirken siyah Dodge Viper arkadan geliyordu.

Bayrakçı beyaz bir Ford Taurus kullanan Cass'e de aynısını yaptıktan sonra Brown yayını Fender'in adamlarından birinin tuttuğu kameraya çevirdi. Küçük konvoyu Virginia Route 633 üzerinden kuzeye doğru yönlendirdi.

Cass'in arka lambaları kaybolduğunda Brown, "Plana sadık kal. Planı uygulayın. Her harekette cerrahi hassasiyet."

Brown, konvoyu 633 numaralı yoldan, ormanlık alanların ve tarım arazilerinin arasından geçen, az kullanılan, asfaltsız bir ilçe yoluna çeviren bayrakçıların yayını izleme zahmetine katlanmadı. Dolambaçlı yol işaretlerini takip ederek ilçe yolundan dönen Mustang'in farlarını görebiliyordu bile.

"Babana gel," dedi Fender.

Etrafında silahların doldurulduğunu duyan Brown, kamyonların çiftlik yoluna dönüşünü izledi ve Viper'ın arkalarından geldiğini gördü. Acı çekeceğini biliyordu ama diz çöktü ve dizindeki acıya karşı dişlerini sıktı. Farlar yaklaştı ve Brown'ı eski bir tütün kurutma kulübesinin oluklu çelik çatısında gösterdi.

Toplamda altı tane böyle uzun, alçak baraka vardı, üçü aralarından geçen yolun her iki tarafında geriye doğru yerleştirilmişti. Mustang, en güneydeki kulübenin ötesine koydukları tabelanın yanındaki yanıp sönen kırmızı ışıktaki yavaşladı; o

TIGHT SPOT, 15 MPH'yi okuyun.

Brown taktığı şeffaf siyah maskenin ardından Mustang'in gelmeye devam etmesini izledi. Artık sürücüyü ve yolcuyu görebiliyordu, ikisi de tişört giymişlerdi ve sanki *bu dolambaçlı yol bizi nereye götürüyor* der gibi etrafa bakıyorlardı.

Mustang altından ve en kuzeydeki kulübenin ötesinden geçerken Brown, "Sabır," dedi.

Yarı araçlara baktı ama sonra yoldaki bir virajı takip edip yüksek bir bankette ve çıkmaz sokakta duran Mustang'e odaklandı.

İlk TIR'ın römorku durduğunda neredeyse barakaların ötesindeydi. İkincisi tamamen barakaların arasındaydı, üçüncüsünün ise kabini ve römorkunun yarısı barakaların arasındaydı.

Brown Mustang'deki adamların bağırışlarını duyana kadar bekledi ve "Alın onları," dedi.

Her şeyin far parıltıları ve gölgeler içinde geliştiğini gördü.

TIR'ların arkasındaki Viper'ın sürücüsü daha arabasından inmeden Cass arkasından hızla yaklaştı ve susturucu takılı 223'lük AR tüfeğiyle kafasına ateş etti. Güneydeki kulübenin çatısından, Hobbes'un aynı silahla donanmış adamlarından biri yolcuyu ön camdan vurdu.

Barakaların çatılarında mevzilenmiş olan diğerleri her üç TIR'daki sürücülerini ve yolcularını indirdi. Mustang'in sürücüsü ve yolcusu ne olduğunu anladığında bile altı adam koltuklarında ölmüştü. Otomatik silahlarla hızlı ve alçaktan Mustang'den çıktılar.

Fender, Mustang'in önündeki banketin arkasından kalktı ve her iki adamı da araçlarından yirmi metre uzaklaşmadan vurdu.

"Temiz," dedi Fender.

"Temiz," dedi

Hobbes.

Brown, "Kamyonları ve arabaları çalışır durumda bırakın. Rütbeli polisler, çıkış yolunu süpürün; yolda buluşuruz."

Cass, "Ürünleri kontrol etmememiz gerektiğine emin misin?" diye sordu.

Brown çömeldiği yerden kalkmak için mücadele ederken yüzünü buruşturdu. Bunu daha önce de konuşmuşlardı ve kadın hâlâ ona meydan okuyordu.

Brown ısrarla, "Olumsuz," dedi. "Kimse o kargonun yanına bile yaklaşamaz."

Bölüm

47

Kuşluk vakti, bir FBI helikopteri Sampson ve ben DC Metro merkezinin çatısından . Özel Ajan Ned Mahoney, asık suratlı ve sessiz, önde oturuyordu.

Doksan dakika önce Caroline County şerif yardımcısı, Ladysmith, Virginia'nın kuzeydoğusundaki bir tütün kurutma tesisinin önünden geçiyordu. Ağır bir zincir genellikle girişi kapatırdı, ancak bugün zincirin birçok büyük aracın izlerinin yanında çamur içinde yattığını fark etti.

Şerif yardımcısı bunun tuhaf olduğunu düşündü çünkü hasada daha haftalar ve arabasıyla içeri girdi. Eyalet polisini ve FBI'ı aramaya yetecek kadar şey görmüş.

"Olay yerine şerif yardımcısından başka kim geldi?" Ben sordum.

Mahoney, "Hiç kimse," dedi. "Duyar duymaz Virginia Eyalet Polisi'ni arayarak bölgenin kapatılmasını istedim. Oldukça temiz bir şekilde bakıyor olmalıyız."

Kırk beş dakika sonra karışık tarım arazileri ve ormanlık alan üzerinde irtifa kaybediyorduk, çoğunlukla inişli çıkışlı bir araziydi, bazı dere yatakları ve nehirler de vardı. Helikopter son bir meşe ağacının üzerinde yükseldikten sonra orman açıldı ve sahnenin etrafında oval bir düzende uçtuk.

Mavi bir Mustang'in ızgarası toprak bir bariyere dayanmış, aracın kapıları açıktı. İkisi de erkek olan iki ceset yakınlardaki çimenlere yayılmıştı. Uzun kurutma barakalarının arasında, üç gri, soğutmalı yarı römork, geçit törenindeki filler gibi burun buruna sıralanmıştı. Kamyonun camları ve

Ön camlar delinmiş ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Son TIR'ın arkasında, ön koltuğunda iki ölü adam bulunan siyah bir Dodge Viper vardı.

Pilot otoyolun kenarına iniş yaptı ve burada bir güvenlik çemberi oluşturuldu. Virginia Eyalet Polisi teğmeni ve ilçe şerifiyle görüştüktan sonra olay yerine yaya olarak gittik.

Hava sıcaktı. Tütün tesisinin etrafındaki ormanda böcekler vızıldıyor ve davul çalıyordu. Rölantide çalışan kamyon motorları, Viper'in etrafında toplanan sineklerin sesini bastırıyordu.

Dodge'dan on metre uzaklaştığımızda Mahoney, "Yine yollarını süpürdüler," dedi.

Viper ile aramızdaki pırıl pırıl toprak yola baktım. Nemli toprakta belli belirsiz oluklar gördüm ve "Ya da tırmıklanmış." dedim.

Kaslı arabanın kapısı aralıktı. Cam açıktı. Sürücü kafatasının arkasından, sol oksipitalden bir kurşun yemişti. Kan ön cama sıçramış ve neredeyse iki kurşun deliğini kapatmıştı, biri dışarı çıkarken diğeri içeri giriyordu. Viper'daki yolcu arkaya doğru sarsılmıştı, sol gözü kan çukuruna dönmüştü ve arkasında bir katliam izi vardı.

"İki atış, iki ölüm," dedi Sampson. "Sürücü arkadan vurulmuş." "Ve hafif bir açıyla," dedim. "Yolcu ise birinden vurulmuş. şu çatılar, muhtemelen soldaki."

Tampon tampona park etmiş kamyonları ve Freehold Township, New Jersey'deki Littlefield Produce Company'ye ait olduklarını belirten tabelaları görerek yolumuza devam ettik. Her kabinde iki ölü adam. Her biri bir kez vurulmuştu.

Nicholas Condon ve arkadaşlarının bu pusuyu hayal edip edemeyeceklerini merak ederek, "Buraya çekildiler ve sonra yukarıdan infaz edildiler," dedim. Evet, diye karar verdim, muhtemelen nispeten kolaylıkla.

Mahoney, "Bir barakanın çatısından ya da diğerinden ateş edilmiş," diye onayladı. "Çatılar bize doğru eğimli ama yine de yerde tek bir kovan bile görmedik."

"Her keskin nişancı bir kez ateş ederse, yeniden doldurma olmaz, dolayısıyla pirinç de olmaz," dedim.

Öndeki TIR'ın yanından geçtik ve Mustang'e baktık; tarlada yatan iki ölü adamın etrafı bantlanmıştı ve FBI kriminalistleri olay yerini belgeliyordu. Onları rahatsız etmesek iyi olur diye düşünerek, arka tamponunda kamyon ızgarası olmayan tek kamyon olan arkadaki TIR'a doğru yürüdük.

Katliamı ortaya çıkaran şerif Yardımcısı Max Woford, elinde cıvata kesicilerle bekliyordu.

Sampson, "Burada turp ve yeşillik bulamayacağımıza dair ne kadar bahse girmek istersin?" dedi.

Mahoney, "Ben oyumu uyuşturucu ve paradan yana kullanıyorum," dedi ve Woford'a başıyla işaret etti, o da kilidin kelepçesini kesicinin bıçakları arasında ortalayıp kopardı. Sampson kolu çalıştırdı ve kapıyı fırlattı.

Soğutucu üniteden soğuk ve nemli bir hava bulutu yükseldi ve içeriye güneş ışığı doldu. Beklediğimiz gibi değildi. Hem de hiç.

"," dedi Sampson. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Tepkimi yuttum, silahımı çektim, rozetimi havaya kaldırdım ve tırmandım. içinde.

Bölüm

48

İç çamaşırını giydirilmiş dört mavi ceset

üzerinde SALATALIK, DOMATES ve LETTUCE yazan ahşap ürün kasalarının üzerine serilmiş muşambaların üzerinde. Ölenlerden üçü genç kadınlardı, onlu yaşların sonlarında ve yirmili yaşların başlarındaydılar. Dördüncüsü genç bir çocuktı, Ali'den belki bir yaş büyüktü, daha fazla değil.

Cesetlerin ve kasaların ötesinde, konteynerin çok gerisinde şunları görebiliyordum

Çeşitli ırk ve renklerden en az otuz kişinin omuzları, başları ve korku dolu gözleri, çoğunlukla genç kadınlar ve yırtık pırtık kışlık giysiler giymiş birkaç genç erkek, hepsi birbirine sıkıca yapışmış, dişleri gıcırıyor, donarak ölmemeye çalışıyorlardı.

Mahoney'e "Kamyonları çek ki diğer konteynerleri açabilelim," dedim. "Acil sağlık ekiplerini buraya getirmeliyiz."

Mahoney cep telefonunu çıkararak, "Ve çok daha fazla destek," dedi.

Muşambalardan birini çıkarıp Sampson'a verdim ve "Viper'ı örtün" dedim. Bunu görmelerine gerek yok."

Onu aldı ve ben de ürün kutuları arasında bir yol açmaya başladım.

"Ben polisle birlikteyim," dedim. "Hepinize yardım getiriyoruz."

Bana ya utangaç ya da boş gözlerle

baktılar. "Aranızda İngilizce bilen var mı?"

diye sordum.

Birkaçı gözlerini kaydırды ama hiçbirisi cevap vermedi.

Onlara ulaştığımda bazıları ağlıyor, bazıları da benden çekiniyordu,

Sanki hem korkuyor hem de utanıyorlarmış gibi bana bakmadılar. Güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım ve Sampson'a doğru işaret ettim. İlk başta kimse kıpırdamadı.

Sonra gri bir şnorkel parka giyen siyah saçlı genç ve güzel bir kadın gruptan ayrıldı ve hızla yanımdan geçti. Diğerleri de onu takip etti. Sadece birkaçı çıkarken cesetlere baktı.

Sampson kamyonundan inmelerine yardım etti ve örtülü Viper'ın ötesinde yakıcı güneşin altında çimlere uzandılar, ağladılar, sarıldılar ve birbirlerini en az beş dilde teselli ettiler.

Eyalet polisleri sürahiler dolusu su ve kutular dolusu PowerBars getirmişlerdi ve bunları iştahla yiyorlardı. Diğer kamyonların kabinlerinin fotoğrafları çekildikten sonra, ölüleri kaldırmak ve onları kurutma barakalarının tahta zeminlerine yerleştirmek gibi sefil bir görevimiz vardı.

Diğer iki konteynırda toplam beş ceset ve altmış yedi sağ kurtulan bulduk.

"Ne kadar zamandır orada olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok," dedi Sampson, durumun ciddiyetini sinirlenerek. "Nereden geldikleri ya da bu ölülerin kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Hiçbirinin üzerinde tek bir kimlik bile yok."

Kenarda durmuş, acil yardım ekiplerinin ve afet yardım görevlilerinin gelmeye başlamasını izliyorduk. Konteyner arabasından ilk çıkan kızı fark ettim, gri şnorkel parkasıyla yanımdan koşarak geçen siyah saçlı kızı. Üzerindeki ağır montu ve pantolonu çıkarmış, şortunu ve üzerinde gümüş pullarla TANRIÇA yazan uzun kollu pembe bir tişört giymişti. Kulak mesafesindeydi ve biz konuşurken sürekli bize doğru bakıyordu.

Gülümsedim ve parmağımı ona doğru uzattım. Tanrıça anlamamış gibi davrandı. Yanına gittim ve çömeldim.

"İngilizce bilmiyormuş gibi davranmayı bırakabilirsin," dedim.

Kucağına baktı.

"Yardım etmek için buradayız," dedim. "Ama karşılığında sizin yardımınıza ihtiyacımız var."

Etkisinde bir değişiklik olmadı, sadece sanki benim aracılığım ile uzaktaki bir şeye bakıyormuş gibi sıradan bir bakış attı.

"Sen bilirsin," dedim. "Ama ABD Göçmenlik Bürosu yakında bu işe karışacak. Bu ülkede kalmak için bir şans istiyorsan konuşmaya başlamalısın."

Gözbebekleri büyüdü ve nefesi hızlandı. Her ikisinin de söylediğini gördüm, işim bitmiş gibi omuz silktim, ayağa kalktım ve Sampson'a doğru birkaç adım attım.

Arkamdan kalın bir aksanla seslendi, "Bana bir paket Marlboro getir, ben de sana yardım etmeye çalışayım."

Bölüm

49

"Ona inanıyor musun?" Hayatımın en üzücü günlerinden birinden sonra nihayet o gece saat on bir civarında eve geldiğimde Bree sordu.

"Ona inanmamak için hiçbir nedenim yok," dedim, Nana Mama'nın hazırladığı tatlı, ateşli yer fıstığı soslu kuzu kebablarını yerken. "İngilizce konuşan diğer genç hanımlardan birkaçı da benzer bir hikâye anlattı. Genç oğlanlar da öyle."

"Bu insanlık dışı," dedi.

"Buna itirazım yok," dedim, düşüncelerim Mina Codrescu'nun şnorkel montunun üzerinde oturup konuşmadan önce ilk Marlboro'sundan uzun bir nefes çekişine gitti.

Mina on dokuz yaşındaydı ve Macaristan ile Ukrayna arasında küçük, yoksul bir ülke olan Moldova'nın kuzeyindeki Balti şehrinden geliyordu. Bize söylediğine göre annesi ölmüştü; babası ise ayyaşın tekiydi. İngilizce konuşma yeteneği ve bir gün Amerika'ya gitme hayali hiçbir varlığı yoktu, bu yüzden bir barda tanıştığı Rus bir adam ona Amerika'ya gidebileceği bir yol olduğunu söylediğinde ilgisini çekmişti. Adam onu Moldova'nın başkenti Chişinău'ya götürmüş ve orada ikinci bir Rus adamla tanışmış.

"Beş yıl çalışmam karşılığında beni Amerika'ya getireceğini söyledi," demişti Mina, sigarasının dumanını üfleyip uzaklara bakarak.

"Ne tür bir iş?" Sampson sormuştu. "Seks işçiliği," demişti meydan okurcasına.

"Bunu kabul ettin mi?"

", değil mi?" dedi ve bir nefes daha çekti. Hiçbir şey söylemedim.

Mina sigarasını manzaraya doğru salladı ve aynı meydan okuyan ses tonuyla, "Buna değdi. Bunun için yine olsa yine yaparım. Bakın, buradayım, Amerika'dayım. Burada hayallerimin kokusunu alabiliyorum. Eğer evet demeseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Seni yargılamıyoruz Mina," dedim. "Sadece dinliyoruz. Anlaşmayı kabul ettikten sonra işlerin nasıl yürüdüğünü anlat bana."

Mina ikinci Rus'la üç gün boyunca seks yaptığını ve sonra adamın ona Miami'ye gitmek için bir bilet verdiğini söyledi. Sadece Lori olarak tanıdığı bir kadın onunla Florida'da buluşmuş.

Lori pasaportunu ve cep telefonunu aldı. Mina'ya pasaportunu beş yıl sonra, cep telefonunu ise belirli bir yere atandığında geri alacağını söyledi. Lori Mina'yı gece yarısı bir kamyon deposuna götürdü. Teslimat kamyonları durdu ve diğer kadınlar ve erkekler dışarı dökülmeye başladı.

Yığınla eski kışlık giysi yere atılmış ve onlara bunları giymeleri söylenmişti. Lori şnorkel parkasını, pantolonunu ve botlarını Mina için bir kenara ayırmış ve yolculuğun diğer ucunda hayatının çok daha iyi olacağına dair güvence vererek onun soğutmalı kamyonu binmesine yardım etmişti. Lüks, hatta.

"Benim için fena değildi çünkü yerde hava soğuk olur," Mina. "Ama diğerlerinin neredeyse hiç giysisi yoktu. Onları sıcak tutmaya çalıştık ama bazıları hastaydı ve zaten yolculuktan dolayı çok zayıf düşmüşlerdi ve öldüler."

"Kamyonda ne kadar kaldın?"

"Bilmiyorum. Saatim ya da telefonum yoktu. İki gün mü? Belki daha fazla?" "Burada başka Moldovalı genç bayan var mı?"

"İki," demişti. "Macaristan ve Slovakya'dan daha fazlası var."

Mina'nın bana anlattığına göre, bazıları Mina gibi işe alınmıştı. Diğerleri Amerika Birleşik Devletleri'ne "transfer" edilmeden önce Almanya'daki genelevlerde çalışmışlardı ve-

"Çok üzücü," dedi Bree, beni düşüncelerimden kopararak, "dünyanın bazı bölgelerinde umudun bu kadar az olması ve daha iyi bir şey isteyen genç kadın ve erkeklerin kendilerini cinsel köleliğe satması çok üzücü."

"Kulağa daha çok sözleşmeli kölelik gibi geliyor," dedim.

Bree bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten o Rusların beş yıl sonra Mina'yı serbest bırakacaklarını mı düşünüyorsun? Mümkün değil. Onu kullanıp atacaklardı. Biri onu bir çukurda bulacaktı."

"Belki, ama şimdi bir şansı var," dedim. "Virginia Beach'ten sorumlu INS özel ajanı geldiğinde, Mahoney'den onu soruşturma için kritik öneme sahip ve siyasi sığınma ihtiyacı olan biri olarak göstermesini istedim."

"Bu ona yardımcı olur."

Başımı salladım, kendimi yorgun ve duygusal hissetmek yerine iyi hissetmeye çalışıyordum ama yorgunluğum belli olmuş olmalı ki Bree, "İyi misin Alex?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim. "Helikopterle dönerken Jannie'yi, Ali'yi ve bizi düşünüyordum. Hepimiz doğarken piyangoyu kazandık ve burada, Amerika'da büyüdük, sefaletten kurtulmak için fahişelik yapmak zorunda kalacağımız bir yerde değil. Üzgünüm ama böyle bir şey varsa bir şeyler yanlış ya da dengesiz demektir. Yoksa ben mi fazla düşünüyorum?"

"Sadece kızgınsın," dedi. "Belki de öfkелisin." "O kadar kötü mü?"

"Hayır. Sende hayran olduğum tutku ve asil bir adalet duygusunu gösteriyor." Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," dedi ve gülümseyerek esnedi. "Uyumam gerekiyor."

"Bekle, günün nasıl geçti COD?"

Bree ayağa kalktı, bana el salladı ve "Bunu unutmak ve yarın sabah erkenden hayata yeniden başlamak için elimden geleni yapıyorum" dedi.

"Bu fikri sevdim," dedim.

"İyi fikirlerle doluyum," dedi ve beni yanağımdan öptü.

Bölüm

50

İşçi Bayramı hafta sonundan önceki Cuma günü öğleden sonra geç saatlerde, elli emniyet mensubu, Özel Ajan Ned Mahoney'nin katliamlarla ilgili brifingi için DC Metro'daki yoklama odasına doluşmuştu.

ATF, Adalet ve DEA'dan aynı yüzleri orada görmekten memnun oldum. Aynı kişilerin gelmesi, iletişim hatlarının açık ve net kalmasına yardımcı oldu.

Mahoney'i bu kadar iyi tanımasaydım, omuzlarındaki hafif kamburluğu ve gözlerinin etrafındaki gergin çizgileri muhtemelen fark etmezdim. Dava ona ağır geliyordu. Sıkıştırılıyordu, muhtemelen Bree'den daha fazla.

"Mahoney, "Yeni bir saldırı olmadı ve bazı ilerlemeler kaydettik, ancak medya sızıntıları ve bu cinayet çılgınlığını çevreleyen çılgınlık bizi engelledi" dedi.

Bu doğrudu. Dördüncü katliamdan sonra medyada yer alan haberlerin sıcaklığı artmış ve süreklilik kazanmıştı. "Soruşturmaya yakın isimsiz kaynakların" FBI'ın saldırıları eski askerlerin, muhtemelen paralı askerlerin gerçekleştirdiğine ve ya bir kartel adına çalışıklarına ya da kanunsuzlar olarak hareket ettiklerine inandığını söylediği yönünde haberler yayınlanmıştı.

Ayrıca, insan yüküne ek olarak kamyonlarda bir milyon dolar nakit para ve ürün kasalarına gizlenmiş doksan kilo kokain bulunduğu da sızdırılmıştı. DC Metro ve FBI tüm bunları bu odanın içinde tutmayı umuyordu.

Mahoney, "Sızıntılar durmalı," dedi. "Bizi engelliyorlar."

Odayı taradım, kimsenin belirgin bir suçluluk ya da kaçınma duruşu sergilemediğini gördüm. Ama bunun bir önemi yoktu. Sızıntılar zaten polislerin bu gruba bir bütün olarak güvenmemesine neden olmuştu. Bulduğumuz yeni kanıtların bir kısmını en azından şimdilik saklamaya karar vermiştik.

"Devam edelim," dedi Mahoney. "Freehold Township, New Jersey'de Littlefield Produce Company diye bir şirket yok. Ölen kaçakçılardan altısının kimliği parmak izleri ve IAFIS aracılığıyla tespit edildi."

FBI ajanının arkasındaki ekranda altı sabıka fotoğrafı belirdi.

Mahoney, "Soldaki iki kişi St Petersburg ve Brighton Beach'teki organize suç bağlantıları olan Ruslar," dedi. "New York ve Rusya'da bu açılardan çalışan ajanlar var. Diğer dördü kolluk kuvvetleri için daha tanıdık. Doğru mu George?"

DEA'nın sorumlu özel ajanı George Potter başıyla onayladı. "Dördünün de Güney Florida ya da Teksas'ta uzun sabıka kayıtları var. Sağdaki ikisi, Chavez ve Burton, Sinaloa karteliyle gevşek bağlantıları var."

"Aralarında insan kaçakçılığına karışmış olan var mı?" Bree sordu.

"Bildiğimiz kadarıyla hayır," dedi Potter. "Ama dallanıp budaklanıyor olabilirler." "Ya da bu daha büyük bir şeyin sadece bir kolu olabilir," dedim. "Bunlar

Hem Rus mafyası hem de Meksikalı uyuşturucu kartelleriyle olan bağlantılar, düşündüğünüzde korkutucu bir ittifak olasılığına işaret ediyor."

Potter başıyla onayladı. "Süper kartel gibi."

Sampson, "Ya da belki de aynı anda üç farklı türde suç emtiası taşıyan bir nakliye acenteleri ekibidirler: uyuşturucu, nakit para ve insanlar" dedi.

"Köleler demek istiyorsun," dedi Bree.

Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar'da çalışan zeki ve Afro-Amerikan bir ajan olan Bob Taylor, "Kendi özgür iradenizle kaydolursanız köle mi olursunuz?" diye sordu.

"Satın alınmışlar ve paraları ödenmiş," dedi Bree. "Satıcılar kızların kendileri olsa bile. Buna cinsel kölelik diyelim."

Taylor ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak, "Sadece açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum, Şef. Bana sorarsanız, bu tetikçiler her kimse, kusurları gen havuzundan çıkararak dünyaya bir iyilik yapıyorlar."

Odada bir dizi baş sallama ve onay mırıldanması oldu.

Bir anlamda bu duyguya karşı çıkamazdım. Ölen adamların sabıka kayıtlarını inceleme şansım olmuştu ve hayatları boyunca gaddarlık, zalimlik ve ahlaksızlık vardı.

İsa'ya, Tanrı'ya, Allah'a, karmaya, evrenin ruhuna ya da daha yüksek bir güce inanıp inanmamanız umurumda değil - Ladysmith, Virginia'da ölen haydut çetesi böyle vahşi bir ölüm için yalvarıyordu: vurulmak, merhamet edilmemek. Bunun doğru olduğuna inanıyordum, her ne kadar o haydutları öldürenlerin yargılanmayı ve cezalandırılmayı hak ettiğine inansam da.

Benim kitabıma ve adaletin kör gözlerine göre, bir adamın başına gelenin bu olması onu öldürmeyi doğru kılmaz. Özellikle de bir pusuda öldürüldüyse. Neresinden bakarsanız bakın bu kasıttır.

Mahoney brifinge devam etti ve bazı ön laboratuvar raporlarını verdi. Kurbanların hepsi .223 mermi ile vurulmuş, muhtemelen AR tarzı tüfeklerden.

"Askeri mi?" ATF Özel Ajanı Taylor sordu. "Tam teçhizatlı mı?" "Hayır," dedi Mahoney. "Walmart'tan alabileceğin dökme saçmalıklar."

Sampson bana doğru eğildi. "Gitmem gerek. Billie ile yıldönümü yemeği."

"Seni ve Billie'yi tebrik ederim. Kaç yıl oldu?"

"Büyük altılı ve teşekkürler." Dışarı çıktı.

Büyük altı. Nedense bu komikti.

Birkaç dakika sonra Bree eğildi ve "Masamda karıştırmam gereken bir yığın iş var" dedi.

"Burada kalacağım ve yeni bir şey olursa size haber vereceğim," dedim.

Yeni bir şey yoktu, en azından benim açımdan. Mahoney brifingin geri kalanını yirmi dakika içinde tamamladı ve salon boşaldı.

Ned'e, "Üç günlük bir hafta sonuna ihtiyacın varmış gibi

görünüyorsun," dedim. "Bu da bir şey değil mi?" Mahoney söyledi.

"Sahildeki yerinize ; Salı günü gözleriniz açılacaktır."

"Hafta sonu yeraltı dünyasına bir saldırı daha olursa, Büro'nun tanrılarının soğuk bir içkiyle arkalarına yaslanmamdan hoşnut olacaklarını sanmıyorum."

"Telefonunu her zaman açık tutabilirsin," dedim. "Kimse size ofisinizde telefon beklemeniz gerektiğini söylemiyor. Bu telefonların Facebook ve mesajlaşmanın ötesinde bir faydası olmalı, değil mi?"

Mahoney dikkati dağılmış bir bakışla başını yarım salladı. "Trafik olacak

bu gece bir sürtük. Belki yarın erkenden sıvışabilirim?" "İşte şimdi düşünmeye başladın."

"Peki ya sen? Ya Bree? Neden sen ve çocuklar gelmiyorsunuz? Güzel bir hafta sonu olması bekleniyor."

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi ama Jannie'nin Johns Hopkins'te bir daveti var ve Damon'ı da görecektik."

"Tatile daha  gün var. Pazar sabahı ya da Cumartesi gecesi de gelebilirsiniz."

"Cezbedici. Bunu yeni dedektif şefine bir sorayım."

Bölüm

51

Normalde atletizm sezonu Ağustos ortasında

sona erer, ancak A.B.D. Atletizm organizasyonu genç yetenekleri yetiştirmek için bir program başlatmış ve koçların potansiyeli olanları tespit etmelerine yardımcı olmak amacıyla ülkenin dört bir yanından lise atletlerini Johns Hopkins kampüsündeki bir yarışmaya davet etmişti.

Jannie'nin on beş yaş sekiz aylıkken davet edilmiş olması bizim için bir şok oldu. Başlangıçta, yarışmaya katılması teklif edilen sporcular arasında yer almamıştı. Ancak kızımın çalışan saygın bir atletizm koçu olan Ted McDonald, kızımın videolarını doğru kişilere göstermiş ve o da sağduyulu davranmış.

Koşuya başlamadan bir saat önce tribünlerin gölgeli tarafındaydık. Sahanın aşağısında çocuklar ısınıyordu. pek çoğu çocuk gibi görünmüyordu.

"Onları neyle besliyorlar?" Bree sordu.

"Steroid sütlü insan büyüme hormonlu mısır gevreği," dedi Nana Mama ve kıkırdadı.

Bree, "Umarım onların iyiliği için değildir," dedi. "Jannie herkesin idrar ve kan örnekleri vermesi gerektiğini söyledi."

"Bunlarla oynanabilir," dedi Nana Mama.

Bunu çok iyi biliyorduk. Yazın başlarında Kuzey Carolina'da ikinci ve kısıkanç bir kız Jannie'yi uyuşturucu kullanmakla suçlamaya çalışmıştı. O zamandan beri, girmesi gereken her uyuşturucu testinden numune talep etmiştik.

Bir grup atlet saatte on mil hızla süzülerek yanımdan geçti. Bir önceki akşamın anılarını uzak tutmaya çalışarak onları izledim. Bu bir tatildi ve tatilin tadını çıkarmanın önemli olduğunu, aksi takdirde tükenme riskiyle karşı karşıya kalacağınızı okumuştum.

"Bir kola alabilir miyim?" Ali, eBay'den ikinci el olarak satın aldığımız iPad'e takılı olan kulaklıklarını çıkararak sordu.

"Su daha iyi olurdu," dedi Nana Mama.

"Bunun bir tatil olduğunu sanıyordum," diye homurdandı Ali. "Tatillerin eğlenceli olması gerekir. Eğlenceyi duydun, değil mi?"

Büyükannem tribünde iki büklüm oldu ve nazarlı bakışlarını ona dikti. "Büyük büyükannene küstahlık mı ediyorsun?"

"Hayır, anneanne," dedi Ali.

"Küstahlığı kabul etmiyorum," dedi. "Bunu duymuştun, değil mi?" "Evet, hanımefendi."

Bree ve ben Nana Mama'nın Ali'yi nasıl ustalıkla idare ettiğini eğlenerek izledik.

"Ne dinliyorsun?" Anneanne sesi yumuşayarak sordu.

Ali neşelendi. "Yunuslar hakkında bir podcast ve tıpkı yarasalar gibi ekolokasyona sahip olmaları, sadece suda."

"Şu ana kadar duyduğunuz en şaşırtıcı şey nedir?"

Hiç tereddüt etmeden, "Yunuslar dünyadaki en iyi işitme duyusuna sahiptir," dedi.

"Bu doğru mu?" Bree sordu.

"İnsanlar yirmi kilo kulağa kadar duyabilir. Köpekler ise kırk beş kilo kulağa kadar."

"Hertz," dedi Nana Mama. "Kırk beş kilohertz."

"Hertz," dedi Ali. "Aslan gibi büyük kediler altmış beşe kadar duyarlar sanırım. Ama bir yunus yüz yirmi kilohertz'e kadar olan sesleri duyabilir. Ve etraflarında elektriksel bir alan var. Onlarla yüzersen bunu hissedebileceğini söylüyorlar. Bunu yapmak istiyorum baba, yunuslarla yüzmek."

"Neil deGrasse Tyson'a birkaç sorunuz olduğunu sanıyordum."

"O da var," dedi Ali. "Bir kola alabilir miyim baba?"

"Evet," dedim.

"Ne?" Nana Mama dedi ki.

Gülümsedim. "Tatil tartışması beni her seferinde etkiliyor."

Biri omzuma dokundu. Arkamı döndüm ve Damon'ı buldum.

"Hey!" diye bağırdım ve ona sarılmak için ayağa kalktım. "Bakın kim gizlice yaklaşmış!" "Merhaba baba," dedi sırtarak ve bana sarıldı.

Kucaklaşmalar ve öpüşmeler oldu. Oryantasyon hakkında konuştuk, Ali bir kola ve bir paket tuzlu ve sirkeli cips aldı ve hayat güzel, ayakları yere basan ve sağlamdı. Bree'nin yeni işinin baskısı da azalmıştı. Bunu Damon'ın anlattığı masallardan birine gülüşünden anlayabiliyordum.

Kendini rahat hissetti. Ben de öyle. O günlerde nadir görülen bir şeydi. "Hey, baba?"

Bölüm

52

Jannie çitlerden **bana** sesleniyordu, ben de ve ona doğru yürümeye başladım.

Damon beni takip ederek, "Jannie, bunu sen halledersin," dedi. "Koridordaki arkadaşlarım senin hepsini içtiğini görmeye geliyorlar."

Jannie güldü ve Damon'a sarılmadan önce havayı yumrukladı. Hiçbir zaman sahne korkusu yaşamamıştı, en azından konu koşu olduğunda. Geçtiğimiz yıl, NCAA Division 1 okulları için koşan kadınlarla karşılaşmış ve burada olacak kadar iyi koşmuştu.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Her zaman," dedi rahatlamış bir şekilde. "Koç McDonald'ın iyi karşılaşma ve yarış stratejileri var."

"Ne fark eder ki?" ". İkinizi de seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Anneannem, Tanrı sana bir hediye vermiş gibi koşmanı ve her adımı için minnettar olmanı söyledi."

Gülümsedi ama biraz şaşkındı. "Anneannene söyle, deneyeceğim baba. Koç Mac arkanızda bu arada."

Koşarak gitti. Tribünlere geri tırmandık.

Ted McDonald, alametifarikası olan gri ısınma kıyafetlerini ve mavi kapüşonlu tişörtünü giymiş, boynuna bir dürbün takmış, Bree ve Nana Mama ile konuşurken bir ayağından diğerine gergin bir şekilde hareket ediyordu. Ellili yaşlarında, yerçekimine meydan okuyan kızıl-gri saçları vardı,

Koç McDonald'ın takdir ettiğim açık sözlü bir tarzı vardı. "Dr. Cross," dedi McDonald elimi sıkarak.

"Dr. McDonald," dedim. Egzersiz fizyolojisi alanında doktorası vardı. "Bugün küçük bir tarih yazıldığını görmeye hazır mısınız?" McDonald sordu.

Ali podcast'ini dinliyordu ama kulaklıklarını çıkardı ve "Ne tarihi?" diye sordu.

Jannie'nin antrenörü şunları söyledi: "Yarış koşullarında her şey olabilir ama antrenman sürelerini takip ediyorum. Etkileyiciler. Burada insanların gerçekten ayağa kalkıp dikkatini çekecek bir şey yapabilir."

"Hangi insanlar gibi?" Nana Mama dedi ki.

McDonald pistin diğer tarafını işaret etti. "Şuradaki eli sayaçlı insanlar gibi. Hepsi D-One koçu. Oregon. Texas. Georgetown. Cal. Stanford. Her biri Jannie'nin koşusunu izleyecek."

"Bunu biliyor mu?" Ben sordum.

"Hayır. Onu zamana ve kendisine karşı koşturuyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" Bree sordu.

"Olursa sana söylerim," dedi koç, piste dönüp ellerini çırparak. "İşte başlıyoruz. Güzel ve kolay."

Jannie dördüncü kulvarda sıralandı. Başlangıç tabancası ateşlendiğinde, uzun ve akıcı adımlarını atmaya başladı ve Kaliforniya'dan iki lise son sınıf öğrencisi ve Arizona'dan bir başka lise son sınıf öğrencisine ayak uydurdu.

Bitiş çizgisini geçtiklerinde üçüncü sıradaydı ve de bitkin görünmüyordu.

McDonald kronometresine baktıktan sonra "Yüzde seksen," dedi. Bana doğru eğildi ve alçak sesle şöyle dedi: "Bu koşuyla oradaki tüm koçların ilgisini çekti, önümüzdeki aylarda onu aramaya başlayacaklar, hatta belki birkaç ev ziyareti bile yapacaklar."

"Ama o ikinci sınıf öğrencisi," dedim.

"Biliyorum," dedi McDonald. "Ama daha sonra, geçen gün antrenmanda yaptığı gibi koşarsa, oradaki tüm koçlar ön bahçenizde kamp kurabilir."

Daha fazlasını istemedim. Detay vermedim. Tüm konuşma beni bir nevi gerdi, gururlandırdı ve tekrar tekrar gerdi. İki saatlik arayı Damon ve iki yeni arkadaşı, oda arkadaşı William ve basketbolcu arkadaşı Justin ile öğle yemeği yemek için kullandık.

Boston'dan Hahn. İkisi de iyi adamlardı, ikisi de çok komikti ve ikisi de şaşırtıcı miktarda yemek yeme yeteneğine sahipti. Damon da öyle. O kadar çok yediler ki neredeyse finalleri kaçıırıyorduk.

Biz aceleyle yerimize oturduğumuzda Jannie ve diğer yedi kız bloklara doğru ilerliyordu. Sekizde üçüncü sırayı çekti. Kızlar aldılar. Silah patladı.

Jannie kısa dalgalı adımlarla yukarı çıktı, ayağı takıldı, tökezledi ve öne, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

"Hayır!" diye inledik hepimiz, sonra ayağa fırladı ve tekrar koşturmaya başladı. "Bu berbat bir şey," dedi Damon.

"İşte burs gidiyor," dedi oda arkadaşı, bu beni kızdırdı ama dürbünümü indirmeme neden olacak kadar değil.

Ali, "Ne oldu?" diye sordu.

"Dengesini kaybetti," dedi dürbünle izleyen Koç McDonald. "Topuğuna tekme attı ve... birinci kulvardaki LA kızı Bethany Kellogg'un yaklaşık yirmi metre gerisinde. En büyük favori."

Jannie virajdan sonuncu olarak çıktığında dış kulvarlardaki koşucular arka düzlüğü neredeyse yarılamışlardı. Ama üzgün görünmüyordu. Artık hızlanmıştı, akıcı ve verimli bir şekilde koşuyordu.

McDonald, "Bu işe yaramayacak, küçük hanım," dedi ve Jannie onu duyar gibi oldu çünkü adımları uzamaya başladı ve ayak sesleri yaylıdan patlayıcıya dönüştü. Koşturmaktan çok pistte ilerliyor, uzun bacaklı, gevşek eklemli ve çok güçlü görünüyordu.

Dürbün sayesinde yüzüne iyice bakabildim; zorlanıyordu ama çabalamaktan yorulmuyordu.

Koşucular uzak dönüşe girerken McDonald, "Dördüncü kulvardaki Kentucky'li kızı geçti," dedi. "Sonuncu olmayacak. Hadi genç bayan, şimdi bize neler yapabileceğini göster."

Kademe hala devam ediyordu ama atletler dönüşe doğru ilerledikçe aralarındaki fark hızla kapanıyordu. Jannie her adımda yükseliyordu. Son düzlüğe girerken, ikinci kulvardaki Floridalı bir kızı geçti.

Damon'ın oda arkadaşı "Uçuyor!" diye bağırdı.

Şimdi hepimiz ayaktaydık ve Jannie'nin cesaret ve kararlılık rezervuarının derinliklerine inmesini izliyorduk. Otuz metre ileride, altıncı kulvardaki Teksaslı kızı geçti. Sekizinci kulvardaki Oregon'lu bir yarışçının yanından geçti.

Yarı yolda.

"Dördüncü sırada!" Ali bağırdı.

İlk üç kız başa baş giderken Bethany Kellogg zar zor öndeydi ve Jannie ile üçüncü sıradaki Alabamalı kız arasında on metre vardı.

Otuz metre , 6 feet'e kadar yaklaştı. On beş metre kala, üç metreye indirdi.

Bitiş çizgisini geçtiklerinde iki kızı birbirinden ayıran mesafe sekiz santimdi. Koç McDonald dürbününü indirdi ve şaşkınlıkla başını salladı.

"Sadece pist dışına çıktı, orada olan tek şey bu."

Dürbünüm hâlâ bitiş çizgisinden acı içinde topallayarak uzaklaşan Jannie'nin üzerindeydi. Eğilip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında bir televizyon kameramanı pistte ona doğru ilerliyordu.

Bölüm

53

Dört saat sonra Jannie'nin yarışını ESPN'de izlemek gibi gerçeküstü bir deneyim yaşadık. Klibi Ned Mahoney'nin Delaware kıyısındaki sahil evinde düz ekran bir televizyonda izledik.

Düzenlenmiş video yarışın başlangıcını, Jannie'nin düşüşünü ve Jannie'nin sonuncu olarak arka kulvara gelişini, ardından uzak dönüşü doğru banttan atlayışını ve son düzlükte yaptığı atağı gösteriyordu.

İkinci bir kamera onu bitiş çizgisinden topallayarak uzaklaşırken ve iki büküm olurken yakaladı ve ardından ekran ESPN'in *SportsCenter*'ındaki sunucu masasına geçti.

Cumartesi günü yardımcı sunucu Carter Hayes, partneri Sheila Martel'e baktı ve "O kız düştükten sonra o kadar çok koştu ki, bitiş çizgisini geçerken ayağını kırdı!" dedi.

Martel parmağıyla yardımcı sunucusuna işaret ederek, "O kız düştükten sonra öyle bir koştu ki, üçüncülüğü saniyenin sekizde biri, birinciliği ise saniyenin onda dördü farkla kaçırdı" dedi.

Hayes kendi parmağını Martel'e doğru uzattı ve şöyle dedi: "Bu kız o kadar sıkı koştu ki, düşüşte kaybettiği muhafazakar iki saniyeyi çıkarırsanız, bir puan altı saniye farkla kazanacak ve liseli kadınlar arasında dört yüz metrede en hızlı yedinci dereceyle rekorlar kitabına girecekti. İnanılmaz bir performans. Hiç şüphesiz günün en önemli olayı."

Sheila Martel kamerayı işaret , "İyileş, genç Jannie

Cross. İçimizde sizden tekrar haber alacağımıza dair bir his var."

Ekran bir sonraki hikayeye geçti. Hepimiz alkışladık ve tezahürat yaptık.

"Onu bizzat koşarken görünce, yemin ederim kalbim duracak gibi oldu," dedi Nana

Annem dedi ki. "Ama tam o sırada Jannie diye seslendiklerinde neredeyse yine duracaktı."

"Baba?" Ali söyledi. "Jannie ünlü mü?"

"Bu gece öyle," dedim.

ESPN MI? Günün olayı mı? Jannie?

"ESPN yarıştan nasıl haberdar oldu?" Mahoney sordu.

Bree, "ESPN'e satış yapan bazı serbest kameramanlar oradaydı.

Her şeyi yakaladılar."

Telefonum aldı. Arayan Jannie'ydi, arka planda çok fazla gürültü olan bir yerden arıyordu.

"Gördün mü?" diye bağırdı.

"Tabii ki gördük. Neredesiniz?"

"Damon ve arkadaşları ile buluşmada tanıştığım bazı insanlarla bir partide. Herkes benim için tezahürat yaptı baba."

"Burada da herkes alkışladı," dedim gözyaşları içinde. "Bunu hak etmiştin." "Evet, ama şimdi Damon beni tavlamaya çalıştığı kızlarla tanıştırıyor." "ok fazla bilgi var," dedim. "Yarın senin için geri döneceğiz.

Öğleden sonra. Ayağını yüksekte tut. Ağırılık yok."

"Doktoru duydum," dedi. "Orada olmana sevindim." "Ben de," dedim. "Şimdi git eğlenmene bak."

Bree ve Ali kum tepelerinin ötesindeki plaja gittiler. Nana Mama ve ben Mahoney'nin kulübesinin arka güvertesinde mısır ayıkladık. Burası ona her gün ayine katılan dindar bir Katolik olan teyzesinden miras kalmıştı.

Mahoney, Weber su ısıtıcısı ızgarasına kömür doldururken, "Sandy Kasırgası'ndan bu yüzden kurtulduğuna inanıyorum," dedi. "Buranın hemen kuzeyindeki birkaç yer yerle bir oldu, büyük ölçüde parçalandı."

"Yani iyi bir karması var," dedim.

"Bu konuda seninle aynı fikirde olsaydım, teyzem muhtemelen üzerime bir şimşek fırlatırdı," dedi. "Ama evet. Burası beni sakinleştiriyor."

"Nasıl olmasın?" dedi büyükannem. "Serin okyanus esintisi. Dalgaların sesi. Çok huzurlu."

Mahoney, "Gelebilmene sevindim anneanne," dedi. "En son ne zaman sahile gitmiştiniz?"

"Hatırlayamıyorum," dedi son mısır başağını bitirirken. "Son zamanlarda bu çok sık oluyor. Suyu ocağa koyayım."

Ayağa kalkarken tartışmak istemediğimi biliyordum. Her evde en sevdiği yer olan mutfağa doğru gidiyordu.

"Jannie'nin durumu ne kadar kötü?" Mahoney kömürü yakarak sordu.

"Ayak tarak kemiklerinden birinde ince kırık var," dedim. "Koltuk değnekleri

iki hafta, üç hafta da sert bir yürüme botu. İki ay içinde koşabilir."

"Dışarı çıkamaması çok kötü."

"Üvey annesi, babası, büyük büyükannesi ve küçük kardeşiyle sahile gitmek ya da pist dünyasındaki yeni arkadaşları ve üniversitedeki ağabeyiyle bir gece takılmak..."

"Yeterince konuştuk."

Bree ve Ali'yi kum tepelerinden patika boyunca geri yürürken gördük. Omuzlarında bir havlu vardı ve beni hayatta olduğum için memnun eden bir sırıtışı vardı.

"Kendisi de bir yunus gibi," dedi Bree güverteye çıkarak. "Onu dışarıdaki dalgaların arasında görmeliydin."

"Yarın," dedim. "İlk iş."

Ali sürgülü kapılara doğru yöneldi ama Mahoney onu yakaladı. "Köşeyi dönünce bir açık hava duşu var. İçeri girmeden önce kumları temizle ve kurulan yoksa bayan arkadaşım mutlu olmayacak."

Ali, "Daha önce hiç açık hava duşuna girmemiştim," dedi.

Mahoney, "Bu hayat değiştiren bir şey," dedi ve ızgarasının başına döndü. Bree köşeyi dönerken Ali'ye "Sırada ben varım," diye seslendi.

Soğutucuya gittim ve Delaware'in favorisi olan soğuk Old Dominion birası şişelerini çıkarıp açtım.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi Bree birasını alırken. "Her şeye bir ara vermeye." "Sanırım hepimizin buna ihtiyacı vardı," dedi Mahoney.

"Gizemli bayan arkadaşla buluşacak mıyız?" Bree sordu.

"İşte burada!" dedi beyaz pedallı iticileri, sandaletleri ve tüllü mavi bluzuyla güzel bir esmer, elinde bir tabak taze pişmiş kurabiyeyle köşeden dönerken.

Tabağı bıraktı, bize gülümsedi ve "Ben Camille" dedi. "Bayan arkadaş Camille değil mi?" Ben de öyle dedim.

Camille güldü. "Gerçekten de öyle. Bayan arkadaş Camille." "Partiyi renklendiriyorsun," dedi Mahoney.

"Denerim," dedi ve ellerimizi sıktı. "Ned bana ikiniz hakkında o kadar çok şey anlattı ki, sizi zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Camille bölgede emlakçılık yapıyordu, dul bir kadındı ve olabildiğince neşeliydi. Ned'le yerel bir deniz ürünleri restoranında tanışmışlar, iki cumartesi gecesi üst üste yalnız yemek yediklerini fark etmişlerdi. Üçüncü cumartesi Mahoney yanına gitmiş ve ona rozetini göstermiş.

"Bir FBI soruşturması yürüttüğünü ve bana birkaç soru sorması gerektiğini söyledi," dedi Camille. "Adımdan sonraki ilk soru neden hep yalnız yemek yediğimdi. Bu benim de ona sorduğum soruydu."

Birlikte iyidiler ve güldük, yedik ve muhtemelen biraz fazla içtik. Ay doğdu. Nana Mama yattı. Ali kanepede . Mahoney ve Camille sahilde kuzeye doğru bir yürüyüşe çıktılar, Bree ve ben de güneye doğru yürüdük ve okyanustaki ayın izini ve dalgaları hayranlıkla seyrettik.

"Seninle birlikte olmak çok güzel," dedim de üzerine bir battaniye sararak. "Şu anda işi hayal etmek zor," dedi Bree.

"Bu, beyninizi dinlendirdiğiniz anlamına geliyor." "Parks ameliyattan iyi çıktı," dedi. "Lincoln da öyle." "Güzel," dedim ve fısıltıyla bir öneride bulundum.

"Ne?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Burada mı?"

"Kum tepelerinin arkasında bir yerde. Bir battaniyemiz var. Bu fırsatı heba etmek yazık olur."

Beni öptü ve "Mükemmel bir gün için mükemmel bir son gibi görünüyor" dedi.

Bölüm

54

Beş gün sonra, İşçi Bayramı'ndan sonraki Perşembe günü, Sampson ve ben Dover, Delaware'deki Bayhealth Kent General Hastanesi'nin otoparkında plakasız bir arabadan indik.

"Umalım da yardım edebilecek kadar uyanık olsun," dedim.

"Şansımızı denediğimizi biliyorduk," dedi Sampson. "Olmazsa, geri döneriz."

Bir gün önce bizi Bayhealth hastanesine getiren iki ihbar almıştık. Bir hafta önce Maryland eyalet polisi tarafından yapılan ilk ihbarda, Millersville'in hemen güneyinde Maryland'de takla atmış halde bulunan bir Ford Taurus tarif ediliyordu.

Yirmi dokuz yaşında bir garson olan sürücünün daha sonra başından aldığı 45 kalibrelik kurşun yarası nedeniyle öldüğü anlaşıldı. Vurulma olayı güpegündüz gerçekleşmiş olmalıydı, ancak hiçbir görgü tanığı ortaya çıkmamıştı.

Delaware, Kent County'deki şerif departmanından gelen ikinci rapor, Willow Grove ve Woodside East arasındaki Route 10 boyunca bir ağaca çarpan üstü açık beyaz bir Mustang ile ilgiliydi. Nordstrom'da kıyafet satın alan yirmi dört yaşındaki Kerry Rutledge adlı sürücü, İşçi Bayramı sabahı saat iki sularında bilinci kapalı ama canlı olarak bulundu. Rutledge'in kaburgaları kırılmış, yüzünde yaralar oluşmuş, beyin sarsıntısı ve başının arka kısmında dört inç uzunluğunda bir yara oluşmuştu.

Bayan Rutledge'in bilinci birkaç saat sonra yerine geldi ancak kafası karışık ve kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Bir şerifin

dedektif ertesi gün onunla görüştü. Dedektife vurulduğunu sandığını ama nasıl ya da neden olduğunu hatırlayamadığını söyledi. Başının arkasındaki yara, deriyi sıyıran bir kurşunla uyumluydu, bu yüzden onunla kendimiz konuşmayı denemeye degeceğini düşündük.

Resepsiyonda Kerry Rutledge'in yoğun bakımdan çıktığını ve nörolojik testlerin sonuçlarını beklemek üzere gözlem altında olduğunu öğrendik. Hemşire istasyonuna ulaştığımızda yaka kartlarımızı gösterdik. Başhemşire, Rutledge'in ailesinin daha önce onu görmeye geldiğini ve en son kontrol ettiğinde hastasının uyuduğunu söyledi.

Ama kapıyı usulca çalıp odasına girdiğimizde, Nordstrom'un alıcısı bir fincan buzlu suyu yudumlarken sessize alınmış bir televizyona bakıyordu. Soluk, çilli bir teni ve morarmış yüzünü kaplayan bandajların arasından sarkan ince bakır saçları olan bir kadındı.

"Bayan Rutledge?" Dedim ve Sampson ile kendimi tanıttım.

"Vurulduğum için buradasınız," dedi düz bir ifadeyle.

"Doğru," dedi Sampson. "Seni vuran kişiyi gördün mü?"

Başı bir derece sağa ve geriye döndü. "Bazı şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyorum."

Nasıl devam edeceğimi düşünerek tereddüt ettim ve sonra "Vurulduğunuzu nereden biliyorsunuz Bayan Rutledge?" diye sordum.

Başı tekrar döndü ve gözlerini kırıştırıp dudaklarını büzerken sağa doğru eğik kaldı. "Tam oradaydı. Bir silahı vardı. Onu gördüm."

"Bu çok iyi. Ne tür bir silah?"

"Tabanca mı?"

"Daha da iyisi. O neredeydi? Ve sen neredeydin?"

Rutledge'in gözleri yumuşadı ve başı hafifçe öne eğildi, ardından kaşlarını çatarak, "Ben bir aptalım. Ben ne..."

"Bayan Rutledge?"

"Mesajlaşıyordum," dedi. "Bir partiye gitmiştim ve ailemin Dover'daki evine doğru gidiyordum. Arabanın üstü ve camları açıktı. Güzel bir geceydi ve bir arkadaşşıma mesaj atıyordum. Bunu hatırlıyorum. Vurulmadan hemen önce."

"Saat kaçtı?"

"Bilmiyorum. Geç bir saatti."

"Yani araba kullanıyorsun," dedi Sampson. "Mesajlaştığın için mi gözlerini yoldan ayırıyorsun?"

Ağız hafifçe açık kaldı ama belli belirsiz başını salladı. "O yoldan binlerce kez geçtim. Belki daha fazla. Tanrım, arabam neye benziyor?"

"Darmadağın," dedim. "Ama mesajlaşıyordunuz ve sonra tabancayı mı gördünüz?" "Evet. Yani, sanırım öyle."

"Arada ne oldu? Silahı görmeden önce ve mesajlaşmayı bıraktıktan sonra?"

Bana boş boş baktı ve ben de başka bir yaklaşım benimsemeye karar verdim. "Ne kadar hızlı gittiğini düşünüyorsun?"

"Hızlı değil. Elli mi? I..." Rutledge, dedi ve sanki uzak ve loş şeyleri not ediyormuş gibi durakladı.

"Ne görüyorsun?" Dedim.

"Bir far vardı," dedi. "Dikiz aynasında tek bir tane." "Motosiklet farı mı?"

Rutledge'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Derin ve keskin bir nefes aldı ve kaburgalarını ne kadar acıtacağını farkında olmadan yükseltilmiş yatağa sertçe geri bastırdı.

"Ohh," diye inledi. "Ohh, bu sadece... kötüydü."

Gözlerini kapattı. Bir dakika geçti, sonra iki, ve yavaş yavaş acı spazmı onu serbest bıraktı ve o kadar ritmik nefes alıyordu ki uykuya dalmış olmasından korktum.

Ama sonra göz kapakları açıldı ve bize daha net baktı. "Şimdi daha iyi görüyorum," dedi. "Geçiyormuş gibi yanımdan geçti, sonra geri çekildi ve tekrar arkama yanaştı. Telefonumu konsola koydum, iki elimi direksiyona koydum ve işte o zaman tekrar geldi, ön camlı büyük motosikletlerden biriyle tam yanıma geldi. Soluma baktım ve tam oradaydı, beş altı adım ötemde, siyah bir kaskı ve siperliği vardı, silahı bana doğrultmuştu. O...o..."

Rutledge bize giderek artan bir güvensizlikle baktı. "Tetiği çekmeden önce, şimdi hatırlıyorum, 'Bu bir ders olsun' gibi bir şey bağırdı. Asla mesaj atıp araba kullanmayın."

Bölüm

55

Perşembe öğleden sonra, Daly Binası'ndaki ofisinde

Bree, dedektiflerin şefi olmayı kabul ederek, aynı zamanda kendisine öğrenmek için yeterli zaman verilmeyen bir işi idare edişini savunmaya çağrıldığı notlar, fazla mesai talepleri ve yüksek basınçlı toplantılarla dolu bir tsunamide sörf yapmayı da kabul ettiğini fark etti.

Delaware Alex ve Ali'nin dalgalarla oynamasını izleyerek geçirilen güzel zamanlar o kadar uzak bir anı gibi geliyordu ki, Bree sırf kırılma sesini duymak için bir şey fırlatmak istiyordu.

Kapının çalınması onu korkusundan uyandırdı. Dedektif Kurt Muller başını eğerek içeri girdi ve "Nasılsınız Şef Stone?" dedi.

Adamın ağdalı bıyıklarına bakınca sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Nasılsınız?" Muller, "Bugün içimdeki Oklahoman'ı gösteriyorum," dedi.

"Her neyse, ben

Biliyorum şu anda morfinlisin ama Terry Howard'ın deposuna gidiyorum. Eski karısı depoyu incelemem için bana izin verdi ve ayrıca bana iki kasanın şifresini de verdi, belli ki ölürse diye ona vermiş."

"Howard'ın eski bir karısı olduğunu bile bilmiyordum," dedi Bree.

"Patty," dedi Muller. "Yedi yıl önce boşandılar. Bir veterinerle yeniden evlendi. Pensacola'da yaşıyor. Howard'ın intiharı ve kanser nedeniyle şokta olduğunu söyledi. Howard ona ya da dokuz yaşındaki kızlarına hiç söylememiş. Her neyse, peşime takılmak ister misin diye soracaktım."

Bree neredeyse teklifi elinin tersiyle itecekti. Dava kapanmıştı. Neden

Ölü bir adamın karıştırmak ister miydi?

Ama sonra Şef Michaels'ın Tommy McGrath ve Edita Kravic cinayetlerinin çözüldüğünü ilan ederek, cinayetleri hiç sahip olmadığı ve kullanmaktan hoşlanmadığı türden bir silahla kafasını uçuran acımasız eski polisin üzerine yıktığı zaman Alex'in muhalefetini hatırladı.

Bree sonunda masasından kalkarak, "Elbette, seninle geleceğim Muller," dedi. "Kafamı toparlamama yardımcı olur, beni içinde bulunduğum döngüden çıkarır."

"Bir keresinde ben de böyle hissetmiştim," diye yanıtladı dedektif. "Kulak içi enfeksiyonu. Kasırgalı bir denizde güvertede olduğumu ya da zil zurna sarhoş olduğumu sanırdınız. Hangi yönün yukarı olduğunu anlayamıyordum."

Tacoma Park'taki depoya giderken Bree, Muller'in östaki borusunun dengeyi sağlamadaki rolünü anlatmasını dinlemekten keyif aldı.

Birimin kilidini kestiler ve üst kapıyı açtılar. Hemen sağlarındaki duvarın yanında, içinde bir şilte, cep telefonları ve katlanmış tozlu battaniyeler bulunan bir bebek beşiği vardı. Onun arkasında kutu yığınları, eski bir bisiklet, rulo haline getirilmiş bir voleybol ağı ve iki büyük Cannon 54 kasa vardı.

"Kombinasyonlar sende mi?" Bree sordu.

Muller telefonunu çıkararak, "Burada bir yerdeler," dedi.

Bree kasalara gitti ve bir tanesinin üstünde dört yeşil ordu fazlası mühimmat kutusu olduğunu fark etti.

"Hâlâ Howard'ın kendini vurduğunu mu düşünüyorsun?" Bree bir kutuyu indirirken sordu.

Muller omuz silkti, hâlâ telefonunda geziniyordu. "Geçmişe bakınca biraz uygun görünüyor. McGrath ve Howard arasında kötü bir anlaşmazlık var. Howard McGrath'ı öldürür ve kanser olduğu ve intikamını aldığı için kendini vurur."

"Güzel bir pakette toplanıyor, değil mi?" Bree söyledi.

Kutuyu açtı ve içinde düzgünce istiflenmiş .40 kalibrelik mühimmattan oluşan daha küçük karton kutular buldu. İkinci kutunun yarısı dokuz milimetrelik mühimmatla doluydu. Üçüncü kutuda .30-06 mermiler ve tek bir karton kapta Federal .45 kalibrelik tabanca mühimmatı vardı.

Bölüm

56

Bree mühimmat kutusunu aldı ve açtı.

İçindeki plastik rafta bulunan yirmi mermiden altısı kayıptı.

Ama işte oradaydılar: on dört adet 45 kalibrelik mermi. Terry Howard'ın hiç kullanmadığını iddia ettiği bir silahın mühimmatı.

Muller, "Kombinasyonları aldım," dedi. "Hazır mısın, Şef?"

"Bana bir saniye ver," dedi Bree, mermilerden birini çekip çıkardı, bakır tam ceketli mermiye ve ucundaki hafif çukur noktaya dikkat etti. Astar ve etrafındaki kenarı inceledi ve duraklamasına neden olan bir şey gördü.

Bir süre sonra cebini karıştırdı ve mermi ile kutuyu bir kanıt torbasına koydu.

"Hazır mısın?"

Dördüncü cephaneyi kutusunu açarak, "Bırak da burayı bitireyim," dedi.

Bree, hepsi sıkıca kapatılmış ama yine de tuhaf kokularıyla havayı kirleten kavanozlarla dolu bir silah temizleme kiti buldu. İçine uzandı ve küçük bir şişe Hoppe's #9 çıkardı.

Üstünü açtı ve kokladı. Sıvı kovan temizleyici hatırladığı gibi kokuyordu, tatlı, neredeyse sıcak karamel gibi. Bu kadar güzel kokan bir şeyin kullanılmış barutu ve metal kirlenmesini temizlemesi tuhaftı.

Beyninin derinliklerinde bir şey düşünce zincirini durdurdu. Hoppe's #9 şişesine baktı ve onu tekrar kokladı, bir anıya tutunmaya ama

tam olarak nedenini bilerek.

"Şimdi hazır mısın, yoksa koklamak için biraz tutkal ister misin?"

"Komik," dedi. Silah temizleme setini yerine koydu ve kasanın elektronik tuş takımının önünde durdu. "Anlat bana."

Muller, Bree'nin girdiği bir dizi numarayı seslendi ve kısa süre sonra kilitler açılırken bir çınlama sesi duyuldu. Bree kasayı açtı ve el fenerini içeriye tuttu.

Muller ıslık çaldı. "Orada bir cephaneliği var."

Daha sonra iki kasada altmış üç silah sayacaklardı. İlk kasanın bir rafında .40, .357 Magnum ve .44 Magnum kalibrelerinde Smith and Wesson tabancalar vardı. Başka bir rafta .30-06 kalibrede 1962 model Winchester Model 70 bolt action av tüfeği vardı. Kasalardaki diğer elli beş silah ise pırlıl pırlıl yan yana duran çift namlulu av tüfekleriydi.

Bree onları görmezden geldi ve tabanca rafının altındaki üst yığılmış çekmeceleri açmaya başladı. Muller ise kendi el fenerini çıkardı ve tüfeklerden birine tuttu. Sonra bir çift okuma gözlüğü çıkardı, dizlerinin üzerine çöktü ve namluya daha yakından baktı.

"Aman Tanrım," dedi Muller, cebinden lateks eldivenleri çıkarırken.

"Sorun nedir?"

"Emin olmama izin ver," dedi ve silahı sanki ince bir kristalmiş gibi çıkardı. Namlunun üzerindeki yazıya baktı ve şaşkınlıkla başını salladı. "Bu Purdey ve Oğulları tarafından yapılmış."

"Adlarını hiç duymadım," dedi Bree.

"Onlar en iyisi," dedi Muller. "Oklahoma'da petrol zengini bir amcamda bir tane vardı. Bahse girerim bu silahın değeri yirmi beş ila elli bin dolar arasındadır."

Bree çekmeceleri çekmeyi bıraktı. "Bu doğru mu?"

"Purdeys Londra'da el yapımıdır," diyor Muller. "Asla değer kaybetmezler. Eğer buradaki tüm silahlar bu kadar iyiye, iki milyon dolara, belki de daha fazlasına bakıyor olabiliriz."

"İki milyon mu?" Bree şok olmuş bir halde, "Howard nasıl oldu da "Howard nasıl oldu da..."

Ve sonra biliyordu. Tabii ki biliyordu. Howard suçluydu. Uyuşturucu. Para. Ama neden pompalı tüfekler?

Çekmeceleri açmaya devam etti. Sonraki ikisi boştu. Ama üçüncüsünde büyük bir zarf vardı. Bree zarfı çıkardı ve ön yüzünde Howard'ın yazdığını gördü: *Muhtemel ölümüm durumunda açılmak üzere.*

Çekmecede ikinci bir zarf daha vardı, beyaz, legal boyutta.
Orada da bir kalem karalaması vardı.
Şöyle yazıyordu: *COD Thomas McGrath'a, DC Metro.*

Bölüm

57

Aşağıdakilerden elde edilen bilgilere dayanarak

Kerry Rutledge'in kaza raporu, Sampson ve ben Mustang'inin çarptığı ağacı bulduk. 10. Yol'da eski bir meşe ağacıydı ve üzerinde kötü bir oyuk vardı.

"Saatte elli mil mi?" Sampson şüpheyle sordu. "Daha hızlı görünüyor."

"Adam ateş etmeden hemen önce gaza bastığını söyledi," diye hatırlattım. "Yani kafasını sıyıran kurşuna sertleşerek ve gazı yere sabitleyerek tepki verseydi altmış ya da altmış beşle gidiyor olabilirdi."

Plakasız arabaya döndüğümüzde Sampson, "Sürekli onun yüksek sesine geri dönüyorum," dedi.

Rutledge, tetikçinin kendisine asla mesaj atmamasını ve araba kullanmamasını söylediğinde, sesinin çok yüksek olduğunu, sanki motosikletteki bir hoparlörden konuşuyormuş gibi olduğunu söylemişti.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedim yolcu tarafına geçerek. "Otoyol devriyeleri bu tür dahili megafonlar kullanıyor, ama eminim bugünlerde hemen hemen her tur motosikleti için bunları edinebilirsiniz."

Sampson arabayı çalıştırırken, "Her kimse ve motosikletine her ne modifikasyon yaptıysa, trafik ihlalleri yüzünden insanları öldürüyor," dedi. "Üçü aşırı hız yapıyordu. Ve geçen haftaki kız, bahse girerim o da mesajlaşıyordu."

"Mümkün," diye kabul ettim. "Yine de aniden açlıktan ölüyorum."

"Birdenbire, ben de."

Willow Grove'a doğru batıya gittik ve uzakta gökyüzünde parlak bir şey gördüm.

"İşte yine o zeplinler," dedim. "O şeyler ne için?"

"Hayatın en büyük gizemlerinden biri," dedi Sampson, öğle yemeği için Brick House Tavern and Tap'e girerken. Tavernaya yanımda bir yol haritası getirdim ve kızarmış patates cipsli tavuklu salata sandviçi sipariş ettikten sonra, beş silahlı saldırının nerede ve ne zaman meydana geldiğini not etmek için bir kalem kullandım. İlki aylar önce Fredericksburg, Virginia'nın batısındaydı. İkincisi birkaç hafta sonra güney Pennsylvania'daydı. Rock Creek Park iki hafta önceydi. Millersville, Maryland'in güneybatısında, dört gün sonra. Söğüt

Grove, üç gün önce.

"Saldırıları arasındaki süre hızla daralıyor," dedim bir daire çizerek. "Artık her an öldürebilir ve burayı, bu genel alanı seviyor. DC'nin doğusundan avlanırken kendini rahat hissediyor."

Garson kız yemeğimizi getirdi. Sampson haritayı aldı ve haritaya bakarken bir ton balığı ısırdı.

Birkaç dakika sonra güldü, başını salladı ve "Gözümüzün içine bakıyordu ama göremeyecek kadar yakındık" dedi.

Bir yudum kola içtim ve "Neyi gördün mü?" dedim.

Haritayı benim için çevirdi, kalemimi aldı ve kaza mahallerinin her birinden Denton, Maryland'e kısa çizgiler çizdi. Rutledge olay yeri en yakındı, en fazla yirmi mil uzaklıktaydı. Yemek yediğimiz taverna daha da yakındı.

Yarım saat sonra, Willow Grove'un güneyindeki toprak yolda ilerlerken Sampson, "Tekrar uğrayıp merhaba demenin akıllıca bir yol olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Sürpriz her zaman iyidir," dedim.

Sampson, "Tabii eğer omzunda çipi olan dünya çapında keskin nişancıyı şaşırtmıyorsanız," dedi.

"Turuncu bayrak görürsek geri döneriz."

"Önce biz haber versek nasıl olur?"

Bir virajı dönerek yaklaşık üç yüz metre uzunluğunda bir düzlüğe çıktık ve seçeneklerimiz daraldı. Nicholas Condon'ın çiftliğinin kapısı düzlüğün sonundaydı ve açılıyor gibi görünüyordu.

Yol.

Çiftlik yolundan bir Harley Davidson görüldüğünde kapıdan yaklaşık yüz elli metre uzaktaydık. Sürücü koyu renk deri, kask ve gözlük takmış olsa da, sakalından Condon olduğunu anlayabiliyordum. Bize doğru sola baktı. Belki de paralı askerlik içgüdüleri devreye girdi, bilemiyorum ama keskin nişancı hoşuna gitmeyen bir şey gördü, debriyaja bastı ve gazı kökledi. Arka tekerleği sert çakılların üzerinde döndü, bir o yana bir bu yana kaydı ve kalın bir toz bulutu kaldırarak arkasındaki yolu kapattı.

Onu.

"Çılgın orospu çocuğu," dedi Sampson ve gaza bastı.

Bölüm

58

Taşlar ve çakıllar ekip arabasının ön camına çarptı ve çarpma korkusuyla yavaşlamak zorunda kaldık. Neyse ki toprak yol kısa süre sonra 384. İlçe Yolu'nda asfaltla buluştu. Lastiklerinin yola döktüğü gevşek topraktan Condon'ın kuzeye doğru gittiğini anladık. Sampson peşinden hızlandı.

"Hız sınırına yakın durun," dedim. "Burada yetki alanımız yok."

"Condon'un umurunda olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım bilmiyor, ama işte ."

Keskin nişancı ilerideki hafif trafikten sıyrılarak Maryland Route 404 ile kesişen kırmızı ışığa doğru ilerliyordu. Kırmızı yandı ve Condon ilk sırada durdu. Ben arabadan atlayıp ona doğru koşmaya başladığımda dört araba arkasındaydık.

Condon omzunun üzerinden baktı, iki araba geriden geldiğimi gördü, el salladı ve ışık tekrar yeşile dönmeden bir saniye önce Harley'nin gaz pedalına bastı. Batıya doğru 404 yoluna çıktı.

Sampson geçerken yavaşladı ve ben de atladım.

Ekip arabası Condon'ın peşinden giderken nefes nefese, "Daha fazla koşmalıyım," dedim.

"Hepimizin var," dedi Sampson. "Masa başı jokeyleri hareket edemez."

Doğuya doğru trafik daha yoğun, ancak Condon Harley'i bir profesyonel gibi kullanıyor, Hillsboro ve Queen Anne boyunca onu takip etmeye çalışırken fırsat buldukça kükrüyor ve arabaları geçiyordu.

U.S. 50'ye çıkan rampaya girdiğinde bizden on araba öndeydi.

Şerit. Bizim tamamen farkındaymış gibi görünüyordu ve arayı her kapattığımızda çılgınca bir hareket yapıp aramıza daha fazla mesafe koyuyordu.

Condon 301'de indi ve körfez köprüsü üzerinden tekrar batıya yöneldi. Onu bir dakikalığına kaybettik ama sonra 450 Güney çıkışından Severn Nehri'ne doğru indiğini gördük. Annapolis'e girerken önümüzde, biz trafikte dururken o caddenin ortasından aşağıya doğru ilerledi. Ancak kapıyı açıp arabanın çerçevesine dayanarak Decatur Caddesi'nden sola döndüğünü görebildim. Biz de aynısını yapana kadar üç dakika geçti.

"Deniz Harp Okulu'na doğru gidiyor," dedi Sampson. "Dümdüz ileride."

"Akademi mezunu," dedim. "Eve dönüyor." "Evet, ama tam olarak nereye?"

Condon'u ya da Harley'sini bulmak için caddeyi taradım. Görmüyordum.

-

"Onu buldum," dedi Sampson, üçgen şeklindeki park yerini işaret ederek. Decatur ve McNair'in köşesinde, College Creek'in hemen yanında. "Bu onun arabası, diğer motosikletlerle birlikte orada oturuyor."

Otoparka girdik. Bir Deniz Piyadesi subayı, ön camı kısmi olan gece mavisi bir Honda Blackbird olan motosikletine binmek üzereydi. Yanında durduk. Ben indim.

"Affedersiniz?" Dedim.

Subay elinde kaskıyla döndü. Kırklı yaşlarının sonlarında görünüyordu ve hayat boyu Kolordu'nun bir üyesinin sağlam yapısına sahipti. İsim levhasına baktım: Albay Jeb Whitaker.

"Albay Whitaker, ben DC Metro'dan Dedektif Alex Cross."

"Evet?" dedi, kaşlarını çatarak kimliğime ve rozetime baktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Harley-Davidson'la gelen adamı gördünüz mü?"

Albay Whitaker gözlerini kırptırdı ve sonra öfkeyle başını salladı. "Nick Condon. Yine park etmemesi gereken bir yere park etmekten başka ne yaptı?"

Sampson, "Bildiğimiz kadarıyla bir şey yok," dedi. "Ama bizimle konuşmaktan kaçınıyor."

"Ne ile ilgili?"

"Hakkında konuşmaya yetkili olmadığımız bir soruşturma, efendim," dedim. Albay bunu düşündü. "Bu durum, bu şirkete kötü yansımayaacak.

Deniz Harp Okulu, mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Condon bu günlerde akademide ne yapıyor?"

"Atıcılık öğretiyor. Sözleşmeli olarak, bu da demek oluyor ki ziyaretçi otoparkına park edin, akademi park etiketine ihtiyacınız olan buraya değil."

Ön camının sağ alt köşesine yapıştırılmış, üzerinde bir çapa ve halat bulunan açık mavi bir çıkartmayı işaret etti.

"Yani buraya park edemez miyiz?"

Whitaker, "Sanırım gösterge paneline şöyle bir şey yazsaydınız *Polis*, bunu aşabilirsiniz."

Sampson'a baktım, o da omuz silkti ve bir boşluğa çekti. "Bay Condon'ı bulmak için nereye gidebiliriz?" diye sordum.

"Kapalı poligon mu?" Whitaker dedi ve bana oraya nasıl gideceğimi söyledi. "Teşekkür ederim Albay," dedim elini sıkarak.

"Ne zaman isterseniz, Dedektif Cross," dedi Whitaker. "Biliyor musunuz, şimdi düşündüm de, sizi gece haberlerinde uyuşturucu satıcılarını vururken görmüştüm. Bu onunla mı ilgili?"

Gülümsedim. "Tekrar ediyorum Albay, bunu söylemeye yetkim yok."

"Oh, Doğru, . Elbette." Whitaker dedi. "Pekala, var a güzel Günaydın, Dedektifler."

Albay kaskını taktı ve bisikletine binmeye başladı, ama sonra durdu ve ceplerini yokladı.

"Yine anahtarlarımı unuttum," dedi aceleyle yanımızdan geçerken. "Askeri strateji öğreten birinin en azından anahtarlarını hatırlayabileceğini düşünürsünüz."

"Yaşlılık en iyilerimizin bile başına gelir," dedim.

Whitaker elini salladı ve sert adımlarla Deniz Harp Okulu'nun kalbine doğru yürüdü. Üzerinde TANRI AMERİKA'YI KUTSASIN yazan bir tabelayı geçip Radford Terrace'a vardığımızda gözden kaybolmuştu; yemyeşil bir avlu, derslerin ilk haftasında asteğmenler ve stajyerlerle dolup taşıyordu.

"Dur," dedi Sampson ve Blake Yolu'nun karşısını işaret etti. "Şurası değil mi?"

Condon şurada mı?"

Bölüm

59

Keskin nişancıyı, Deniz Harp Okulu'nun yıpranmış bakır kubbeli, heybetli bir kireçtaşı yapı olan şapeline girmeden önce **kısa bir anlığına** gördüm. Caddeyi aceleyle geçip Condon'ı takip ettik.

Şapelin içi, yüksek kemerli tavanı, balkonları ve denizcilik temalarını tasvir eden parlak vitray pencereleriyle muhteşemdi. İçeride en az elli kişi vardı; kimileri çaylak, kimileri de manzarayı seyreden turistler. Condon kubbenin altından geçip sunağın en sağındaki kapıdan girene kadar onu fark etmedik.

Ünlü bir kilisenin sessizliğinde koştururken sessiz kalmaya çalışmak hiç kolay değil, ama başardık ve onu kapıdan içeri kadar takip ettik. Kendimizi bir merdiven sahanlığında bulduk. Önümüzde kapalı bir kapı ve aşağıya inen basamaklar vardı.

Kapının kilisenin kutsal bölümüne çıktığını düşündük ve merdivenlerden aşağı indik. Bodrum katındaki koridorlarda dolaştık, Condon'u bulamadık ama son temas noktamıza dönmeden önce Amiral John Paul Jones'un mezarını gördük.

Sahanlıkta bir an durup nereye gitmiş olabileceğini düşündüm ve sonra Condon'un kendine özgü sesinin kutsal kapının diğer tarafından öfkeyle yükseldiğini duydum.

"Ama şimdi beni takip ediyorlar Jim," dedi Condon. "Bu zulümdür."

Bu benim kapıya vurup iterek açmam ve "Biz kimseye zulmetmiyoruz" demem için yeterliydi.

Condon ve bir papaz, pelüş mor halılı ve temiz, sade bir düzene sahip, iyi döşenmiş bir odada duruyordu. Keskin nişancının yüzü öfkeyle buruştu.

Papaz dedi ki, "Bu nedir? Sen de kimsin?"

"Gerçekten mi, Dr. Cross?" Condon eldivenli ellerini yumruk yaparak bize doğru bir adım attı. "Beni buraya kadar takip mi ettiniz? Senin hakkında daha iyisini düşünmüştüm."

"Sadece konuşmak istedik," dedi Sampson. "Ve siz kaçtınız. Biz de takip ettik." "Kaçmadım," dedi. "Papazla toplantıma geç kalmıştım."

"Bizi gördünüz ve kedi fare oyunu oynadınız," dedim

kuşkuyla. "Belki," dedi Condon. "Ama bu sadece bir

eğlenceydi." "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu papaz

sinirlenerek. "Sen onun ruhani danışmanı mısın?" Sampson sordu.

Papaz, "Durum bundan biraz daha karmaşık, Dedektif...?" demeden önce birbirlerine baktılar.

"John Sampson," dedi, rozetini ve kimlik bilgilerini göstererek. "Alex Cross," dedim, benimkini göstererek.

"Yüzbaşı Jim Healey," dedi papaz. "Karışık olan nedir, Yüzbaşı Healey?" Ben sordum.

Condon, "Bu onları ilgilendirmez Jim," dedi.

Papaz elini keskin nişancının koluna koydu ve "Ben Nicholas'ın ruhani danışmanıyım. Aynı zamanda merhum nişanlısı Paula'nın da babasıyım."

Bunu beklemiyordum; kendime olan güvenimi kaybettim ve kekeleyerek, "Ben

-Kaybınız için üzgünüm Kaptan. Her iki kaybınız için de."

"Haftada bir Paula hakkında konuşmak için buluşuyoruz," dedi papaz ve Condon'a hafifçe gülümsedi. "Bizim için iyi oluyor."

Bir an için ne bilemedim. "Böldüğüm için özür ," dedim sonunda. "Onunla sadece birkaç dakika konuşmak istedik, Kaptan."

"Ne hakkında?" Condon yine hırçınlaştı. "Size o cinayetlerle bir ilgim olmadığını söylemiştim."

"Aslında bu konudaki sorularımıza hiç cevap vermediniz ama bu, evinize bir saatlik mesafede yalnız bir motosikletli tarafından vurulan altı sürücüyü ilgili."

Sampson, "Bir tanesi senin evinin hemen ilerisinde," dedi. "Ötesinde

Willow Grove."

Keskin nişancı başını salladı. "Neden bilmiyorum." "Kırk beş kalibrelik bir tabancan var mı?" diye sordum.

"Bir yerde," dedi. "Test izin verir misiniz?"

"Kesinlikle hayır," dedi Condon ve sonra başını eğdi. "Bekle, bu insanları Harley'imle vurduğumu mu düşünüyorsun? Ne için?"

Sampson, "Trafik kurallarını ihlal etmek," dedi. "Hız yapmak. Araba kullanıyor ve mesajlaşıyor." "Bu delilik Jim," dedi keskin nişancı papaza ve elini havaya kaldırarak

eller. "Ne zaman bir kaçık ortaya çıksa benim peşime düşüyorlar. Tıbbi kayıtlarıma üstünkörü bir bakış, hızlı ya da yavaş giden bir motosikletten kırk beş kalibrelik bir tabancayı ateşleyemeyeceğimi gösterse bile."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sampson sordu.

Condon papaza baktıktan sonra eldivenlerini çıkardı ve bileklik taktığı ortaya çıktı. Onları da yırttı ve bileklerindeki yara izleri ortaya çıktı.

Yüzbaşı Healey, "Nick, SEAL Team 6'dayken bir eğitim tatbikatında her iki bileğini de kırdı. Hâlâ tüfekte dünyadaki herkesten daha iyi ateş edebiliyor ama bilekleri ve elleri tabancayla isabetli atış yapamayacak kadar zayıf. Bu yüzden taburcu edildi."

Bölüm

60

Sampson tam güneş batarken evimin **durdu**.

"Suratını asma," dedi Sampson. "Yarın yeni bir savaş planı hazırlayacağız."

"Condon hakkında önyargılarımız gibi hissediyorum," dedim kapıyı açarken. "Bakılacak en kolay kişi oydu, biz de öyle yaptık."

"Ona bakmak zorundaydık," dedi Sampson. "Bu bizim işimizdi."

"Ama bir savaş kahramanına hakaret etmek ve itibarını zedelemek bizim işimiz değildi," dedim ve dışarı çıktım.

"Bunu biz mi yaptık?"

"Dolaylı yoldan, evet."

"Bir cinayet soruşturmasında nazik falan mı olmamız gerekiyor?"

"Bilmiyorum," dedim şakaklarımı ovuşturarak. "Sadece yemeğe ve biraz Bugünden bir şeyler öğrenmeye çalışmadan önce uyuyacağım." "O zaman ben de. Şefe en iyi dileklerle."

"Ve Billie'ye," dedim ve verandanın merdivenlerinden yukarı çıktım.

İçeri girdiğimde, köri kokusu ve ev sesleri sarsıldım. Jannie televizyon odasındaydı, ayağı yukarıda ve buzun üzerindeydi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki üzerinde koşabilirmişim gibi,"

dedi. "Sakın buna cüret etme. Doktoru duydu."

"Biliyorum." İç çekti. "Ama hareketsizlikten bacaklarım ağrımaya başladı."

"Pazartesi günü havuz terapisine, Salı günü de bisiklete başlayabileceğinizi söylediler. Bu arada esneme hareketleri yap. Herkes nerede?"

"Bree yukarıda duş alıyor," dedi. "Anneanne mutfakta Ali'yle birlikte. Neil deGrasse Tyson'a bir mektup yazmaya çalışıyorlar."

"Bundan vazgeçmeyecek, değil mi?"

Jannie sırtıttı. "Beyninde bir şeyler dönmeye başladığında tanıdığım başka biri gibi oluyor."

"Aynen öyle," dedim. Ona göz kırptım ve yemek odasından geçerek bir yıl önce yaptırdığımız yeni mutfğa ve büyük odaya gittim.

"Tanrım, burası güzel kokuyor," dedim ve ocakta kaynayan tencereyi karıştıran büyükanneme bir öpücük verdim.

"Bangalore kuzusu," dedi tahta kaşığına vurarak ve kapağı yerine yerleştirerek. "Yeni bir tarif."

"Sabırsızlanıyorum," dedim ve Ali'nin yanına geçtim. "Mektup nasıl gidiyor?"

"Zor," dedi, başı öne eğik, iPad'ini inceliyordu. "Ne söylemek istediğinizi gerçekten düşünmeniz gerekiyor, anlıyor musunuz?"

"Devam et," dedim saçlarını karıştırarak. "Duş almak için zamanım var mı?" Anneanneme sordum.

"Akşam yemeği tam yarım saat sonra masada olacak," dedi.

Merdivenleri tırmandım, yatak odamızın kapısını iki kez çaldım ve içeri girdim. Bree bornozuyla yatakta oturmuş, kucağındaki bir belgeyi inceliyordu. Ben neredeyse yanına gelene kadar başını kaldırmadı.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle ve biraz da üzüntüyle. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Muller ve ben, eski karısı ve kızı adına Howard'ın eşyalarına bakmak için deposuna gittik. İki zarf bulduk ve...işte, kendi sonuçlarınızı çıkarın."

Zarfları uzattı. "İlki bir vasiyetname ve yatırım teorisinin bir açıklaması."

"Terry Howard'ın bir yatırım teorisi mi vardı?" Belgeleri alarak söyledim.

"Hepsi orada," dedi ve dolaba doğru döndü. "Beş tane al. okumak için birkaç dakika."

O giyinirken ben de sayfaları okudum. Bitirdiğimde başımı kaldırdım. Bree'nin gözlerinde yine o hüzünlü bakışlar vardı.

"Yani haklı olabilirim," dedim.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi. "Bu yüzden oldukça boktan bir dedektif şefi olduğumu düşünmeye başlıyorum."

Bölüm

61

Bree elini ağzına götürdü ve gözlerinden yaşlar süzüldü.

Yataktan hızla kalktım ve yanına gittim. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Öyle," diye boğuk bir sesle kollarıma geldi. "Howard'ın Tommy'nin ölümünde parmağı olduğunu söylediğimde siyaset yapıyordum, bir cinayeti temize çıkarmaya çalışıyordum, böylece şefi ve belediye başkanını yakamdan düşürebilecektim."

"Yaptığın şey bu muydu?"

"Tommy McGrath'ın katilinin yakalandığından kesinlikle emin değildim."

"O zaman en fazla insan olmaktan suçlusun," dedim sırtını sıvazlayarak. "Bir kaya ile zor bir yer arasında kalmıştın ve Howard bir intihar için iyi görünüyordu. Şef de kabul etti."

"Ama sen yapmadın," dedi.

"Bunun daha fazla araştırma gerektirdiğini düşündüm. Ve tahmin edin ne oldu? Daha fazla araştırdınız. Haftalar önce bakmamız gereken belgeler buldunuz, ama yine de buldunuz. Bir hata yaptınız ama düzelttiniz. Yolunuza devam ediyorsunuz, Şef Stone."

"Öyle ?" dedi, ikna olmamıştı.

"Sana güveniyorum," dedim.

"Teşekkür . Bu her şey demek."

Öpüştük.

Daha sonra burnunu kıvırdı ve şöyle dedi: "Sen benim aşkımsın."

hayat, Alex, ama bir duşa ihtiyaın var."

" hallediyorum," dedim ve banyoya yöneldim.

Sıcak suyun boynuma vurmasına izin vererek Terry Howard'ın geride bıraktığı iki belgeyi düşündüm. İlki, gözden düşmüş dedektifin kendi yazdığı ve iki nüsha olarak notere onaylattığı basit bir vasiyetnameydi. Vasiyetname, Howard'ın av t feğı koleksiyonu da dahil olmak üzere tüm mal varlığını dokuz yaşındaki kızı Cecilia'ya bırakıyordu.

Vasiyetnamenin ekinde, hızlı değer kazanma eğiliminde olduklarını ve borsadan daha güvenli bir bahis olduklarını öğrendikten sonra kaliteli av t feklerine yatırım yapmaya başladığını açıklayan bir mektup vardı. Yirmili yaşlarının başında aldığı küçük bir mirasla başlayarak, uzun yıllar boyunca av t feğı satın almış ve takas etmişti. Dallas'ta, ölümünden sonra koleksiyonun değerini belirleyebilecek bir silah alıcısı tavsiye etti.

İkinci belge Howard'ın eski ortağı Tommy McGrath'a yazdığı kısa bir mektuptu. Mektupta Howard, McGrath'a karşı kötü niyet beslemediğini ve yaşadığı utancın kendi eylemlerinin sonucu olduğunu bildiğini söylüyordu.

Ve şimdi kanser beni ele geçirdi, Tommy, yoksa bunu okumuyor olurdun, diye yazdı Howard. *Sana söyleyemedim çünkü bana acımanı istemedim. Seni geç bayan arkadaşınla -k peğinle- gördüm ve işlerin senin için daha iyi gittiğini fark ettim. Daha iyisini hak ediyorsun. Hayatın uzun ve muhteşem olsun. Beni sevgiyle hatırla-T.*

Kulağa  fkeli ve cinayet işlemeye hazır bir adam gibi gelmiyordu. Bana ve Bree'ye, kendisiyle ve eski ortağıyla barışmaya çalışan bir adam gibi geldi. Eğer McGrath'ı öldürüp intihar ettiyse, neden böyle bir not bıraksın ki? Belli ki McGrath'ın ölümünden önce yazmıştı, o halde kendini öldürmeden önce onu alıp yok etmesi gerekmez miydi? Yoksa sadece unutmuş muydu?

En alaycı yanımda Howard'ın mektubu bizi yanıltmak için oraya koyduğunu düşündü ama intihar olayının ışığında bu pek mantıklı gelmedi. McGrath'ı kınayan bir tür günlük bırakmış olamaz mıydı?

Belki de Howard intihar etmedi. Bu senaryoda, McGrath'ı öldüren kişi Howard'ı da öldürmüş ve ardından McGrath'ın cinayetini gözden düşmüş dedektifin üzerine yıkmıştır.

M kemmek bir suç değildi. Ama yakındı. Yani, eğer kanıtlayabilirsek. Duştan ıktım ve kurulandım. Bree banyoya geldi.

"Şef Michaels'ın davayı resmen yeniden açması için bu mektuptan daha güçlü kanıtlara ihtiyacı olacak," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Silah evindeki çarkların yağlanmasına yardım edebilir misin?" "Elbette. Ne kadar hızlı?"

"Yarın mı?"

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler. Bu arada, günün nasıl geçti?"

Kıyafetlerimi giyerken ona bilgi verdim.

Bitirdiğimde iç çekti. "Yani Tommy'nin katilini ya da trafik magandasını bulmaya yaklaşamadık."

"Ya da kanunsuzlar, bu konuda. Her kimlerse."

Bölüm

62

Alex ve Ned Mahoney için Tanrı'ya şükürler

olsun, diye düşündü Bree ertesi öğleden sonra Muller'la birlikte koridordan aceleyle Silah Odası'na, FBI'ın suç laboratuvarının Ateşli Silahlar/Alet İşaretleri Birimi'ne ayrılmış bölümüne giderken. FBI testleri için birikmiş iş haftalar sürüyordu ve yine de Quantico'daydılar, üç saatten az bir süre önce ön kapıdan içeri giriyorlardı.

Bree, ziyaretçi kartlarını inceleyen resepsiyon görevlisine, "Mühimmat Uzmanı Noble'ı görmeye geldik," dedi.

Resepsiyon görevlisi bir telefon etti ve birkaç dakika sonra kırklı yaşlarının sonlarında, mavi etekli, beyaz gömlekli, beyaz önlüklü ve zincirli okuma gözlüğü takmış minyon bir kadın onları karşılamak için dışarı çıktı.

"Judith Noble," dedi sertçe. "Yüksek mevkilerde dostlarınız var, Şef Stone."

"Şanslıyız," dedi Bree. "Ve bize yardım etmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Kabul *etmemek* gibi bir seçeneğim yoktu," dedi soğukkanlılıkla. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bree, Howard'ın deposunda bulunan .45 kalibrelik mermilerin yanı sıra Howard, Tommy McGrath ve Edita Kravic'i öldüren mermilerin bulunduğu kanıt torbasını teslim etti.

"Bir karşılaştırma yapmamız gerekiyor," dedi. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için."

Mühimmat uzmanı saatine baktı ve başını salladı. "Uzun süre

İşler fazla karmaşıklaşmazsa bunu yapabilirim."

Noble onları tertemiz olan çalışma masasına geri götürdü.

"İşlerinizi nasıl hallediyorsunuz?" Muller söyledi. "Düzgün düşünebilmek için düzgün bir karmaşaya ihtiyacım var."

Mühimmat teknisyeni, "Tanrıya şükür benim alanımda değilsiniz, Dedektif Muller. Savunma avukatları sizi kürsüde çarmıha gererdi."

"Nedenmiş o?"

"Ateşli silah testleri mühendislik gibidir," dedi Noble eldivenlerini giyerken. "Bu hassasiyetle ilgili, kaosla değil."

"Dediğim gibi, hiçbir şey yapamazdım," dedi Muller ve Bree'nin tuhaf bulduğu bir şekilde Noble'a gülümsedi.

Noble cevap vermedi, sadece Tommy McGrath'ı öldüren üç kurşunu, Edita Kravic'e isabet eden iki kurşunu ve Terry Howard'ın hayatını sonlandıran tek kurşunu çıkardı.

"Hepsi bu silahla eşleşiyor," dedi Muller ve intihar silahını uzattı.

45'lik bir kanıt
torbasında. "Kim
demiş?"

"Bilmiyorum," dedi Muller. "Burada biri var."

Bree telefonunu çıkararak, "Raporu arayabilirim," dedi.

Noble elini kaldırdı. "Size inanıyorum. Yani tek aradığınız bu kutudaki mühimmatın bu altı mermiyle eşleştiğinin teyidi mi?"

"Aynen öyle," dedi Bree.

"Kolay olmalı," dedi teknisyen. "Federal'in ürettiği her şey SAF'ta, standart mühimmat dosyasında var."

Kutunun ucuna baktı. "Kişisel savunma sınıfı, iki yüz otuz tane. Kırk beşlik bir yarı otomatik için oldukça standart."

Noble kutuyu açtı, kalan on dört mermiden birini çıkardı, ona baktı ve kaşlarını çattı. "Bu eşleşmiyor."

Bölüm

63

"Ne?" Muller dedi ki. "Diğerlerine bakmadın bile."

Noble sinirlenerek, "Gerek yok," dedi. "Buradaki ateşlenmemiş fişekler gerçekten de öldürme mermileriyle eşleşebilir, ancak Federal kutunun üzerindeki etiketle eşleşmiyorlar."

"Astarların etrafında işaret yok, değil mi?" Bree söyledi.

Noble takdirle başını eğdi ve başıyla onayladı. "Bu doğru, Şef Stone. Ticari olarak üretilen tüm tabanca mühimmatında, kapsülün etrafındaki pirinç üzerinde üretim ve kalibreği gösteren bir damga bulunur."

"Bu ne anlama geliyor?" Muller sordu.

"Bu da bunların elle doldurulduğu anlamına geliyor," dedi teknisyen. "Birisi bileşenleri satın almış -pirinç, barut, primer ve mermiler -ve bunları özel şartnamelere göre inşa ettik."

Muller, "Howard'dairesinde ya da depoda herhangi bir elle yükleme ekipmanı görmedik," dedi.

Noble, "Mermileri yapması için birini tutmuş olabilir," dedi.

"Peki hepsi eşleşiyor mu?" Bree sordu.

"Bana birkaç dakika ver," dedi Noble ve sonra Muller'e baktı. "Kahve alıp geri getirecek kadar temiz misin?"

"En iyi günlerimde," dedi Muller ve ona yine o aptal sırıtışını verdi.

Noble Muller'a kafeteryaya nasıl gideceğini anlatırken, Muller ona bakmaya devam etti. Bree mühimmat teknisyeninin sol eline baktı. Hayır.

Yüzük.

Gülmemek için kendini zor tuttu. Muller aşık olmuştu!

Bir yanı böbrek taşlarından ya da başka bir rahatsızlığından bahsetmek istiyordu ama acımişti ve adam aceleyle gidince hiçbir şey söylemedi.

"Garip bir ördek," dedi Noble, mermiler üzerinde çalışmaya başlarken. "Bir süre sonra sana alışıyor," dedi Bree. "Evli mi?" diye sordu teknisyen.

"Boşanmış."

"Hmm," dedi Noble ve işine devam etti.

Yirmi dakika sonra Muller geri döndü. Mühimmat uzmanı ona doğru bakmadı. Bilgisayar ekranındaki mermi görüntüsüne baktı.

Adam kahveyi kadının önüne koydu ve kadın şöyle dedi: "Kutudaki mermiler kullanılmış kurşunlarla eşleşiyor. Hepsi Bear Creek'in moly kaplamalı 200 gramlık RNHB'leri. Bu da kutunun üzerindeki özelliklerden çok uzak. Bunlar bir uzman tarafından ve bir uzman için tam olarak, yarışma seviyesi özelliklerine göre yapıldı."

"Üç silahlı yarışmalar gibi mi?" Muller sordu. "Ya da bir savaş alanında düz tabanca," dedi teknisyen.

"O zaman bu bir sorun," dedi Bree. "Bildiğimiz kadarıyla Terry Howard hiçbir zaman bir tabancayla yarışmadı, kendi mermilerini yapmadı ve bir silah delisi değildi. Yani, tabanca delisi değildi."

Noble, "Howard silahla birlikte özel mühimmat da alabilirdi," dedi. "Sahibinden satın almış olabilir."

Bree, "Ya da belki de usta bir nişancı, kırk beşlik tabancayla yarışan ve kendi cephanesini yapan biri, üçünü de öldürdü ve bundan kurtulmak için Howard'ı suçladı" dedi.

Bölüm

64

Gece görüş gözlüklerini takıp zincirli ve kilitli alüminyum kapıya tırmanmadan önce bulutlu gecenin **kalbine kadar beklediler.**

Hobbes ve Fender hiç ses çıkarmadan sorunsuzca geçtiler. Ama John Brown'ın kötü dizleri yine ağrıyordu. Kapıdan geçerken zincir usulca şingirdadı.

Brown diğer taraftaki toprak yola indi. Bir köpek bir kez havladı, tam güneyde, beş, belki de altı yüz metre ötede. Brown gece görüş gözlükleriyle Hobbes'un hareket etmemesi için elini kaldırdığını gördü.

Bir havlama daha ve sonra beş uzun dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

"Şimdi bir kedi gibi," diye fısıldadı Fender çene kemiği mikrofonundan ve toprak yolda ilerlemeye başladı.

Fender spor ayakkabılarının üzerine yün tabanlı patikler giymişti. Hepsi bunları giydi ve arazinin derinliklerine doğru ilerlerken neredeyse hiç ses çıkarmadılar. Köpek sessiz kaldı.

Rüzgârı dinleyen ve koku alan eğitilmiş bir köpekle bu uzun sürmezdi. Ancak şu an için koku açısından başarılı olmuşlardı. Sert bir rüzgâr yüzlerine doğru esiyordu. Köpeğin üstün burnu devre dışı kaldı.

Ama er ya da geç, Alman çobanlardan biri bir şey duyacak ya da belki de onların pozisyon aldığını görecekti. Eğer gürültü barızse ya da

köpek onlara sağlam bir bakış atarsa, kesinlikle havlar ve alarm verirdi. O zaman işler zorlaşırđı ama savunulamaz hale gelmezdi.

Ancak hareketleri ve çıkardıkları sesler yumuşak ve düzensiz olsaydı, köpekler emin olamayacak ve araştırmaya geleceklerdi. Bu da her şeyi daha kolay hale getirirdi.

Köpeklere fark ettirmeden bir açıklığı geçtiler ve yaklaştılar. Hobbes bir kayaya bastığında ağaçların arasından evden gelen ışık huzmeleri görünüyordu. Kaya yuvarlandı ve hendeğe düştü.

Köpek bir kez havladı. Brown ve adamları donup kaldılar, dinlediler ve alçak bir hırıltının ardından ağır bir köpeğin tırnaklarının verandanın döşeme tahtalarına takırdayıp sürtündüğünü duydular. Böyle bir şey olacağını tahmin etmişler ve planlarına kalmışlardı. Hobbes araba yolunun sağ tarafından hendeğe doğru adım attı. Oradaki banka yaslandı, iki eliyle trityum gece görüşlü tabancasını kavıyordu.

Brown ve Fender aynı şeyi arabanın sol tarafında, arka arkaya yaptılar; Brown tabancasıyla eve bakıyor, Fender ise ultra hafif, susturuculu bir sırt tüfeğiyle izlerini kapatıyordu.

Köpek, rüzgârda kokularını yakalamak için daireler çizmek yerine, doğrudan onlara doğru geldi, araba yolundan aşağıya ve bekledikleri sık çamların içine doğru kendinden emin bir şekilde tırıs gitti.

Köpek on beş metre uzaktayken Hobbes tetiği çekti ve basınçlı hava hayvanın omzuna bir sakinleştirici dart saplanması neden oldu.

Yumuşak bir yipping sesi çıkardı, soluna doğru sendeledi, nefes nefese kaldı ve yere düştü.

Beş uzun dakika boyunca kimse yerinden kıpırdamadı, bu sırada Brown belli belirsiz bir tezahürat sesi duydu? Peki ikinci köpek neredeydi? İçeride mi?

Önce Hobbes harekete geçti; avlunun kenarına doğru ilerledi, Brown da hemen arkasındaydı. Fender onları geçip gölgelere takıldı, sağa doğru ilerledi ve evin önünü daha iyi görebileceği toprak bir tepeciğin üzerine çıktı.

Brown, Hobbes'un yanında durdu, spikerlerin seslerini duyuyor ve ön kapının sağındaki odanın kısmen açık panjurlarından bir televizyonun titreşimini görüyordu.

"Orada bir şey görüyor musun?" diye mırıldandı.

Bölüm

65

Birkaç dakika sonra Fender, "Büyük ekranda üniversite futbolu özetleri oynuyor ama içeride izleyen kimseyi göremiyorum. Yine de karanlık. Bir sürü gölge var. Söylemesi zor."

"Ben gidiyorum," dedi Brown ve avluda yavaşça ilerleyerek Grady-White marka bir balıkçı teknesinin yanından geçip bir motosiklete doğru yöneldi. Motosikletin yanına çömeldi ve deri eldivenleriyle deri bir heybe kayışıyla uğraştı. Brown çantayı açtığında, ceketinden içinde koyu renk bir beze sarılı bir kit bulunan plastik kilitli bir torba çıkardı. Kiti plastik torbadan çıkardı. ve heybedeki alet çantasının arkasına yerleştirdi.

Sonra elini üst cebine attı ve bir film kutusu çıkardı. Açtı ve içindekileri benzin deposunun üzerine döktü.

"Onu yakaladım," diye fısıldadı Fender Brown'ın kulaklığına. "Bir sandalyede öne doğru eğiliyor. Kanalı yeni değiştirdi."

"Yapabiliyorsan öldür onu," dedi Brown heybeyi bağlarken.

Fender'in ultra hafif tüfeği havalı tabancanıninkine benzer bir ses çıkardı. Mermi perdeden, panjurdan ve pencereden geçerken küçük bir çınlama sesi çıkardı ve ardından kurşunun ete ve kemiğe çarpma sesi duyuldu.

"Tamamdır," dedi Fender.

"Tamamdır," dedi Brown; Harley'den uzaklaştı ve avluda çömelerek ilerlemeye başladı.

Evin içinde bir kadın çığlık atmaya başladı.

"Kahretsin," dedi Hobbes. "Yalnız
değilmiş." "Çok geç," dedi Brown.
"Arabaya git."

Çamlara doğru koştular, çamların arasından geçtiler ve açıklığı boydan
boya geçtiler. Yola yakın ormanlık alana girdiklerinde Brown temiz bir
şekilde kaçacaklarını düşündü. Kadın çığlık atmayı bırakmıştı. Muhtemelen
911'i arıyordu ama arabadan yüz metreden daha az uzaktaydılar. Hiçbir şey-

Brown'ın sağındaki ormandan bir köpek fırladı ve gırtlaktan gelen bir
hırıltıyla ona doğru atıldı. İkinci köpek Brown'ın sağ üst kolunu tuttu ve
acımasızca ısırıldı.

"Ahhh!" Brown haykırdı, köpek başını sallayıp onu aşağı sürüklerken
etinin yırtıldığını hissetti. Brown yan yatmıştı ama tabancası hâlâ sağ
elindeydi.

Köpek tutuşunu bıraktı ve tekrar ısırıldı, bu sefer daha sertti.

Hobbes ya da Fender ona yardım etmek için bir şey yapamadan Brown
tabancayı bıraktı, sol eliyle kavradı ve yakın mesafeden saldırgan köpeğin
midesine bir sakinleştirici ok attı.

Bir çığlık attı ve Brown'ın kafasının arkasını tırmalayarak üzerinden kalktı.
Yere düşüp nefes nefese kalmadan önce altı adım daha gidemedi.

Dördüncü Bölüm

Düzenleyiciler

Bölüm

66

Gün doğumundan bir saat sonra Ned Mahoney, John Sampson ve ben Nicholas Condon'ın Harley-Davidson'ına

bağlı açık bir heybeye bakıyorduk. İçinde koyu renkli bir beze sarılmış dikdörtgen bir paket vardı.

"ne var?" Mahoney sordu.

"Bakmadım," dedi Condon. "Görür görmez Dr. Cross'u aradım." "Biri size ateş etmeden önce mi sonra mı?" Mahoney söyledi.

Condon, "Biri mankenime kafa atmadan önce ya da sonra demek istiyorsun," dedi. "İşte tam da bu yüzden içeride zamanlayıcıya bağlı küçük bir vinç var. Gece boyunca her dört ya da beş dakikada bir mankenin hareket etmesini sağlıyor. Kullanışlı bir alet."

Keskin nişancının rahat uyuyabilmesi için bir yeminin olması gerektiği gerçeği hakkında yorum yapmadım; sadece pakete odaklandım.

"Bomba belirtisi yok mu?" Sampson sordu.

"Hayır," dedi Condon. "Azore sonra ona koklattım."

"İlacın kalıcı etkileri köpeğin koku alma duyusunu bozmuş olabilir mi?" diye sordum.

"Eğer bu iş için uygun değilsen, paketi senin için çıkarmaktan memnuniyet duyarım." "Ben yaparım," dedi Mahoney ve eldivenli elini heybeye soktu ve paketle birlikte dışarı çıktı. "Ağır."

Onu yere bıraktı ve kumaşı bir arada tutan düğüm üzerinde çalışmaya başladı.

Sampson, "Bir kadının ığlığından korktuklarını söylediniz," dedi. Condon, "Bir kadının ığlığından korktuklarını söyledim," dedi. "Bir iPhone'umdaki uygulama. Bluetooth'a ve hoparlörlerime bağlanıyor. Yemin edersiniz ki oradaydı ve avazı çıktığı kadar bağınıyordu."

"Diğer köpek nasıl?" diye sordum. "Onlardan birini ısırđını söylediğin köpek mi?" "Denni. İçeride dinleniyor."

"Yolda henüz hiç kan bulamadık," dedi Mahoney, sonunda düğümü çözerken.

Condon, "Orada bir yerde kan var," dedi. "Adamın bağırđını duyabiliyordum. Adam onu bayıltmadan önce kadın adama iyice saldırdı."

"Onu yıkıyor musun?"

"Hayır, ama Azore'yi ağzını yalarken yakaladım, bu yüzden ondan ne alacağınızı bilmiyorum."

"Tamam," dedi Mahoney, kumaşı arkaya katlayarak diğer tarafında serigrafı bir şey ve bir karton kutu ortaya çıkardı.

Kutuyu yukarı kaldırdı. Kumaşın Jamaika'da düzenlenen bir müzik festivali olan Reggae Sunsplash'ın sanat eserlerini içeren bir tişörtün parçası olduğunu görebiliyorduk.

"Nereye gittiğini merak ediyordum," dedi

Condon. "Çalındı mı?"

"Ya da spor salonunda bıraktım. Her iki durumda da, DNA' her yerinde olacak."

Mahoney karton kutuyu açtı. İçinde büyük bir zarf ve .45 kalibrelik Remington model bir 1911 vardı.

"Bu senin mi?" Ben sordum.

"Hayır," dedi. "Güzel silah ama ben kırk kalibrelik bir Glock tercih ederim." "Aslında ben de," dedi Mahoney zarfı açarak.

Birkaç sayfa mimari çizim ve şema çıkardı. "Sizinkiler mi?" Sampson sordu.

Condon onları inceledi ve başını salladı. "Hayır. Nedir onlar?"

Mahoney omuz silkti ve onları bana verdi. Onları inceledim ve ne olduklarını anlamadan önce neredeyse Sampson'a teslim edecektim.

"Bunlar saldırı yerlerinin çizimleri," dedim. "Bu metamfetamin üreticilerini öldürdükleri fabrika. Bu da tütün kurutma barakalarının ve ortasından geçen yolun havadan görünüşünü gösteriyor."

Condon, "Bir şey söylemeden önce, bunların benim olması mümkün değil. Bunun bir şaşırtmaca olması gerekiyordu. Beni öldürün ve kanıt yerleştirin. Böylece gerçek kanunsuzların izini sürmekten kurtulacaktınız."

Düşündükçe Condon'ın haklı olduğunu düşündüm - tabii eğer ipte sallanan kuklasını vurup delilleri heybesine koyarak kanunsuz grubun bir parçası olduğundan şüphelenmemizi engellemediyse.

Ancak şimdilik ona güvenecektim.

"Yani her kimlerse, senin öldüğünü düşünüyorlar," dedi

Sampson. "Adil bir varsayım," dedi Condon.

"Bırakalım düşünsünler," dedim.

Mahoney kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne için?"

"Onları başarılı ve soruşturmanın Condon'un paralı asker arkadaş çevresini incelemeye yöneldiğine inandırın."

"Ve sessizce bir köpek ısırığı kurbanını aramaya başlıyoruz," dedi

Sampson. "Diğer şeylerin yanı sıra," dedim, tüm bu olanları kafamda oturtmaya çalışarak.

Olay. Neden Condon'ı suçluyorsunuz? Neden başka biri değil? Neden onu öldürmeye çalıştılar?

Bulduğum tek sağlam cevap Condon'un geçmişini bildikleri ve onun mükemmel bir kurban olacağına karar verdikleriydi.

"Senin buraya gelmeni beklerken bunu düşündüm," diye cevap verdi Condon. "Ama belki de bundan daha fazlasıydı. Belki de beni öldürmeye çalışıyorlardı çünkü sizin kanunsuzlarınız hakkında bir şeyler biliyorum. En azından ikisi hakkında."

Bölüm

67

O sabah Alex, Sampson ve Mahoney Condon'la

konusurken, Bree de merhum dedektif şefi Tom McGrath, Edita Kravic ve bir tabanca yarışmacısı arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Bilgisayar ekranında merhum Terry Howard'ın hizmet kayıtları vardı. Howard kariyeri boyunca dört kez yıllık atış yeterlilik testinde başarısız olmuştu. En iyi gününde, ortalama bir atıcı olarak değerlendirilmişti.

Rakip sayılmaz, diye düşündü Bree ve dosyayı kapattı.

Ama birçok polis memuru yarıştı. Bu onların nişancılığını keskin tutuyordu. Bu yüzden bir polisin, eski bir polisin ya da eski bir askerin, belki de McGrath ve Howard'ın tanıdığı birinin ateş etmiş olma ihtimalini göz ardı edemezdi.

Masa telefonu çaldı.

"Stone," dedi.

"Michaels," dedi polis şefi. "Hiç mutlu değilim."

"Şef?"

"McGrath davasını yeniden açtığınıza dair söylentiler duyuyorum." "Doğru," dedi, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

"Lanet olsun Stone, bu yüzden çarmıha gerileceğim. Howard bizim adamımız. Kendin söyledin."

"O zaman inanmıştım, Şef," dedi. "Ama şimdi değil."

FBI laboratuvarına yaptığı ziyareti anlattı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sanırım

Bu olaya bakış açımız şu: Yanlış sonuca vardığımız için biraz ceza alacağız ama hatamızı anlayacak ve gerçek katili bulacak kadar inatçı olduğumuz ortaya çıktığında alkışlanacağız."

Şef Michaels içini çekti ve "Bununla yaşayabilirim. Şüpheli var mı?" "Henüz yok."

"Ölü bir polis için en başa mı döndük?"

"Kesinlikle hayır," dedi. "Aktif olarak üzerinde çalıştığımız yeni ipuçlarımız var."

"Beni haberdar eder misin lütfen?"

"Her şeyi ilk öğrenen sen olacaksın, Şef," dedi ve kapattı. Bree telefonunu yere bıraktı ve bunun beklediğinden daha sorunsuz geçtiğini düşündü. Belki de işinde daha iyi olmaya başlamıştı, artık o kadar sarsılmıyordu. her krizde.

Sampson ve ben Condon'la konuşup döndükten sonra kafamı Bree'nin ofisine soktum. "Bilmeniz gereken birkaç mola verdik."

Bree gülümsedi. "İyi haberlere ihtiyacım var."

"Oh, bir sürü haberimiz var," dedi Sampson, arkamdan gelerek. "İyi mi kötü mü anlayamadım."

Ona Nicholas Condon'ın evine yaptığımız geziden, yerleştirilen kanıtlardan ve keskin nişancının kanunsuzlardan ikisini tanıyor olma ihtimalinden bahsederken, Bree'nin duvarındaki bir ekrana iki resim gönderdim.

Fotoğraflardan birinde güzel bir takım elbise giymiş, Asya ve Afrika karışımı bir yüze sahip, sıırım gibi bir adam görölüyordu. Çeyrek santim sakalı vardı ve bir arabaya yaslanmış sigara içiyordu; her yere uyum sağlayabilecek bir adam gibi görölüyordu. Diğer resimde ise soluk tenli ve savaş yorgunu yüzlü bir ABD Ordusu Yeşil Bereli subayı görölüyordu.

"Takım elbiseli olan Lester Hobbes, eski CIA ajanı," dedi Sampson. "Paralı askere dönüşen kişi Charles Fender."

Her iki adam da Condon'ın Afganistan'daki görevinin başlarında bu ülkede faaliyet gösteren uluslararası güvenlik şirketleriyle anlaşmışlardı. Keskin nişancı ile doğrudan çalışmamışlardı ama birbirlerini ara sıra bir iki kadeh içki içecek kadar iyi tanıyorlardı. Hem Fender hem de Hobbes, ABD'nin Orta Doğu'da dış politikayı eline yüzüne bulaştırdığını ve cehenneme gittiğini düşünen sertlik yanlılarıydı.

bir el sepeti eve geri.

"Condon, Hobbes ve Fender'i yıllarca görmediğini söylüyor," dedim. "Sonra, nişanlısının ölümünden, Afganistan'daki soruşturmadan ve Doğu Kıyısı'ndaki sürgünden sonra Condon bir gün Lester Hobbes'tan bir telefon alıyor."

Hobbes Condon'a haksızlığa uğradığını düşündüğünü söyledi ve başsağlığı diledi. Keskin nişancıya bir ara öğle yemeği yemek isteyip istemeyeceğini sordu. Condon kabul etti. Bir gün Annapolis'te bir restoranda buluştular.

Charles Fender da oradaydı. Eski günleri yad ederken hep birlikte birkaç birayı fazla kaçırdılar ve konu ABD'de neyin yanlış gittiğine geldi. Hobbes ve Fender, insanların inanç ve eylem eksikliğinin ülkede yeni kölelik biçimlerinin yerleşmesine izin verdiğini söylemişlerdi.

"Kölelik mi?" Bree söyledi.

Sampson, "'Başkaları tarafından suç teşkil edecek şekilde dizginlenen insanlar' şeklinde bir ifade kullandılar," dedi. "Bir uyuşturucu kullanıcısının uyuşturucu kartelleri tarafından köleleştirilmesi ya da bir fahişenin işverenleri tarafından köleleştirilmesi gibi. Ya da yozlaşmış politikacılar tarafından köleleştirilen sıradan ABD vatandaşları gibi."

"Hobbes ve Fender Condon'a bu şekilde düşünen ve giderek büyüyen bir grubun parçası olduklarını söylediler. Kendilerini John Brown ve onun köleliğe karşı silahlı bir ayaklanmaya önderlik ettiği adamlarla kıyasladılar."

"Şiddet yanlısı kölelik karşıtları," dedi Sampson. "Başkalarını özgürleştirmek için öldürmeye ve ölmeye hazırlar."

"Tanrım," dedi Bree.

"Değil mi?" Ben de öyle dedim. "Kendilerine Düzenleyiciler diyorlar ve Condon'dan kendilerine katılmasını istediler. Condon reddetti, daha sakın bir hayat sürmek istediğini söyledi ve öylece bıraktılar."

"Onunla ilk konuştuğunuzda bunu size neden söylemedi?" Bree sordu.

"İkinci saldırıdan sonrasına kadar bunu bir araya getiremediğini iddia ediyor. O zaman bile dünyada daha az uyuşturucu karteli ve insan kaçakçısı olmasındaki zararı görememiş."

"Ta ki Fender ve Hobbes onu suçlayıp öldürmeye karar verene kadar," dedi Bree. "Doğru," dedi Sampson.

Bree birkaç dakika öylece oturup olanları düşündükten sonra öne doğru eğilerek, "Uyuşturucu satıcılarını ve insan kaçakçılarını öldürdüler ama yozlaşmış politikacıları öldürmediler," dedi.

"Aynen öyle," dedim. "İşte bu yüzden Lester Hobbes'u bulmalı ve

Charles Fender'ı er ya da geç."

Bölüm

68

John Brown birkaç birlikte evinde otururken köpek ısırığı yüzünden kolu zonkluyordu. Yerel akşam

haberlerinde Nicholas Condon'ın Denton'daki evinin kapısından geçen adli tabip arabasının görüntülerini izlerken acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Genç bir kadın muhabir ayakta yayına girdi ve "WBAL-TV Kanal 11 size bu özel haberi sunuyor. FBI ve yerel emniyet yetkilileri, çete tarzı cinayet mahallinde toplanan kanıtların, kurban olan eski SEAL Team 6 keskin nişancısı Nicholas Condon ile geçtiğimiz ay uyuşturucu satıcıları ve insan kaçakçılarına yönelik katliamlar arasında bir bağlantı olduğunu gösterdiğini söylüyor.

Muhabir, "FBI ayrıca kanıtların çok eyaletli soruşturmayı yeni bir yöne ittiğini ve Condon'un bilinen ve eski tüm ortaklarının önümüzdeki günlerde daha fazla inceleme altına söylüyor" dedi.

"İşe yaradı," dedi Cass, televizyonu uzaktan kumandayla kapatarak. "İtiraf etmeliyim ki şüphelerim vardı."

"Ben değil," dedi Hobbes. "İyi oynadın."

Fender ve Brown'ın oturma odasında toplanan diğer on bir kişi alkışladı.

Brown, "Şimdi biraz nefes alma imkanımız var," dedi. "Bu da bir sonraki hedefimizde bize yardımcı olacak."

Brown her şeyi anlatırken grup ona odaklandı. Teker teker yüzleri önce kasvetli, sonra da şüpheli bir hal aldı.

Brown sözlerini bitirdiğinde Fender, "Bilmiyorum," dedi. "Bir kaleye benziyor."

Hobbes, "Burayı koruyan ufak tefek kişiler olmayacak. Yetenekli profesyonellerle karşılaşacağız."

"Muhtemelen," dedi Brown. "Ama bir yılanın kafasını kesmek istiyorsanız, dişlerine yaklaşmanız gerekir."

Fender, "Arkadaşımız bunun yılanın başı olduğundan nasıl bu kadar emin?" dedi.

"Zaten Doğu Yakası için yılanın başı olduğunu söylüyorOnu , örgütlerini tam bir yıkım içinde bırakırız. Onu kesersek, temizliğin bir sonraki aşamasına geçebiliriz."

"Kendimizi aşıyoruz," dedi Cass. "Arkadaşımızın yerleşke hakkındaki istihbaratı sağlam mı?"

"Birinci sınıf," diye yanıtladı Brown. "Burası son on gündür uydu ve insansız hava araçlarının gözetimi altında."

"Peki plan nedir?" diye sordu Hobbes. "Stratejist sensin."

Brown bir sonraki hedefin uydu fotoğraflarını ve diyagramlarını gösterdi. Takipçileri dikkatle dinledi. Dinlemek zorundaydılar. Hayatları ve davaları buna bağlıydı.

İşini bitirdiğinde sözü sorulara, yorumlara ve önerilere açtı. Gece yarısını çoktan geçene kadar saatlerce konuştular, ilk kez kendi taraflarında kayıplar olacağı gerçeğine rağmen planın işe yarayabileceği konusunda hepsi hemfikir olana kadar planı değiştirdiler ve ince ayar yaptılar. Bu kaçınılmaz görünüyordu ama kimse geri adım atmadı.

"Ne zaman gidiyoruz?" Cass sordu.

Brown, "Toplantı üç gün içinde yapılacak," dedi.

"Bu bize yardımcı olur," dedi Fender. "Ayın karanlığı olacak."

Bölüm

69

Anlık bilginin ve belirli türden verilere erişildiğinde uyarı veren programların yaygınlaştığı günümüzde potansiyel kitle katliamcılarının izini sürmek hassas bir iş . Bu özellikle şüpheliler Merkezi İstihbarat Teşkilatı ve ABD Özel Kuvvetleri'nin eski çalışanları olduğunda geçerlidir.

Mahoney bize soruşturmanın bu kısmıyla ilgili her şeyin radarın altında yürütülmesi gerektiğini söyledi. O günün geri kalanında ve ertesi gün Sampson ve ben kamu kayıtlarına odaklandık. Hobbes ve Fender'in Virginia ehliyetleri vardı ve adreslerinin Fairfax County'deki posta kutuları olduğu ortaya çıktı. Her ikisi de bu adreslerden gelir vergisi ödemiş ve her ikisi de işini *güvenlik danışmanı* olarak göstermiş. Bunun ötesinde, varlıkları bilinmiyordu.

"Bu adamlar profesyonel," dedi Sampson. "Hiç iz bırakmıyorlar."

"Muhtemelen belgelenmiş takma adlar kullanıyorlar ve gizli hayatlar sürüyorlar." "Yaşamak için paranoyakça bir yol."

"Tabii peşinizde biri yoksa."

"Anladım, ama Mahoney bir şey bulana kadar işimiz bitmiş gibi hissediyorum."

Cep telefonum çaldı. Tanımadığım bir numaraydı.

"Alex Cross," dedim.

Hattın diğer ucunda bir kadın hüngür hüngür ağlıyordu: "Nick'i kim öldürdü?

Orada mıydın?"

Bir an kafam karıştı ama sonra hatırladım. "Dolores?"

Ağlamayı bıraktı ve burnunu çekti. "Onu çok severdim. Onun öldüğüne inanamıyorum. Orada mıydınız, Dr. Cross? Acı çekti mi? Sizce ne oldu? Gerçekten bu kanunsuz grubun bir parçası mıydı?"

Sıkışmış hissediyordum ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum ama sonra "Güvenlik iznin nedir Dolores?" diye sordum.

güçlü bir titreme vardı, "Ben size yardım ettim, Dr. Cross. Şimdi siz de bana yardım edin. Bu kasabada işler böyle yürür. Bilmek istiyorum."

Mahoney'nin araştırma stratejisini ve gerçeği bilen insan sayısını sınırlama ihtiyacını düşündüm ve bunu

Dolores'in çektiği keder ve acı ortadaydı. "O ölmedi."

Fısıltıyla "Ne?" demeden önce uzun bir süre geçti. "Beni duyduun.

Cesaretini topla. Bekle biraz. Bunun için sebepler var."

Dolores boğuldu, sonra güldü, burnunu çekti ve tekrar güldü ve ben onun gözyaşlarını koluyla sildiğini hayal ettim.

"Eminim," dedi. "Tanrım, nasıl olduğunu bilemezsiniz... Duyduktan sonra bütün gece ayaktaydım. Hiç bu kadar pişman olmamıştım Dr. Cross. Olabilecekler için."

"Sanırım çok geçmeden bunu ona kendin söyleme fırsatı bulacaksın," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi havasız ama coşkuluydu. "Tüm kalbimle teşekkür . Sizin için yapabileceğim başka bir şey olursa, istemeniz yeterli."

"Aslında var. Bana Lester Hobbess hakkında bildiklerini anlat. Charles Fender."

Bölüm

70

Hat birkaç gün sessiz kaldı.

anlar

Dolores, "İlginç

bir çift. Bunun nereye gittiğini sorabilir miyim?"

"Bugün olmaz," dedim. "Ve lütfen bu ikisiyle ilgili güvenlik izinlerinin olduğu dosyaları karıştırmaya başlama. Bana sadece bildiklerinizi anlatın."

"Yeterince adil," dedi Dolores. "Size sadece dosyalarımnda olanları vereceğim." "Hobbes ve Fender hakkında dosyalarınız mı var?"

"Bu işteki neredeyse herkes hakkında dosyalarım var."

"Nasıl olduğunu sorabilir miyim?"

"Sadece hizmetlerim için bana ödeme yapmak isterseniz."

Gülümsedim. "Ne yani, sen paralı askerler için çalışan bir ajan mısın?"

"Bir komisyoncu buna daha yakın," dedi Dolores, şimdi tamamen işle ilgiliydi. "Ben Fender gibi yetenekli bir savaşçıyı ya da Hobbes gibi bir suikastçıyı işe almak istediğinizde başvurduğunuz kişiyim."

"Hobbes'un yaptığı bu mu?"

"Oldukça iyi. Çok temiz bir operatör. Sadece hak eden hedefleri indirir."

Bir an için Dolores'in ahlak ve adalet anlayışını merak ettim ama sonra bu endişeleri bir kenara ittim.

"Hobbes ve Fender'i nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin?" Güldü. "Onlarla konuşmak mı istiyorsun?" "Onları sorgulamak desek daha doğru olur."

Tekrar güldü. "Sana iyi şanslar."

"Onları bulmama yardım etmeyecek misin?"

"Onları nasıl bulacağımı bilmiyorum. Sadece hizmetlerine yönelik bir teklifim olduğunda iletişim kuruyoruz ve bu da güvenli e-posta ile yapılıyor. Dürüst olmak gerekirse, hiç yüz yüze görüşmedik bile."

Ben de bunu düşündüm. "Bizim adımıza onlara bir teklifte bulunabilir misin?" "Oh, bilmiyorum," dedi. "Benim işimde belli etik standartlar var. iş kolu."

"Paralı askerleri temsil eden işiniz." "Bu doğru."

"Bir sonraki söyleyeceğiniz şey, şehirde paralı askerlerden oluşan bir dernek olduğu olacak."

"Konuşma var."

"Bu konuşmanın nasıl başladığını hatırlıyor musun?" Dedim ki.

Bir süre durakladıktan sonra Dolores, "ve bu huzur için minnettarım," dedi.

"Ve sanırım daha fazla kan dökülmesini önlemek istiyorsunuz?" "O da var."

"O zaman Hobbes ve Fender'i bulmamıza yardım edecek misin?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Senin için bir teklif taslağı hazırlayayım, bakalım kabul edecekler mi?" dedi

"Çok kârlı bir teklif yap," dedim. "O zaman kesinlikle ısırlılar."

Bölüm

71

Mobjack Körfezi'nin ağzında, Chesapeake Nehri'yle birleştiği yere yakın bir yerde, John Brown'ın balıkçı teknesi, bir noktada bulunan elli dönümlük kapılı ve korumalı bir yerleşkenin bir mil kuzeyinde demir atmıştı.

Cass gemideydi. Ellerinde oltalar, dip balıkları için olta sallayan ve yerleşkeyi inceleyen Hobbes ve Fender de öyle.

"Eğer doğru yaparsak, bu tam bir sürpriz olacak," dedi Brown, dürbünü Fender'e uzatarak. "En fazla yirmi dakika içinde girip çıkacağız."

"Zaten plan da bu," dedi Hobbes, oltasını bir kaldırıp bir indirerek. Bu Brown'ın canını sıktı. "Bu da ne demek oluyor?"

Hobbes, "Yani her şey olur," dedi. "Ve bazen doğaçlama yapmak zorunda kalırsınız. Yani, kim bilir, büyük bir fırtına çıkar ve biz gelirken beyaz dalgaları uçururuz, belki de farklı bir yaklaşım benimsemek isteyebiliriz. Tek söylediğim bu."

Brown kendini gergin hissediyordu ve nedenini bilmiyordu. Kolu daha az zonkluyordu ama geceleri onu uyandırıyor. Ve elbette beklenmedik durumların da olması gerekiyordu ama böyle bir durumda belirli eylemlerin saat gibi işlenmesini, ekibin hayalet gibi girip çıkmasını istiyordu.

Cass dürbününe yapışmış bir halde, "Bunlar kocaman sigara tekneleri," dedi.

Brown gözlerini siper ederek üç tekneyi suyun üzerinde tutan büyük asansörlere doğru baktı. "Doğu nakliye yollarından yararlanmak için mükemmel bir yer. Atlantik'e 8 milden daha az mesafede. Bu kadar hızlı tekneler dakikalar içinde yirmi mil açılabilir, denizin ortasında yük boşaltabilir.

gece ve çabuk dn."

"Başka bir muhafız daha var," dedi Fender, o da dürbüne yapışmıştı. "şimdiye kadar üç tane. Görünüşe göre sürekli devriye geziyorlar."

Brown, "Ve toplantı için güvenliği artıracaklar," dedi. "Ama biz üstün bir savaş gcyz."

"Kesinlikle yle," dedi Fender. "Bu iş planlandığı gibi giderse, başlarına ne geldiğini asla anlayamayacaklar."

Fender bunu söyler söylemez cep telefonu çaldı. Bir an sonra Hobbes'un telefonu da çaldı.

Fender telefonunu kontrol etmek için dürbününü yere bıraktı. Hobbes mesajına bakmak için oltasını tek eliyle tuttu.

Brown Fender'in dürbününü aldı ve içinden yerleşkeye baktı. İnsansız hava aracı görüntülerinde yerleşkenin havadan görünüşünü incelemişti ama hedefi gözleriyle görmenin, özellikle de amfibi bir saldırıda hâlâ faydaları vardı.

Gözlüklerini indirdi, Fender ve Hobbes'un hâlâ telefonlarına baktıklarını

gördü. "Dikkatli olun," dedi Brown. "Gözler gideceğimiz yerde olsun."

Hobbes başını kaldırdı. "zgnm, kısa dönemli yüksek maaşlı bir iş teklifi." "Aynen," dedi Fender. "Toplam altı kişilik bir ekibe ihtiyaç olduğu söyleniyor."

Brown sinirlendi. "Sana burada ihtiyaç var. Yaptığımız şeye inanmıyor musun?"

Hobbes, "Yaptığımız işe inanıyorum," dedi. "Ama bazen bir adamın dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeden önce yemesi gerekir, bu da bazen dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeden önce kazanması gerektiği anlamına gelir."

Brown'ın sol gözünün altındaki deri seğirdi. "Benim geldiğim yerde, savaş zamanında firar etmek öldürücü bir suçtur, Hobbes."

"Kim firar ediyor?" Fender söyledi. "Eğer işi alırsak, bir ay bile kalmayız. Geri döneceğiz. Bunu maaş almadan uzun süreli izne çıkmak gibi düşünün."

Brown bundan hoşlanmadı ama "Bir yere gitmeden önce bizi bu aşamadan geçir. Bunu bize borçlusun."

Uzun bir tereddttten sonra Hobbes, "Bana uyar," dedi.

"Ben de," dedi Fender.

Brown Cass'e baktı, o da başıyla onayladı.

"O halde eve gidelim," dedi Brown. "Otuz iki saatimiz var-" "Lanet olsun!"

Hobbes, eğilmiş oltasına karşı mücadele ederek ağladı. "I

Büyük bir tane yakaladım! Bir canavar!"

Bölüm

72

İki taşlama ve başarısızlıktan sonra

Günlerce Lester Hobbes ve Charles Fender'in izini sürmeye çalışırken, ev, aile ve durmaksızın artan baskıdan kurtulmak için Beşinci Cadde'den aşağıya doğru yürüdüm.

Condon haklıysa, sıradaki hedef politikacıları. Yozlaşmış politikacılar, ama yine de politikacılar, bu da bir suikastı durdurmaya çalıştığımız anlamına geliyordu.

Ama kimin suikastı? Ve kaç kişiye? Hangi seviyede?

Federal mi? Mahoney, ABD Capitol Hill Polisini artan tehdit konusunda uyarmıştı, ancak ayrıntılar olmadan fazla bir şey yapamazlardı.

Eyalet mi? Belediye mi?

Gerçek şu ki, başkentin yüz elli mil çevresindeki herhangi bir polise bakıyor olabilirdik. Havuzu dürüst olmayanlarla sınırlandırmaya gelince, Washington'daki herhangi bir açelyayı tekmeleyebilirsiniz ve yozlaşmış bir politikacı dışarı fırlar. Potansiyel hedeflerin sayısı çok fazlaydı.

Cep telefonum Judith Noble'dan gelen bir mesajla bipledi, tam da evimizin merdivenlerini çıkarken senfonik bir müzik sesi duydum.

"Televizyonun sesini kıs!" Nana Mama bağırdı.

Telefonumu cebime geri koyup içeri girdim, müziğin sesini duyunca irkildim ve parmaklarımı kulaklarıma soktum. Ali kanepeye oturmuş, ekrandaki uzay görüntülerine bakıyor ve kumandayı büyükannemden uzak tutuyordu.

"Ver şunu," dedim elimi uzatarak.

Ali yüzünü buruşturdu ama bana uzattı. Sessiz düğmesine bastım.

Ev merhametli bir şekilde sessizliğe büründü. Nana Mama titriyordu, çok kızgındı. "Beni dinlemedi. Bana açıkça meydan okudu."

"Jannie'nin ağlamasını daha fazla dinlemek istemedim," dedi Ali. "Bunu anlamak çok mu zor?"

"Jannie ağlıyor mu?" Dedim.

"Yukarı çıkıp onunla konuşsan iyi olur," dedi büyükannem. "Dünyanın sonunun geldiğini düşünüyor"

Parmağımla Ali'yi gösterdim ve "Seninle daha sonra büyüklerine saygı göstermen konusunda konuşacağız. Bu arada mutfağa gir ve Nana Mama sana ne yapmanı söylüyorsa onu yap ve bunu dudaklarını sıkıca ilikleyerek ve başın dik bir şekilde yap. Anladın mı genç adam?"

Ali'nin alt dudağı titremeye başladı ama başını salladı ve ayağa kalktı. "Kusura bakma anneanne," diye mırıldandı onun yanından geçerken. "Sadece onun ağladığını duymaktan hoşlanmıyorum."

"Bu sana bana sataşma hakkını vermez," dedi Nana Mama. Yukarı çıktım ve Jannie'nin kapısını çaldım.

"buradan," dedi Jannie.

"Babam arıyor."

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Jannie koltuk değneklerine dayanarak geriye doğru yürüdü, yatağına sertçe oturdu ve gözyaşlarına boğuldu.

"Hey, hey, sorun nedir?" İçeri girip kolumu ona dolayarak söyledim.

"Ayağıma bak," dedi hıçkırarak. "Neredeyse hiç baskı uygulamadan sabit bisiklet üzerinde geçirdiğim yarım saat yüzünden nasıl şiştiğine bir bak."

Eğildim ve orta ayağındaki şişliği gördüm. "Bu hiç iyi değil," dedim.

"Ne yapacağım ben?" Jannie dedi ki. "Fizyoterapistim orada başka bir sorun olduğunu düşünüyor. Yaptığımız şeyin bu tür bir reaksiyona neden olmaması söyledi."

"Tamam," dedim birkaç dakika düşündükten sonra. "Üzgün olmanı anlıyorum. Yerinde olsam ben de üzülürdüm."

"Baba, ya gerçekten kötüyse?" dedi tekrar ağlamaya başlayarak. "Ya bir daha asla koşamayacağım kadar kötü bir şey olursa?"

"Dur, dur," dedim. "Hiç de bu şekilde düşünmüyoruz. Hiç. Biz

Sadece adım adım ilerleyin. PT'nin bir numarası ve adı var mı?"

Başını salladı ve göğsüme sokuldu. "Bende var."

Omzunu okşadım ve "En kötüsünü hayal ederek kendini bu kadar yıpratma. Tamam mı? Ülkedeki en iyi ayak doktoruna gideceğiz. Eminim koçlarınız kim olduğunu biliyordur, o doktora gidip baktıracağız ve bize ne yapmamız gerektiğini söyleyecek. Tamam mı?"

Jannie başını salladı ve burnunu çekti. "Hayallerimin daha başlamadan bitmesini istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedim ve ona sıkıca sarıldım.

Bölüm

73

Ben içeri girdiğimde **anneannem Ali'nin** mutfakta yerleri izliyordu.

Bana sulu gözlerle baktı. "Jannie'nin bir daha asla koşamayacağı doğru mu?"

"Ne? Hayır."

"Ona bunun doğru olmadığını söyleyip duruyorum," dedi Nana Mama.

"Ama dinlemiyor." "Jannie öyle dedi," dedi Ali bana.

"Üzgündü," dedim. "Herkes sakın olsun. Ayağı şişmiş, çürümemiş."

"Ah," dedi Ali ama gülümsedi.

"Süpürmeni bitir, sen," dedi Nana Mama ve sonra bana baktı. "Biraz pastırma yağında kızartılmış ve soğan, elma püresi ve sriracha'dan oluşan ateşli bir komposto ile kaplanmış ince domuz pirzolası."

"Kulağa harika geliyor," dedim. "Ve burası harika kokuyor."

Büyükannem gülümsedi, "Karamelize soğan yüzünden" dedi. On dakika mı? Kompostoyu çoktan yaptım."

"On dakika yeterli," dedim ve buzdolabından bir bira alıp büyük odaya çıktım. Oturdum ve Judith Noble'dan gelen mesaja bakmak için cep telefonumu çıkardım.

Okuyamadan telefon çaldı.

"Ben Dolores," dedi. "Fender ve Hobbes cevap verdi."

Biramı yere bıraktım ve "Anlat bana" dedim.

"İlgileniyorlar ama Pazartesi gününe kadar yurtdışında olacaklarını söylediler. Sonra da her türlü teklife açık olacaklar."

"Bu ne demek oluyor?" "Birkaç gün meşgul olacaklar."

"Yani önümüzdeki birkaç gün içinde bir saldırı olabilir mi?"

"Sanırım bu şekilde yorumlayabilirsin," dedi Dolores. "Nick nasıl?" "I Yapma. Biliyorum. Mahoney's var onu Zula uzakta içinde Virginia

bir yerde."

"Peki Hobbes ve Fender'e nasıl yanıt vereceğim?"

Bunu düşündüm ve "Onlara mümkün olan en kısa zamanda kendilerinden haber beklediğimizi söyleyin" dedim.

"Bunu yapabilirim," dedi Dolores ve telefonu kapattı.

Bree'nin ön kapıdan girdiğini duydum. Saat yediyi geçiyordu. Hissettiğimden daha kötü görünüyordu.

"Sorma," dedi.

"Anlaştık," dedim.

"Bira?"

"Kırmızı şarap," dedi. "Pinot noir. Peki bu kadar güzel kokan ne?"

"Nana Mama'nın keyfi yerinde," dedim ve en sevdiği şaraptan bir şişe aldım.

Büyükannem ince dilimlenmiş domuz pirzolalarını bitirip gizemli sosuyla birlikte masaya koyduğu sırada doldurdum. Jannie koltuk değneğiyle içeri girdi. Herkes el ele tutuşarak dua ettik.

Nana Mama'nın yeni yemeği bir hit oldu. Her lokmada yaklaşık altı farklı lezzet vardı ama *ateş* diye bağırmanıza neden olacak kadar baharatlı değildi! Bree ve ben bulaşıkları temizledik. Yatma vaktinde Ali'yle büyüklere saygı hakkında konuştuk.

"Neil deGrasse Tyson'a saygısızlık eder misiniz?" "Hayır," dedi. "Ama Nana Mama değil-"

"Oraya gitme," dedim parmağımı sallayarak. "Bu argüman işe yaramaz. Bu evde, bu evrende, Nana Mama Neil deGrasse Tyson ve daha fazlasıdır."

Bunu anlamakta zorlandı ama sonra başını salladı. "Tamam. Özür dilerim." "Özrün kabul edildi," dedim ve eğilip başını öptüm.

Yatak odamıza girdiğimde Bree'yi çoktan yorganın altına girmiş, dizlerini yukarı çekmiş ve yeni kitabını okurken buldum. Dakikalar sonra yatağa girdim ve dünyam eve geldiğimden çok daha iyi görünüyordu; kendimi iyi ve uyku için yeterince uyuklu hissediyordum.

Bölüm

74

Wolverine botlarından deri ceketine ve Bell kaskına kadar **siyahlara** **bürünmüş** olan John Brown, aysız bir köy yolunda motosikletini hızlandırdı. Cass arkasından geliyordu.

"Hâlâ bir araba kullanabilirdik diyorum," diye homurdandı Brown'ın taktığı küçük bir kulaklıktan.

Brown, "Dünya üzerinde bu motosiklete yetişebilecek hiçbir araba yok," dedi. "Buradan canlı çıkmak için bu hıza ihtiyacımız olabilir."

Far ışıkları önce yol kenarındaki park etmiş arabaları, ardından da yüksek duvarlı yerleşkenin ışıklarını yakaladı.

"Hobbes?" dedi Brown.

"Burada," diye yanıtladı

Hobbes.

"Trol beş yüz metreye kadar. Çamurluk da."

"Anlaşıldı."

"Şimdi geliyorum," dedi Brown ve açık kapıyı çevreleyen iki muhafızın yanından geçerken vites küçültüp yavaşladı.

Brown bir U dönüşü yaptığında motosiklet gürledi ve ardından motosikletin ön lastiği bileşiğe bakacak şekilde bir Mercedes-Benz ile Cadillac Escalade arasındaki bir noktaya geri döndü.

"Güven, şimdi," dedi ve motosikleti kapattı.

"Dünyadaki tüm güven, sevgilim," dedi Cass aşağı inerken.

Brown atından indi ve miğferini yavaşça çıkardı, muhafızların farkında olmasına rağmen derisine yapıştırılmış sahte sakalını çok fazla çekiştirmemeye dikkat ediyordu. O

kaskı gaz koluna astı ve Cass'e baktı. Saçaklı kırmızı deri bir ceket, platin sarısı bir peruk ve Atlanta Braves şapkası giymişti. Elinde siyah deri bir evrak çantası vardı. Bileğine kelepçelenmişti.

Brown sakalının altındaki deriye yapıştırılmış hassas çene kemiği mikrofonuna "Üç yüz metre," diye mırıldandı.

"Üç yüz," dedi Fender.

Brown sanki dünyanın sahibiymiş gibi başını kaldırdı ve Cass sol omzunun hemen arkasından takip ederek yolun karşısına, kapıya ve muhafızlara doğru yürüdü.

"Güzel bisiklet," dedi soldaki bekçi Rusça.

Brown mükemmel bir Petersburg aksanıyla Rusça olarak "En iyisi," diye cevap verdi.

"Ne kadar hızlı?" diye sordu sağdaki muhafız.

Brown gülümseyerek ve her bir adamın gözlerinin içine bakarak, "Saatte üç yüz beş kilometre," diye cevap verdi. "Hızlanma nefes kesici. Geç mi kaldım?"

"Erişimi çok yaklaştığımız ama hayır," dedi soldaki görevli. "Davetiye lütfen."

Brown gülümsedi, başını eğdi ve kalın aksanlı bir İngilizceyle, "Davetiye nerede, Leanne?" diye sordu.

"Onu buraya saklamak için koydum, şekerim," dedi Cass derin bir Güneyli tınısıyla. Brown'ın önüne geldi, sırtı muhafızlara dönüktü ve çantayı uzattı. "Kilidimi açman gerekecek patron."

Brown sinirlenmiş gibi yaparak cebini karıştırdı, anahtarı çıkardı, gardiyanlara baktı ve Rusça, "Bu kız roket bilimcisi değil. Ama yatakta, Tanrım, çocuklar, o bir yarış atı."

Gardiyanlar gülmekten kırıldı. Cass az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi ona baktı. Brown kelepçenin kilidini açtı ve şifreli kilitleri çengellere taktı.

Sonra ikisini de açıp kapağı yukarı itti ve içindeki ses bastırmalı iki Glock tabancayı aldı. Tabancaları çantanın ve Cass'in yanlarına doğru savurdu ve her iki korumayı da yakın mesafeden kafalarından vurdu.

İkisi de geriye doğru sallandı ve buruştu.

Cass çantayı bir kenara fırlattı. Brown ona tabancalardan birini fırlattı. Onu yakaladı ve işe koyuldular. Ölü adamları kollarından yakaladılar.

yakalarından tutup kapıların içine sürüklediler ve gözden uzaklaştırdılar, ardından kapıyı kapattılar, parmaklıklarla çevirdiler ve kilitlediler. Ölü adamlardan iki yönlü telsizleri aldıktan sonra, siyah kukuletalarını yüzlerine indirmek için gölgelere girdiler.

Brown mikrofonuna "İçerideyiz," dedi ve araba yolundan körfeze bakan bina kümesine doğru ilerlediler.

Brown çalan müziği -caz- ve kokteyl kadehlerinin şingirtısını, hırsızların ve köle sahiplerinin kahkahalarını duyabiliyordu. Yerleşkeye hâkim olan antebellum tarzı büyük bir malikâneyi gördüklerinde Brown, "Hazır," dedi.

Brown, Zodiac botlarının kıyıya doğru kaydığını, elektrikli motorlarının parti gürültüsüyle boğulduğunu hayal etti. Tanrı ve tarih kendi tarafındaymış gibi fanatik bir duyguya kapılan Brown, gölgeli çimenlikte ön verandaya ve kapıya doğru koştu.

"Gidin, Düzenleyiciler," dedi. "Geceye karşı öfkelenin."

Bölüm

75

Mobjack Körfezi'nin ağzının hemen yanında, suyun üzerinde, antebellum tarzı bir malikanenin arkasındaki parlak ışıklı terasta yayılmış beşi erkek, ikisi kadın yedi **cesedi** havadan görebiliyordum. Saat sabahın üçüydü.

Sampson, FBI helikopterinin arkasında yanımdaki koltuktan, "Gizemli arayan yalan söylemiyordu Ned," dedi.

Helikopter inerken Mahoney ön koltuktan, "Yine kan gölü," dedi.

"Gittiklerinden emin miyiz?" Sampson sordu.

Mahoney, "Aramadan neredeyse bir saat önce ayrıldıklarını söyledi ve sonra telefonu kapattı," dedi. "Bu bir saat önceydi, yani onlardan iki saat gerideyiz."

"Evden mi aradı?" Helikopter inerken sordum. "911 operatörüyle konuşması bunu anlamamıza kadar uzun sürmedi."

Dışarı çıktık, rotor kanatlarının altına eğildik ve durup patik ve eldivenlerimizi giydik. Olay yerine ilk giden bizsek, ardından gelecek olan adli tıp araştırmacıları için etrafı kirletmek istemedik.

"Rus sahibinin adı ne?" Sampson söyledi.

"Antonin Guryev," dedi Mahoney. "Parasını nakliye işinden kazanmış ve bildiğimiz kadarıyla temiz. Quantico'daki Kritik Olaylara Müdahale Grubu ajanlarımız onu araştırıyor ama şu ana kadar ismi bir şey çağrıştırmadı."

Terasa çıkıp cesetleri görmek çok tuhaftı.

deneyim. Kümelenme şekillerine ve farklı konumlarına bakılırsa, kurbanlar gafil avlanmış gibi görünüyordu.

Terasın bir ucunda birinci sınıf içkilerle dolu bir bar vardı; iri yarı bir barmen barın arkasına yayılmıştı. Başka bir adam piyanonun yanına düşmüştü. Diğerleri iki küçük küme halinde ölmüştü, sanki kurşunlar hedeflerini bulduğunda sohbet ediyorlardı.

İçeride ışıklar yanıyordu. Açık Fransız kapılarından geçerek, antebellum dış cephesiyle çatışan zengin bir şekilde dekore edilmiş bir eve girdik - çok sayıda mermer, krom, yaldız ve ayna.

Mahoney, "Tanrı aşkına, Moskova'daki bir diskoya benziyor," dedi.

Solumuzda yiyecek dolu uzun bir masa ve etrafında dört ölü insan daha vardı. Sağımızda geniş bir eğlence alanı ve bir mutfak vardı.

Dokuz kişi orada öldü, ancak en az dördünün savaşıırken öldüğü anlaşıldı. Yanlarında yerde tabancalar ve boş kovanlar vardı.

"Sanırım bu adamı tanıyorum," dedi Sampson, takım elbiseli, gümüş rengi saçları mükemmel bir şekilde taranmış bir adamın yanına çömelerek. Ellili yaşlarındaydı ve boğazındaki yaraya rağmen bana belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Sanırım de öyle, ama onu tanıyamıyorum," dedim.

Sampson dikkatlice kurbanın göğüs cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı.

Açtı ve ıslık çaldı. "İşte ilk yozlaşmış politikacınız. Bu Kongre Üyesi Rory McMann."

"Kahretsin," dedi Mahoney. "Adalet o adamı yakalamak için yıllarını harcadı."

Virginia Beach, Virginia'dan Temsilci McMann hakkında birkaç kez soruşturma açılmış, ancak hiçbir savcı suçlamaları kabul etmemişti. O, etek peşinde koşan ve içmeyi seven iyi bir çocuktur. Bu kötü alışkanlıkları yüzünden az Temsilciler Meclisi tarafından kınanacaktı ama bundan da sıyrılmayı başarmıştı. Şimdi burada, kanunsuzların kurbanı olmuştu.

"Burayı incelemek ve herkesin kimliğini tespit etmek günlerimizi alacak," dedim, katliam karşısında şaşkına dönmüş bir halde.

Bir kadın kalın bir Rus aksanıyla yüksek sesle "Size kim olduklarını söyleyebilirim" dedi. Başladık ve etrafımıza bakındık.

Ama odada bizden başka canlı kimse yoktu.

Bölüm

76

"Size her şeyi anlatacağım ama ben... tanık koruma istiyorum," dedi ve odanın köşelerine monte edilmiş Bluetooth hoparlörler aracılığıyla bizimle konuştuğunu fark ettik.

"Sen de kimsin?" Mahoney sordu. "Neredesin?"

"Benim adım Elena Guryev," dedi. "Panik odasıdayım." "Sizi nasıl bulacağız?" Sampson sordu.

"Tanık koruma programım olduğunda size söylerim."

Mahoney'e baktım ve "Bu kadar kurban varken, bunun zor bir satış olacağını sanmıyorum" dedim.

Mahoney, "Şu anda size belgeleri veremem Bayan Guryev," dedi. "Ama size söz veriyorum."

Bunu birkaç saniyelik sessizlik izledi. "Benim oğlum için de." Mahoney iç çekti. "Senin oğlun için de. Nerede o?"

"Burada, yanımda. Uyuyor."

"Kocan mı?"

Sessizlik bu kez daha uzundu. "Öldü."

Mahoney, "Sizi ve oğlunuzu buradan çıkarmamıza izin verin," dedi.

"Bodrumdaki şarap mahzenine git. Ahır kapısı gibi bir kapısı var. İçeri gir. Orada bir kamera var. Bana rozetlerinizi ve kimliklerinizi gösterin."

Ev çok genişti ve bodruma inen bir merdiven bulana kadar bir iki yanlış dönüş yaptık. Şarap mahzeninin kapısı kaba yontulmuş ağacından yapılmıştı. Kapıyı açtık ve tuğla zeminli bir odaya girdik.

Duvarlar boyunca raflarda binlerce şişe şarap var.

Her birimiz rozetimizi ve kimliğimizi tavandaki küçük bir kameraya tuttuk.

Bir an sonra, büyük metal parmaklıkların ayrıldığını ve geri kaydığını duyduk. Şarap mahzeninin arka duvarının bir bölümü hidrolik olarak açıldı ve Elena Guryev'in yaklaşık iki hapisane hücresi büyüklüğündeki bir alandan bizi incelediği ortaya çıktı.

Uzun boylu, salkım söğüt gibi, otuzlu yaşlarının sonunda, kum sarısı saçları, dergi editörlerinin bayıldığı türden kemik yapısı ve dudakları vardı. Siyah kokteyl elbisesi. Siyah hortum ve topuklu ayakkabılar. Kulaklarında, bileklerinde ve boğazında iri elmaslar.

Ela gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü ama hiçbir şekilde perişan görünmüyordu. Gerçekten de, bir ranzanın önünde kollarını kavuşturmuş dururken çelik gibi bir irade yayıyor gibiydi. Alt ranzada on yaşlarında bir çocuk battaniyenin altına kıvrılmış, başı sargı bezleriyle sarılı bir şekilde uyuyordu.

Yatağın karşısındaki altı küçük ekranda evin ve arazinin altı farklı görüntüsü gösteriliyordu.

"Bayan Guryev," diye söze başladı Mahoney yumuşak bir sesle.

"Dimitri bizi duyamıyor," dedi. "Taş gibi sağır ve ağrı kesici ilaçlar kullanıyor.

İki gün önce Johns Hopkins'te koklear implant ameliyatı oldu." "Onu bir doktorun görmesini ister misin?" dedim.

"Ben doktorum," dedi. "O iyi ve daha iyi uyuyor." "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi, parmakları dudaklarına gitti, gözleri dehşete kapılmış gibi yere bakıyordu. "Ona babası hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Bir an sonra başını kaldırdı ve o sertlik geri geldi. "Ne bilmek istiyorsun?"

Sampson ekranları işaret etti. "Ne olduğunu gördün mü?" "Bir kısmını," dedi.

"Yayın kaydedildi mi?" Mahoney sordu.

"Öyle," dedi. "Ama büyük sabit diskin nerede saklandığını biliyorlardı ve onu yanlarında götürdüler."

"Yine paçayı kurtardım," diye homurdandı Sampson.

Bayan Guryev yatağa uzanarak, "Sadece temiz düşünüyorlar," dedi. "Ama bedelini ödeyeceklerinden eminim."

Elinde bir iPhone'u tabanca gibi tutuyordu. "Onları videoya çektim, ikisi kapüşonsuzdu."

Bölüm

77

Birkaç saat sonra **Bree'nin** ofisindeki **ekranda**, hassas bir askeri gücün evde bulduğumuz kurbanları katletmesini izledik; aralarında hayatı için yalvaran ve yatak odasında vurularak öldürülmeden önce katillere milyonlar teklif eden Antonin Guryev de vardı.

Bu noktada iPhone kamerası bozuldu ve Elena Guryev'in nefes nefese kaldığını ve ardından Rusça ağladığını duydunuz. Kamera, birkaç dakika boyunca ağlarken ayakkabılarını gösterdi ve ardından yatak odasındaki yayına geri döndü.

"İşte geliyor," dedim.

Guryev'i öldüren silahlı adam yatağın yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. Yatağın altına uzandı ve arazideki tüm güvenlik görüntülerini kaydeden sabit diski çıkardı. Bir kolunun altına sıkıştırdı, kapüşonunu yırttı ve gözden kaybolmadan önce terli alnını sildi.

Kaydı geri aldım ve kaputun açıldığı anda dondurdum, daha önce gördüğüm Asya ve Afrika'nın karışımı bir yüzü gösteriyordu.

"Lester Hobbes'a merhaba de," dedi Sampson.

Bree öne doğru oturdu ve "Şaka yapmıyorum" dedi.

"Bekle," dedim. "İkincisi ."

iPhone kamerası titreyerek panik odasındaki başka bir yayına geçti ve sonra odaklandı, altı kapüşonlu silahlı adamın evin eğlence alanından çıkış yolunu temizlediğini, piriçlerini ve hatta

Cesetlerin etrafını süpürüyorlardı. Terasa açılan Fransız kapılarına ulaştıklarında, içlerinden biri süpürge'nin arkasındaki fermuarı açtı, toz torbasını çıkardı ve başlığı çekiştirerek çıkmak üzere döndü.

Sarı saçlı bir kadın'ın görüntüsünü yakaladınız. Yüzü neredeyse profilden görünecek şekilde onu dondurmak için bilgisayarda birkaç deneme yapmanız gerekti.

"Kim o?" Bree, "Henüz bir fikrim yok," dedi Sampson.

"Kongre üyesi dışında kurbanlar kimlerdi?" Bree sordu.

"Rus gangsterler, Sinaloa uyuşturucu kartelinden temsilciler, New York'tan iki bankacı ve eşleri ve hiç beklemediğimiz biri."

"Kim?"

"ona ulaşacağız," dedim.

Elena Guryev'e göre, partinin aslında uyuşturucudan insana kadar her şeyin ticaretini yapan gevşek bir suçlular ittifakının bir tür acil durum yönetim kurulu toplantısı olduğunu açıkladık.

"Toplantı ne hakkındaydı?" Bree sordu.

"İronik bir şekilde, kanunsuzlar," dedi Sampson. "Vurdukları her hedef -Metamfetamin fabrikaları ve konvoy ittifakın işinin bir parçasıydı." "Ve sonra kanunsuzlar geldi ve liderleri ortadan kaldırdı," dedi Bree. "Hidranın tüm kafalarını tek seferde kesmek gibi," dedim.

"Guryev bu işe nasıl karıştı?"

Elena Guryev'in bize anlattıklarını ona da anlattık: Birkaç yıl önce kocası mali açıdan kendini aşırı zorlamış ve büyük bir para sıkıntısına girmişti. İttifak üyeleri ona içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulması için bir yol önermişler -kaçakçılık- ve küresel nakliye işi görünmeyen kârlarla patlamıştı.

Elena Guryev, çok geç olana kadar kocasının neye bulaştığını bilmediğini iddia etti. Kocasının suçlarının derinliğini keşfettiğinde, ona boşanmak istediğini söylemiş.

"Ayrılmaya ya da polise söylemeye kalkarsa onu ve oğullarını öldürmekle tehdit ettiğini söylüyor," dedim. "Bu üç ay önceydi."

Bree bunu düşündü. "Neden panik odasındaydı?"

"Oğlu Dimitri iki gün önce bir ameliyat geçirmişti ve rahatsız edilmeyeceği bir yerde uyuması gerekiyordu," dedim. "Partinin başında ortaya çıktı ve sonra oğlunun yanına gitti. Saldırı başladığında da oradaydı."

"Hobbes'u ya da kadını tanıdı mı?" "İkisini de daha önce hiç görmediğini söyledi." "Elena ve oğlu şimdi neredeler?"

Omuz silktim. "Mahoney onları güvenli bir evde saklıyor. Tanık koruma programına alınmadan önce onu günlerce, hatta haftalarca sorgulayacağından şüpheleniyorum. Bu da bizi bu adama geri getiriyor."

Ona telefonumdaki otuzlu yaşlarının sonlarında, yakışıklı, gür siyah saçlı ve göğsünde bir kurşun deliği olan ölü bir adamın fotoğrafını gösterdim.

"Kim o?"

Sampson, "Elena Guryev'e göre, adı Karl Stavros ve diğer işletmelerin yanı sıra Phoenix Club'ın da sahibi." dedi.

"Bekle," dedi Bree. "Edita Kravic'in çalıştığı yer mi?"

"Bir ve aynı," dedim. "Peki Tommy McGrath'ın Edita'nın bahsettiği o kulüpte suç teşkil eden bir şeyler döndüğünden haberdar olma ihtimali nedir?"

"Çok iyi diyebilirim," dedi Bree. "Çok, çok iyi."

Sampson, "Bence Tommy'yi kimin öldürdüğünün cevabı o kulüpte," dedi.

"Arama iznine ihtiyacımız olacak," dedi.

"Federaller dosyayı hazırlıyor," dedim. "Ned herhangi bir araştırmanın parçası olacağımıza söz verdi ama bu bugün olmayacak."

Esnemiştim. Sampson da öyle.

"İkiniz de berbat görünüyorsunuz," dedi Bree. "Eve gidin. Biraz uyuyun." Sampson ayağa kalktı ve hiç tartışmadan oradan ayrıldı.

Ellerimi kaldırdım. "Hayır, ben iyiyim. Bir fincan kahvenin düzeltemeyeceği bir şey değil." "Bu kesin bir emirdir, Dedektif Cross. Eve git, biraz kestir, sonra da

Anneannem bu öğleden sonra Ali'nin Washington Latin sözleşmeli okulu için yapacağı mülakata gitmeni çok ister."

"Bugün mü?"

"Öyle. Saat beşte."

"O zaman emredildiği gibi eve gidiyoruz, Şef Stone. Akşam yemeğinde görüşür müyüz?" "Eğer şanslıysam," dedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim ve yatağımın ve iki saatlik komanın hayalini kurarak kapısından çıktım.

Bölüm

78

Bree, Tommy McGrath'ın cinayet soruşturmasının aktif bir parçası olmadığı için kendini biraz aldatılmış hissederek Alex'in gidişini izledi.

Alex ve Sampson Phoenix Kulübü konusunda haklıysa, dava artık esasen FBI'ın elindeydi. Her ne kadar Mahoney DC Metro'nun herhangi bir aramanın parçası olacağına söz vermiş olsa da, kararları FBI verecekti.

Bree bunu aklından çıkarmaya ve artık çalışma hayatına hakim olan kağıt yağmuruyla başa çıkmaya çalıştı. Ancak bir dizi idari notu on dakika boyunca taradıktan sonra artık dayanamadı.

Zihnini meşgul edecek, sıradan olmayan, iyi bir şeyler yapacak bir şeyler yapmalıydı. Polis olmak bu değil miydi? İyi bir şeyler yapmak?

Bree kâğıt yığını bir kenara itti ve Tommy McGrath, Edita Kravic ve Terry Howard'ın cinayet kitaplarının kopyalarını buldu. Davayla ilgili önyargılı fikirlerini bastırmaya çalışarak, her şeyi yeni bir zihinle yeniden görmeye çalışarak onları tekrar gözden geçirmeye başladı.

Soruşturma notlarını ve adli tıp raporlarını incelediğinde, hepsinin olaya bir tür intikam cinayeti olarak baktıklarını fark etti; Howard ya da McGrath'la ve belki de Edita Kravic'le sorunu olan bir başkası tarafından işlenmişti.

Bree bilinçli olarak bu filtreyi zihninden silmeye çalıştı ve

olası başka nedenler. Bree kendine kimin *yararına* olacağını sorarak başladı. Tommy McGrath'ın ölümünden. Ya da Edita Kravicin ölümünden.

Phoenix Kulübü'nden biri olduğunu düşündü. Karl Stavros mu? Kulübün sahibiydi. Stavros Tommy'nin peşinde olduğunu düşünüyorsa, belki de kendini ve ittifakı korumak için Tommy ve Edita'yı öldürtmüştü.

Evlerinde ve şifreleme kodları kırıldıktan sonra bilgisayarlarının sabit disklerinde toplanan kanıtların bir listesini çıkarmaya başladı. Neredeyse bir buçuk saat boyunca her bir ögeyi sırayla inceledi ve katil için bir kazanç ya da kayıp olarak görmeye çalıştı. McGrath'ın sabit diskinde Phoenix Club'ı arattı ve hiçbir şey bulamadı. Edita Kravic'i de arattı ve aynısını buldu.

Sonra McGrath'ın mali işlerini incelemeye başladı. Merhum COD'nin emeklilik hesabında 325.000 dolar, çek hesabında 12.000 dolar ve sıfır borcu vardı. McGrath'ın bir evi yoktu, arabası için nakit ödeme yapmıştı ve kredi kartlarını her ay ödüyordu.

Vasiyeti kısaydı, dört yıl önce hazırlanmıştı. Bree'yi şaşırtacak şekilde, tek varisi olarak Terry Howard'ı gösteriyordu. Eğer Howard McGrath'ın ölümü sırasında hayatta değilse, mütevazı mirası McGrath'ın karısı Vivian'a kalacaktı.

Bree bunu düşündü. Tommy McGrath eski ortağını hâlâ parasını ona bırakacak kadar önemsiyordu. Howard bunu biliyor ve tahsil etmek için onu öldürmüş olabilir mi? Ya da Vivian...

Bunu elinin tersiyle itti. McGrath'ın ayrı yaşadığı karısı zengindi, milyonlarca dolar değerindeydi. Neden üç yüz bin küsur dolar için Tommy'yi öldürsün ki?

Vasiyetnamenin son sayfasına döndü ve ekler bölümünde bir belgeye yapılan atıfı görünce durakladı. Bree mali dosyaların derinliklerine indi ve aradığı belgeyi buldu. Göz gezdirdi ve sonra bir maddede durup düşündü: İşte bu, *uğruna ölmeye ya da öldürmeye değecek bir şey olabilir.*

Bree belgeyi aldı ve koridordan Muller'ın odasına gitti. Kıdemli dedektifin her zamanki gibi dağınık görünmediğini gördü; güzel bir takım elbise giymiş ve ayakkabılarını yeni cilalamıştı.

"Kurt," dedi ona belgeyi göstererek. "Bunu hiç araştırdık mı?"

Muller aldı, taradı ve başıyla onayladı. "En azından iki gün öncesine kadar sahipsizmiş. Bu tür şeyleri düzenli olarak kontrol ederim."

Bree'nin yelkenlerindeki rüzgarın bir kısmı söndü. Gerçekten bir şey bulduğunu, kaçırdıkları bir şey olduğunu düşünmüş ve kısa bir süre için iyi bir şey yaptığını hissetmişti.

Ama Muller her şeyi kontrol altına almıştı.

Hayal kırıklığının bir kısmı belli olmuş olmalı ki, "Bir yolunu buluruz, Şef. Her zaman çözeriz. Ama şimdilik gitmem gerekiyor. Bir randevum var."

Bree gülümsedi. "Yıllardır kimseyle çıkmadın."

Muller kravatını düzelterek, "Bunu bilmiyor muyum?" dedi. "Şanslı bayan kim?"

"İlahi Bayan Noble," dedi Muller ve göz kırptı.

Bree güldü ve ellerini çırpı, kendini bütün gün olduğundan daha iyi hissediyordu. "FBI laboratuvarında ikinizin arasında bir kıvılcım olduğunu sanıyordum."

"Çatırdayan bir kıvılcım," dedi Muller, yüzüne bir sırıtişla onun yanından geçerken. "Sadece çıtır çıtır çıtırıyor."

Bölüm

79

Nana Mama Ali'ye gülümsedi.

"Yemekten önce tatlı ister misin?" sordu büyükannem. "Yaban mersinli turta ve dondurma?"

Rutindeki bu kırılmadan rahatsız olan Ali bana baktı. Gülümsedim ve ellerimi kaldırdım. "Onu duydun."

"Evet, lütfen nine," dedi Ali. "Ve akşam yemeğinde daha az Brüksel lahanası?" "Şansını zorlama," dedi büyükannem, turtayı getirirken. ince gözenekli bir kafesin altında. "Brüksel lahanası süper bir besindir." "Biraz acı," dedi Ali.

Nana Mama gözlerini kısarak ona baktı. "Sadece söylüyorum," dedi Ali.

Büyükannem içini çekti, kalın bir dilim yaban mersinli turta kesti, yanına bir top vanilyalı dondurma koydu, sonra tabağı Ali'nin önüne koydu. "İyi bir okulun kabul kurulunu etkileyebilen her çocuk Okul bunu hak ediyor," dedi Nana Mama ve sonra ona bir kaşık uzattı.

Bu doğrudu. İçeri girdiğimizde müdür ve Washington Latin'deki matematik, fen ve İngilizce öğretmenleri bizi bekliyordu. Müdür kendini ve öğretmenleri tanıttıktan sonra Ali'ye okul dışında, boş zamanlarında neler yaptığını sordu. Bunun üzerine Neil deGrasse Tyson ile konuşmak için çıktığı destansı yolculuğu anlatmaya başladı.

"Ağzını açtıktan yaklaşık iki dakika sonra onu kabul edeceklerini söyleyebilirdim," dedi Nana Mama. "Sanırım en çok etkilendikleri şey

O mektubun kaç taslağını yazdığını bile bilmiyorum."

"Yine de bir noktada mektubu göndermesi gerekiyor," dedim.

"Yakında," dedi Ali, ağzı yaban mersinli turta ve dondurmayla doluydu.

"Bana bir iyilik yapar mısın şekerim?" dedi büyükannem bana.

"Çantamdan bir yirmilik al ve Chung'a gidip benim numaralarımı çal?"

"Bir sonraki çekilişe daha iki gün var," dedim.

"Bu ikramiyeler gittikçe büyüyor," dedi. "İzdihamdan önce harekete geçmeyi tercih ederim."

"Aksiyona katılmak mı?" Gülümseyerek söyledim.

"Sadece bahislerimi erkenden yatırıyorum, hepsi bu. Şimdi, yaşlı bir kadına yardım edecek misin, etmeyecek misin, Alex Cross?"

"Sorduğun anda cevabı biliyordun," dedim ve çantasından parayı aldım.

Dışarı çıktım, kendimi oldukça iyi hissediyordum. İki saatlik uykunun faydası olmuştu. Eylül ayının başlarıydı ama bir hava dalgası gelmiş ve ortalığı serinletmişti. Yürümek güzeldi ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaktan başka bir şeye odaklanmamak için elimden geleni yaptım.

Sık sık ayrıntı bombardımanına tutulduğum ve hayatın en kötü yanlarına maruz kaldığım işimde, günde en az bir kez zihnimi tamamen boşaltmam gerekiyor. Aksi takdirde, her şey yukarıda stresli bir gevezelik, sonu gelmeyen bir dizi soru, teori, tartışma, acı veren anılar ve pişmanlıklar haline geliyor. Bunaltıcı olabiliyor.

Markete varıp içeri girdiğimde kendimi daha da iyi hissediyordum. Chung's her zamanki gibi buz gibiydi.

"Alex Cross, nerelerdeydin adamım?" diye bağırdı tezgâhın arkasındaki kadın. "Dün bütün gün seni ya da Nana Mama'yı bekliyordum."

Otuzlu yaşlarının sonlarında Koreli bir Amerikalı olan Chung Sun Chung, kurşun geçirmez camdan bir plakadaki kemerli bir delikte çerçevelenmiş olarak oturuyordu. Sun, kendisine böyle hitap edilmesinden hoşlanıyordu, kabarık bir palto ve parmaksız eldivenler giymişti. Bana genişçe gülümserken elektronik sigarasını ağzının bir köşesinde tutmayı başarıyordu.

Ona doğru yürüdüm. "İkimiz de meşguldük."

"Damon üniversiteyi nasıl seviyor?"

"Bayılıyor."

"Jannie'ni YouTube'da gördüm." "Çılgınca, değil mi?"

"Bu ünlü olacak. Nana Mama'nın daha kaç şansı olacak?"

bugün sınırsız bir geleceğe sahip olmak?" "Bu senin sözün mü?"

"İyi bir tane, ha?" Gülümsedi ve e-sigarasını çekti.

"Ona Powerball ve Mega Millions için onar şans verin," dedim ve parayı uzattım.

Büyükannem sadece büyük paralı piyangoları oynardı. Eğer hayal kuracaksan, büyük hayal kurmalısın, derdi.

"Aynı numara mı?" Sun sordu.

"Tabii. Bekle! Biliyor musun? Hadi . Onun numaralarına beşer tane ve geri kalanlar için son numaraya bir tane ekleyin."

Güneş bana baktı. "Anneannem bundan hiç hoşlanmayacak."

"Bakmaz bile," dedim.

"Hayatını ellerine almayı seviyor musun?"

İkimiz de güldük. Ben çıkarken hala gülüyorduk.

Ailemle akşam yemeği için eve dönerken, dünyada hala iyi insanlar, Chung Sun Chung gibi çok iyi insanlar olduğuna karar verdim. Sanırım yaşadığım son birkaç haftadan sonra bunu hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Kanunsuzların uyguladığı kümülatif şiddet ve dökülen kan, düşündüğümde beni ayıltıyordu. Ön verandamın basamaklarını tırmanırken ve Nana Mama'nın pişirdiği turtayı koklarken, şiddetin bitmediği, Hobbes, Fender ve diğer kanunsuzların bir şekilde daha yeni başladıkları hissinden kurtulamıyordum.

Bölüm

80

John Brown sandalyede öne doğru oturmuş, gözlerini Antonin Guryev'in yerleşkesinin önünde bir NBC haber muhabirinin durduğu büyük ekran televizyona dikmişti.

"Bu, bir aydan kısa bir süre içinde gerçekleşen dördüncü katliam" diyordu.

"Şimdiye kadar katiller arkalarında çok az kanıt bıraktı. Ancak FBI özel ajanı Ned Mahoney bunun değiştiğini söylüyor. Hatalar yapıldı."

Brown'ın arkasındaki odadan alçak sesler yükseliyordu. Yandaşlarının çoğu birbirlerine bakıyordu.

"Hatalar mı?" Hobbes birasını yere bırakarak, "Hata mı?" dedi. "Asla olmaz."

"Neden çeneni kapatıp dinlemiyorsun?" dedi Cass, volta atıp ekranı izleyerek. Sahne Mahoney'nin bir dizi mikrofonun önünde durduğu ana sıçradı.

Mahoney ciddiyetle, "On yedi ölü olduğunu teyit ediyoruz," dedi. "Ayrıca evin bodrumundaki gizli bir panik odasındaki güvenlik kameralarında cinayetlerin çoğunu gören bir tanıgımız olduğunu da teyit ediyoruz. Bu tanık, katillerden ikisinin kapüşonlarını çıkardıklarında onları net bir şekilde görmüş."

"Gizli panik odası!" Fender söyledi. "Peki kapüşonlarını kim çıkardı?"

"Yaptım," dedi Hobbes. "Hava çok sıcaktı ve güvenlik sabit disk bende idi."

"Başka kim protokolü çiğnedi?" Brown kükredi.

Cass şaşkın bir ifadeyle, "Evet. Hava sıcaktı ve ben... iyi olduğumuzu düşündüm. Ve saçlarım farklıydı. Ve o gece gözlerim."

Ekran, muhabirler Mahoney'e sorular yağdırıyordu. Tanık kimdi? Tanık katilleri teşhis edebilir miydi?

Mahoney, "Şimdilik tanığın kimliğini açıklamıyoruz," dedi. "Tanığın katilleri teşhis edebileceğine inanıyoruz. Yarın size daha fazla bilgi vereceğiz."

Ekran, "FBI, kanunsuzları sonunda adalete teslim etmek için ihtiyaç duydukları molanın bu olduğundan emin görünüyor" diyen stand-up muhabirine geri döndü.

Fender Hobbes'a baktı. Brown yıkılmış görünen Cass'e baktı. "Bu saçmalık," dedi Hobbes, kumandayı kaptığı gibi TV'de. "Tanıktan ne elde edecekler? En iyi ihtimalle bir ressamın çizimi."

Brown patlamak üzereydi, ama sonra yanan telefonu çalmaya başladı.

Açtı ve "Gördün mü?" dedi.

"Tabii ki gördüm," diye tersledi hattın diğer ucundaki adam. "Tanık Guryev'in karısı."

Brown, "Bu hiç iyi değil," dedi.

"Hayır, lanet olası değil. Gemimizde bir delik var. Onu kapatmanız gerekiyor." Brown öfkeyle kızardı. "Bunu nasıl yapacağım?" "Onun yerini ve içeri girmenin bir yolunu biliyorum."

"Bir FBI güvenli evine saldırmak mı?" Brown dedi ki. "Bunun böyle bir şey olup olmadığını bilmiyorum

."

"Bunu bir sonraki seviyeye taşımak istiyor musun, musun?"

Bir sonraki seviye. Brown o anda tüm şüphelerinin gittiğini hissetti ve şöyle dedi: "Bunun uzun vadeli tek çözüm olduğunu biliyorsunuz. Eğer bunu yapmazsak, yaptığımız hiçbir şeyin önemi kalmayacak."

"Aynen öyle. Bu yüzden kendinizi çelikleştirin ve Elena Guryev'den kurtulun."

Bölüm

81

Katliamın ertesi **sabahı saat sekiz buçukta** Ned Mahoney ile birlikte Columbia Heights'taki Monroe Caddesi'nde koşturaya başladık. Devriye arabaları ve bir ambulans caddeyi kapatmış, ışıkları yanıp söniyordu.

Rozetlerimizi gösterdik. Devriye memuru bir evin açık kapısını işaret etti. Çağrı sadece yirmi dakika önce 911'e gelmişti. İşe gidiyordum ve doğrudan oraya geldim. Mahoney de FBI merkezine gidiyormuş, çağrıyı duymuş ve doğrudan oraya gelmiş.

Eldivenlerimizi ve patiklerimizi giydikten sonra içeri girdik ve girişte yüzüstü yatan ölü bir adam ve onun arkasında başka bir ölü daha gördük.

"Simms ve Frawley," dedi Mahoney öfkeyle. "İyi ajanlar. Tecrübeli ajanlar."

"Sırtından vurulmuş" dedim.

"Gece ekibini değiştiriyorlardı," dedi Mahoney. "Katiller hemen arkalarından gelmiş olmalı."

Federal güvenli evlerin yerleri emniyet teşkilatındaki en güvenli ve sıkı korunan sıklardan bazılarıdır, bu nedenle katillerin içeriden istihbarat aldıkları anlaşılıyordu. Mahoney'nin içinde bir hain vardı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ölü ajanların üstünden ve etrafından geçtik, sol tarafımızda halının kana bulandığı bir televizyon odasını geçtik ve üçüncü bir FBI ajanının ölü yattığı mutfaka girdik. İki acil yardım görevlisi dördüncü bir

George Potter, DEA'nın Washington DC ofisinin özel ajan vekili.

Potter'ın yüzü, kafa derisindeki kötü bir yaradan dolayı kanla kaplıydı. Gömleği çıkarılmıştı ve göğsündeki yaraya bir pıhtılaşma bandı yapıştırılmıştı. Sağlık görevlileri ona serum ve oksijen bağlamıştı.

"Durumu nasıl?" Mahoney acil yardım ekibine sordu.

Potter gözlerini açtı ve nefes nefese, "Yaşayacağım," dedi. "Durumu nasıl?" Mahoney tekrar sordu.

Acil yardım , "Sağ akciğerine bir kurşun isabet etmiş ve kafasında da büyük bir yara var. Ama şanslı. Yaşayacak."

"Ne oldu?" Ben sordum.

Sağlık görevlisi, "Onu hastaneye götürmeliyiz," dedi.

Potter bana bakarak, "Bekle, bilmeleri gerekiyor," dedi. "Ned yedeklerle birlikte gelmemi ve ilk iş Bayan Guryev'le konuşmaya başlamamı istedi."

Mahoney'e baktım, o da başıyla onayladı.

Potter, "Kapıdan girerken her şey yolunda görünüyordu," dedi. "Simms ve Frawley ile koridorda yürüyordum. ses bastırılmış silah sesleri duyuldu. Üç el. Çabuk. Üçüncü atışla vuruldum. Beni televizyon odasına fırlattı. Yere düştüm, başımı sehpaye çarptım. Kendime geldiğimde 911'i aradım. Ne oldu? Kimse yukarı çıkıp baktı mı?"

"Hayır," dedi Mahoney, suratı asık bir şekilde.

"Gidiyoruz," dedi acil yardım görevlisi zorla. "Onunla GW Tıp Merkezi'nde konuşabilirsiniz."

"Sizinle konuşacağız," dedim.

Potter başıyla onayladı ve tekerlekli sandalyeyle götürülürken gözlerini kapattı.

Mahoney'nin yüz ifadesinden yukarı çıkmaktan benim kadar korktuğunu anlayabiliyordum. Sahanlıkta dördüncü bir ölü FBI ajanı bulduk ve yatak odasında Elena Guryev, üzerinde bir tişört ve külotla, alnından aldığı tek kurşun yarasıyla yere yığılmış yatıyordu.

Banyo kapısı açıktı. Boştu. İkinci kattaki diğer tek kapı kapalıydı.

Kendimi destekledim, kolu çevirdim ve kapıyı iterek açtım.

On yaşındaki Dimitri Guryev ikiz yatağında doğrulup oturuyordu, başını saran gazlı bezin arasından kurumuş kandan küçük bir gül halkası görünüyordu. Kucağında bir iPad vardı ve altyazılı bir Harry Potter filmi izliyordu.

Film.

Çocuk gölgemi görmüş olmalı çünkü başını kaldırıp beni gördü ve korkuyla geri çekildi.

" yok," dedim, beni duyamayacağını bildiğim halde. Ona açık ellerimi ve ardından rozetimi gösterdim.

Rozeti görünce, anlaşılması zor, tuhaf ve genizden gelen bir sesle, "Ne istiyorsunuz? Annem nerede? Babam nerede?"

Midem bulandı.

Arkamı döndüm ve kapıda duran Mahoney'i gördüm, çocuğun kaybından dolayı üzgün görünüyordu.

"Cesetlerin üzerine çarşaf örtün," dedim. "Ve annesinin yatak odasının kapısını kapatın. Bunların hiçbirini görmesini istemiyorum."

Bölüm

82

Birkaç saat sonra Bree yazdığı nottan başını kaldırdı. Alex ofisine girdi, kapıyı arkasından kapattı ve sertçe oturdu.

"Bazen işimden nefret ediyorum," dedi. "Bazen çok fazla geliyor."

Bree onu nadiren bu kadar üzgün görürdü. "Ne oldu?" dedi usulca.

"On yaşında tamamen sağır bir çocuğa anne ve babasının öldürüldüğünü ve artık yetim olduğunu söylemek zorunda kaldım," dedi Alex, gözleri sulanarak. "Sağırlığından mı kaynaklanıyordu bilmiyorum Bree ama çıkardığı kederli sesler daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu, içimi burktu. Zavallı çocuğa sarıldığımda Ali'yi düşünmeden edemedim."

Öne doğru oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, bu çok zordu."

Bree ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve ona sarıldı. "Belki de zor şeyler için yaratılmışsındır, Alex. Belki de insanlara bu korkunç anlarda yardım etmek için yaratılmışsındır."

"O çocuğa yardım edemedim," dedi Alex. "Ona ulaşamadım. Ona anne ve babasının öldüğünü söyleyen notu gösterdikten sonra, yazdığım hiçbir şeyi okumadı. Kimsenin yazdığı hiçbir şeyi okumuyor. Tam bir sessizlik, tam bir izolasyon içinde acı çekiyor."

Bree ona daha sıkı sarıldı. "Bazen çok fazla hissediyorsun."

"Elimde değil," dedi.

"Biliyorum," dedi. "Ama toparlanıp yola devam etmene ihtiyacımız var."

Alex ona sıkıca sarıldı ve sonra kucaklaşmalarını keserek şöyle dedi

bir boks maçında harika bir köşeci olurdu."

Bree, "Onları temizleyin, yama yapın ve kaşlarına vazelin sürerek geri gönderin," dedi. "Bu benim."

Onu öptü ve "Kendin olduğun için teşekkür ederim" dedi.

Bree onu ne kadar çok sevdiğini bir kez daha fark etti. Onunla ilgili her şeyi seviyordu. Yaralıyken bile, Alex onun içini dolduruyordu.

Telefonu çaldı.

"Evet?" dedi.

"Bu Ned," dedi Mahoney.

"Kaybınız için çok üzgünüm," dedi Bree.

FBI ajanının sesi perişan ve üzgün geliyordu. "Bunun için minnettarım, Bree. Onlar benim en iyi dört arkadaşımdı."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İskenderiye'deki bir federal yargıç az önce arama emrimizi onayladı. Hâlâ ilgileniyorsanız en kısa sürede Viyana'ya gidin. Phoenix Kulübü'nü arıyoruz."

Bölüm

83

Bree, Sampson ve ben Mahoney ve FBI'dan on kişilik bir ekiple Wolf Trap'ın otoparkında **buluştuk**. Sıcak geri dönmüştü ve zırhlarımızı giyip, belgelerimizi düzenleyip Phoenix Club'a doğru yola çıkarken terliyorduk.

Mahoney, Google Earth'ten yerleşkenin havadan görünüşüne dayanarak görev dağılımı yaptı. Beş ajan herhangi bir kaçağı durdurmak için arazinin arkasındaki ormana girecekti. Geri kalanımız ön kapıdan girecekti.

"Oldukça gösterişli bir mahalle," dedi Bree malikaneleri görünce. "Vivian McGrath'ın yaşadığı yerde büyük paralar döndüğünü sanıyordum."

Sampson, "O milyonerler kulübünde," dedi. "Bu kesinlikle milyarderler kulübü."

Mahoney kulüpten çeyrek mil ötede durdu ve beş FBI ajanının büyük bir Tudor malikânesinin garaj yoluna girip ormanda kaybolmalarını izledi.

Mahoney telsizinden "İşte gidiyoruz," dedi ve arabayı tekrar vitesine taktı.

Bizi girişe ve uzun yola kadar götürdü. Kapıyı gördüğümüzde, beyaz bir Range Rover'in çıkması için kapı açılmaya başladı.

Mahoney yolu kapattı. Lüks cipin camı açıldı ve beş yüz dolarlık güneş gözlüğü ve beş bin dolarlık takım elbise giyen, arkaya yatırılmış saçlı bir adam bağırdı, "Tanrı aşkına çekil. Pentagon'daki çok önemli bir toplantıya geç kalıyorum."

"Bunu umursayan birine anlat," dedi Mahoney, arabadan inerken, eli tabancasının üzerindeydi.

"Ben bu kulübün lanet olası kurucu üyesiyim!" diye bağırdı adam.

Mahoney, "Ben de bir FBI ajanıyım," dedi ve sonra

"Onu sorgulamak için gözaltına alın."

"Ne? Hayır!" dedi adam, artık kavgacı değildi ama Sampson ve benim bir önceki ziyaretimizde gördüğümüz muhafız kulübeden çıkarken dehşete kapılmıştı.

"Oluyor?" diye sordu.

Mahoney elinde bir tomar kâğıtla, "Binayı aramak için federal arama iznim var," dedi.

"Oraya öylece giremezsiniz," dedi güvenlik görevlisi telaşla. "Burası özel bir yer."

"Artık değil," dedi Mahoney ve ekibine ilerlemeleri için işaret verdi.

Range Rover'kaygan saçlı takım elbiseli bu anı arabasından fırlamak ve tepeye doğru koşmaya başlamak için kullandı. Sampson gürleyerek peşinden gitti ve onu iç yolun yarısında yakasından yakaladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Sampson talep etti. "Lütfen," dedi bir sesle. "Sana yardım edeceğim. Ne istersen, ama benim adı bu yerle ilişkilendirilemez."

"Sizin yerinizde olsaydım, Bay Kurucu Üye, çenemi kapatırdım," dedi Sampson, onu kelepçeleyerek.

Bree, Mahoney ve ben çiçekli bahçelerin ve ağaçların arasından geçerek yola devam ettik. Bir köşeyi döndük ve kulüp binasını gördük; tasarımı ve soluk renkleriyle Fransa'nın güneyindeki bir hanı andıran, iki katlı, geniş bir yerdi. Sağ tarafımızda tenis kortları vardı. Sol tarafta, beyaz badanalı yüksek bir çit havuzu ve yan bahçeyi çevreliyordu. Yaklaşık bir metre yüksekliğinde bir çit, çitten yola doğru uzanıyor ve diğer taraftaki ormana doğru devam ediyordu; bu da ön bahçeyi ikiye bölüyordu; dıştaki bakımlı çimenler ve kulüp binasını çevreleyen çiçekli bahçelerden oluşan iç bahçe. Havuz alanından piyano müziği ve gülüşen insanların sesi geliyordu.

"Görünüşe göre bir partiyi bölüyor olabiliriz," dedim, çitteki bir boşluktan adım atarak.

Silah sesleri duyuldu. Mermiler ayaklarımızın dibindeki kaldırıma çarptı.

Bölüm

84

Döndüm, Bree'yi yakaladım ve evden bir el daha ateş edilmeden önce onu çitin arkasına götürdüm. Sertçe yere indik. Bree'nin nefesi kesilmişti ama hayattaydık. Yolun diğer tarafındaki çitin arkasından ateş eden Sampson ve Mahoney de öyle.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onlara seslendim, "?" "İkinci kattalar!" Sampson geri seslendi.

İnsanlar havuzun yanında çığlık atıyordu.

Bir FBI ajanı kulaklıklarımızdan "Birden fazla koşucumuz var," dedi. "Bikini kadınlar ve bellerinde beyaz havlular olan çıplak göğüslü adamlar."

Burası da neydi böyle?

Mahoney, "Silahlı iseler vurun, değilse durdurun" dedi.

On saniye geçti. Sonra yirmi. Bree nefesini tuttu ve yanıma oturdu. Havuz bahçesinde panik devam ediyordu ama kulüp binasından başka ateş edilmiyordu. Neden? Silahlı adamlar nerede saklandığımızı biliyor olmalıydı. Siper aldığımızı görmüş olmalıydılar.

Bir şeyler garip geliyordu. Çitlerin arasındaki boşlukta açıkta kalmıştık. Eğer bizi öldürmek isteselerdi, öldürebilirlerdi, ama yine de...

Arazinin planını ve gördüğümüz uydu fotoğrafını düşündüm. Cebimi karıştırdım ve iPhone'umdan aradım. Sadece bir giriş vardı, bu da sadece bir çıkış anlamına geliyordu. Öyle değil mi?

Tam telefonu kaldırıacaktım ki bir şey fark ettim. Kuzeydeki güvenlik duvarının yüz metre kadar ötesinde, ormanın içinden güdük bir kaldırım çıkıntısı belirdi, kıvrıldı ve bitişikteki malikânenin araba yoluna kavuştu. Görüntüyü büyüttüm, çıkıntının ağaçların arasında kaybolduğu yere baktım ve kaldırımın genişliği kadar kalın, koyu bir leke gördüm.

"Bu bir şaşırtmacaydı," dedim ayağa fırlayarak.

"Alex!" Bree söyledi.

"Yeraltında bir kaçış yolları var," dedim ve Sampson, Mahoney ve Bree arkamda, garaj yolundan aşağıya doğru koştum.

"Hey!" dedi kelepçeli takım elbiseli adam ben yanından geçerken. "Tanık koruma istiyorum."

Range Rover'ın ve Mahoney'nin arabasının yanından geçerken Sampson, "Bu sana çok iyi gelecek," dedi.

Uzun yoldan aşağı doğru koşarken, ağaçların arasından kuzeye bakmaya devam ettim, bir an için birini görebilmeyi umuyordum. Ama caddeye çıktığımda kimse yoktu.

Diğerlerine haber vermek için döndüğümde bir motor sesi ve lastik gıcirtısı duydum ve ardından siyah bir Chevy Suburban kuzeydeki araziden hızla çıktı. Yana doğru savruldu ve sonra bana doğru hızlandı. Göz ucuyla Sampson, Mahoney ve Bree'nin belirdiğini gördüm.

"Şoför!" Araba bana elli metreden daha yakınken bağırdım.

Dördümüz de ön camın sağ tarafına ateş açtık ve hendeğe dalmak zorunda kalmadan önce örümcek ağını gördük.

Suburban yanımızdan geçti. Sonra büyük SUV sert bir şekilde direksiyonu kırdı, yoldan çıktı, hendekten atladı ve çok büyük bir granit kayaya kafa kafaya çarptı.

Bölüm

85

Bree Stone, böbrek şeklindeki havuzun kenarında sigara içen ve havlu kumaştan cüppeler giyen **bir** grup genç kadına **doğru yürüdü**. Kapüşonlu, güvensiz gözlerin altından onu izlediler.

Bana neden güvensinler ki? Bree düşündü. Sergei Bogrov ve Suburban'daki diğer üç adam onları terk etmiş, kaçmışlardı. Sürücü ölmüştü. Bogrov ağır yaralanmıştı. Diğer ikisi konuşmuyordu, FBI'ın kaçmaya çalışırken yakaladığı on kulüp üyesi de konuşmuyordu.

Geriye bu kadınlar kaldı.

Bree o zamana kadar Phoenix Club'ın her yerini gezmişti. Gurme bir mutfak, iyi stoklanmış bir şarap mahzeni ve bar, eksiksiz bir egzersiz tesisi, bir buhar odası, bir sauna, bir masaj odası ve çeşitli sapkınlıklara ve fetişlere hitap etmek için tasarlanmış sekiz yatak odası görmüştü.

Bir zindan odası, duvarları ve tavanı aynalı bir oda, içinde tur atabileceğiniz bir küvetin bulunduğu bir oda ve yerçekimine meydan okuyan seks pozisyonları için tasarlanmış mobilyaların bulunduğu bir oda vardı. Ayrıca Mahoney'nin adamlarının birkaç kilo kokain ve ilk katliam mahallindeki laboratuvarı üretilen yüksek kaliteli maddeye oldukça benzeyen birkaç kilo kristal metamfetamin bulunduğu bir depo alanı da vardı.

Bree kadınların önünde durdu. İçlerinden biri, yakut dudaklarının hemen sağında çekici bir güzellik işareti olan bir kadın, bir sigara yaktı ve İngilizce olmayan bir dilde bir şeyler söyledi. Diğerlerinden birkaçı

acı acı kıkırdadı.

"Bazılarınız İngilizce biliyor olmalı," dedi Bree. "Eğer biliyorsanız, artık tehlikede olmadığınızı bilin."

Güzellik işareti olan kadın *cık cık* diye bir ses çıkardı ve "Hiçbir şey bilmiyorsun" dedi.

"Stavros'un öldüğünü biliyorum," dedi Bree. "Bogrov'un kelepçeli olduğunu biliyorum." Bu, kadınlar arasında bir sürü konuşmaya yol açtı.

Bree birkaç dakika bekledikten sonra doğrudan Bayan Beauty Mark ile konuştu. "Ben DC Metro Polisi Dedektifler Şefi Bree Stone. Size doğruyu söylüyorum. Artık tehlikede değilsiniz."

Bayan Beauty Mark'ın üst dudağı kıvrıldı, "Biz daha iyisini biliyoruz. Belki bir kısmını alıyorsunuz ama hepsini değil. *Size* gerçeği söylüyorum. Bu sandığınızdan çok daha büyük bir şey. Peki, benim için akıllıca bir şey mi? Bizim için mi? Kimseyle konuşmayız. Bir avukat gelir. Her zaman gelirler."

"Neler yaşadığımı biliyorum," dedi Bree. "Amerika'ya kaçırıldığınız için borcunuzu ödemek üzere dört ya da beş yıl boyunca çalışmanız gerektiği size nasıl söylendi. Bazılarınızın soğutuculu arabalara bindiğinizi ve insanların donarak öldüğünü gördüğünüzü ve buraya seks kölesi olmak için getirildiğinizi biliyorum. Haksız mıyım?"

Kadınların çoğu ona bakmadı. Hiçbiri cevap vermedi.

Bree neredeyse pes edecekti ama sonra konağı işaret ederek, "Bütün bunlar mı? Bu FBI'nın işi. Ben buraya başka nedenlerle, arkadaşınız olabilecek için geldim. Edita Kravic için buradayım."

Bu, güzellik işareti olan kadın da dahil olmak üzere pek çoğunun başını kaldırmasına neden oldu.

"Neden Edita için?" dedi. "Onu gördün mü?"

"Üzgünüm," dedi Bree, onun gözlerindeki özlemi görüp yaklaşarak. "Edita öldü. Öldürüldü."

Kadın tokat yemiş gibi davrandı ve sonra eli ağzına gitti ve hıçkırmaya başladı.

Bree onun yanına gitti. "Edita'yı tanıyor muydun?"

"Ben onun kız kardeşiyim," dedi gözyaşları arasında. "Onun küçük kız kardeşi, Katya."

Bölüm

86

Katya Kraviç sefalet içinde eridi.

Arkadaşları onu teselli etmek için yanına gelirken Bree geride durdu. Katya nihayet sakinleştiğinde, gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü, titreyerek bir sigara yaktı.

"Bana yardım edebilir misin?" Bree sordu.

"*Bana* yardım edebilir *misiniz*?" Katya dedi ki. "Hepimize mi?" "Deneyeceğim."

"Bizi ülke dışına atacaklar," dedi Katya. "Burada olmamamız gerekiyor. En azından göçmenlik bilgisayarlarında."

Bree, "Pek çok şey işbirliğinize bağlı," dedi. "Ne kadar çok işbirliği yaparsanız, bir yargıcın size olumlu bakma olasılığı o kadar artar."

Katya bunu düşündü. Arkadaşlarından biriyle konuştu, o da başıyla onayladı. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bana Edita'dan bahset."

Katya, neredeyse sekiz yıl önce ablasının önce geldiğini söyledi. Edita'nın Rus komisyoncuyla yaptığı anlaşma, Alex'in Sampson'la birlikte tütün deposu katliamının yapıldığı yerdeki soğutuculu kamyonlardan kurtardığı kadından duyduğu şartlara benziyordu.

Edita, hayatının beş yılı karşılığında sahte belgeler ve Amerika Birleşik Devletleri'ne giriş yolu elde etti. Phoenix Club'da kalıcı bir iş bulmadan önce iki yıl boyunca Doğu Yakası'nda bir aşağı bir yukarı dolaştırıldı.

Katya'ya göre, kulüp yüksek hacimli bir genelev değildi. Üyeler

katılmak için elli bin dolar başlangıç ücreti ve sonrasında da yılda on bin dolar aidat ödüyorlardı. Karşılığında kulübe, tesislerine, istedikleri tüm içki ve yasadışı uyuşturuculara ve kadınların arkadaşlığına erişebiliyorlardı.

"Edita'nın beş yılı dolduğunda ne oldu?" Bree sordu.

Katya, "Ona pasaportunu geri verdiler ve hatta yeşil kart bile verdiler ve sonra bir seçeneği olduğunu söylediler," dedi. "Ayrılmak, yeni bir hayat kurmak. Ya da yönetimin bir parçası olmak."

"Yönetimi o aldı."

"Hayır, Edita... o akıllı bir kızdı," dedi Katya. "Washington'da bir daire buldu ve burada çalıştı. Akşamları kulübü işletiyor ve Stavros ile Bogrov ona çok para ödüyor. O da bu parayı avukat olmak için kullanıyor."

Katya bunu öyle gururla söylemişti ki Bree duygulandı.

"Tom McGrath adında bir adamdan hiç bahsetti mi?"

Katya'nın yüzü bulutlandı. "Onu öldüren o muydu?"

"Hayır, onunla birlikte öldü. Thomas McGrath."

"Tommy?" Katya, yüzü daha da bulanıklaşarak, "Evet," dedi. "Evet, Edita bana Tommy'den bahsediyor. Tommy hakkında çok fazla şey."

Edita McGrath'la ceza hukuku dersinde konuşmaya geldiğinde tanışmıştı. Edita diğer öğrencilerden on yaş büyüktü, McGrath komik ve yakışıklıydı ve karısı kısa bir süre önce onu evden atmış ve artık sevmediğini söylemişti. Edita ve McGrath dersten sonra bir içki içmiş, ertesi gece de akşam yemeği yemişlerdi.

"Sevgili oldular," dedi Katya. "Edita onu gördüğüm en mutlu andı. Hem de hiç. Belki bir ay boyunca."

"Sonra ne oldu?"

Katya, McGrath'ın Edita'nın geçmişini araştırdığını ve sahip olduğu yeşil kartın sahte olduğunu ve INS'de Edita Kravic adında birinin vatandaşlık başvurusunda bulunduğu dair hiçbir kayıt bulunmadığını söyledi.

"Yalan söylüyorlar," dedi Katya. "Bogrov ve diğerleri. Edita'ya yalan satıyorlar."

Katya, sahteciliği keşfettikten sonra McGrath'ın Edita'yı her şeyi itiraf etmeye ve kendisine anlatmaya zorladığını söyledi. Ama Edita ona Phoenix Kulübü hakkında daha fazla şey anlattıkça McGrath daha fazla şey bilmek istedi. Tommy Edita'dan kulübün bilgisayarlarına girmesini ve kendisi için bir şeyler kopyalamasını istedi.

Katya konuşmayı kesti ve öfkeyle başını kaldırdı. "Tommy, Edita'yı sevdiğini söylüyor ama Edita'nın onu sevdiğini kanıtlaması gerekiyor. O da zorluyor, zorluyor ve Edita

onu seviyor, ama onu son gördüğümde çok korkmuştu. Tommy, Bogrov ve Stavros hakkında onu dinlemedi, onların nasıl kötü adamlar, deli adamlar olduklarını anlattı. Bana sorarsanız, Tommy Edita'mı öldürttü ve Tommy kendini de öldürttü."

Beşinci Bölüm

Bir Zepin Koşuyor

Bölüm

87

Güneş batarken John

Kahverengi
sona erdi
brifinginde o

akşamki hedefi ve bunun ötesindeki planı açıklamıştır.

Brown oturma odasındaki on beş erkek ve kadına baktı, bazı yüzlerde hafif bir şok, bazılarında ise derin bir endişe gördü. Anlamıştı. Planı cesur ve cüretkârdı, o kadar cüretkârdı ki-

Hobbes kollarını kavuşturarak, "Bu delilik," dedi. Fender, "Ya vurulacağız ya da ," dedi.

"Bunun ne olduğunu en başından beri biliyordun," dedi Brown soğuk bir sesle. "Bu ülkede devrime yol için insanların evi temizlemesi gerektiğini söyleyen sen değil miydin Hobbes?"

"Yaptım, ama-"

"Ama hiçbir şey. Ya evi temizlemek ve devrimin ateşlendiğini görmek için bu işe girersin ya da hiç girmezsin. Fender, sen de bu stratejiyi kabul etmiştin. Yoksa yanılıyor muyum?"

Hobbes sandalyesinde kıpırdandı, hiçbir şey söylemedi. Fender, Brown'a ters ters baktı. Cass "Kahretsin" dediğinde Brown salondan bir oylama istemek üzereydi.

Kadına baktı ve onun CNN'e ayarlanmış televizyona baktığını gördü. Özel Ajan Ned Mahoney, arkalarındaki duvarda büyük bir FBI amblemi bulunan mikrofonlara doğru yürüyordu. Ekranın alt kısmındaki afişte *FBI, Kanunsuz Cinayetlerle Bağlantılı Olduğuna İnanılan Seks Kulübüne Baskın Düzenledi* yazıyordu.

Brown sert bir sesle, " aç," dedi.

Cass uzaktan kumandayı kaptı ve yumruklayarak sessize

aldı. Onlar duyular

Mahoney, "Viyana, Virginia'daki Phoenix Club'a geleceğim ama önce kanunsuz grubun bir parçası olduğuna inandığımız iki kişinin fotoğrafını yayınlamak istiyoruz" dedi.

Ekran ikiye bölündü ve Hobbes ile Cass'in, merhum Antonin Guryev'in Mobjack Körfezi'ndeki evinin içinde kapüşonsuz görüntüleri belirdi.

"Tanrı aşkına, mahvolduk," dedi Fender öfkeyle. Hobbes ve Cass'in beti benzi atmış ve taş kesilmişlerdi.

Ekran Özel Ajan Mahoney'e döndü ve şöyle dedi: "Şu an itibariyle kadının adı bilinmiyor. Ama adamın adı Lester Hobbes, bir paralı asker ve suikastçı. Hobbes ya da bu kadın hakkında bilgisi olan herkesten öne çıkmalarını ve yerlerini tespit etmemize yardımcı olmalarını istiyoruz."

Bir muhabir "Hobbes ve kadının kanunsuzların bir parçası olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye bağırdı.

Mahoney, "Elena Guryev saldırı sırasında evindeki birkaç güvenlik kamerasının görüntülerini kaydetmek için iPhone'unu kullandı" dedi.

Bunun üzerine muhabirler arasında bir telaş başladı ve hepsi de Mrs. Guryev'di.

FBI ajanı soğukkanlı ve çekingen bir tavır takındı. "Silahlı adamlar bu sabah bir FBI güvenli evine girdiler ve en iyi adamlarımdan dördünü öldürdüler. Ayrıca bir DEA ajanını ağır yaraladılar ve Bayan Guryev'i vurarak öldürdüler ve sağır oğlunu yetim bıraktılar. Ve evet, silahlı kişilerin kanunsuzlarla ya da kendilerine verdikleri isimle Düzenleyicilerle bağlantılı olduklarına inanıyoruz. Virginia'daki baskına dönersek-"

Fender uzaktan kumandayı kaptı ve sessize aldı. "Regülatörler mi?" dedi, odanın etrafına bakarak. "Bunu nereden biliyorlardı? Kim kullandı?"

Hobbes, Cass'e bakarak, "Fark etmez," dedi. "İşimiz bitti."

Fender ayağa kalktı ve bir şeyleri kırıp dökecekmiş gibi bakarak, "*İkiniz* hepimizi *mahvettiniz*," dedi. "Kapüşonlarınızı çıkararak. Angajman kurallarını çiğnediniz. Bu da neyin nesi?"

Brown'ın etrafındaki oda suçlamalar ve taleplerle doldu. Brown ayağa kalktı ve "Yeter!" diye kükredi.

On beş Düzenleyici sustu, hepsinin yüzü kızarmış ve nefes nefese kalmışlardı.

Brown sert bir sesle, "Bitti," dedi. "Peşimizden geliyorlar. Eninde sonunda geleceklerini biliyordun. Yani iş bitti. Bu konuda ne yapacaksınız? Birbirinize düşman mı olacaksınız? Koşacak mısın? Yoksa kaçacak mısınız?"

m¼cadele etmek, biraz omurga g¼stermek, sizin ve benim fedakarlıklarımızla yaratılacak daha iyi bir yarına inanmak?"

Bunu bir s¼re d¼ř¼nd¼kten sonra, "Elleri kaldırın. Kim benimle?"

Birkaç dakika sonra, Cass'inki de dahil olmak ¼zere on ¼ç el havaya kalkmaya başladı. Fender kızgındı ama sonunda elini kaldırdı. Sonunda Hobbes da kaldırdı.

Televizyon ekranı FBI basın toplantısından hava durumuna geçmişti.

Brown uzaktan kumandayı kaptı, sesi tekrar açtı ve hava durumunu izledi. Ulusal Hava Servisi gece boyunca şiddetli r¼zgârlar olacağını söylüyordu.

Brown, "İşte, ilk kez iyi bir haber," dedi. "Daha iyisi olamazdı. Teçhizatlarınızı bağlayın ve kafalarınızı dik tutun. Saat 21:00'de yola çıkıyoruz."

Bölüm

88

Ertesi sabah ben aşağıya indiğimde **anneannem** Ali için **krep pişiriyordu.**

"Krep mi?" Ali'nin başını okşayarak söyledim. "Bu sefer neyi doğru yaptın?"

"Dr. deGrasse Tyson'a yazdığı mektubu bir zarfın içine koymuş," dedi büyükannem, tezgâhın üzerindeki damgalı, adresli zarfı göstererek. "Benim kitabımda, bir şeyleri sonuna kadar görmek, krep ve gerçek akçaağaç şurubu için bir nedendir."

Ali onun önüne bir tabak koyarken sırtıttı. "Sence bana cevap verecek mi?" "Deneyene kadar asla bilemezsin," dedim. "Bree nerede?"

"Kalktı ve çoktan gitti," dedi Nana Mama. "Halletmesi gereken bir yığın evrak işi var ve onları halletmek istiyor. Aç mısın?"

"Cezbedici, ama sanırım bunu atlayacağım-"

"Hey, baba, bak!" Ali tezgahın üzerindeki küçük televizyonu göstererek ağladı.

Şöyle bir baktım ve Amish arabasındaki sakallı bir sürücünün, bir milden uzun kalın bir çelik kabloyu tarlaların ve ağaçların arasından sürükleyen, alçaktan uçan, soluk beyaz bir zepline baktığı tuhaf görüntüyü gördüm.

Haber spikeri, zeplinin gece bir ara ABD Ordusu'nun top mermilerinden kimyasal silahlara kadar her şeyi test ettiği Maryland'deki Aberdeen Deneme Alanı'ndaki demirinden kurtulduğunu söyledi. Zeplin, çok gizli bir ufuk ötesi uçuşun parçasıydı.

gözetim sistemi şu anda değerlendiriliyor. Ordu, zeplinin kablosunun gece boyunca Maryland kıyılarını vuran şiddetli rüzgarlar nedeniyle koptuğuna inanıyordu.

"O şeyi görmüştüm," dedim. "Zeplini. Geçen hafta Doğu Sahili'nden birkaç kez gördüm."

Haber spikeri, ağır kablonun çok sayıda yüksek gerilim hattına ve birkaç ev ve binaya zarar verdiğini söyledi. Ordu ekipleri zeplini takip ediyor ve onu güvenli bir şekilde nasıl indireceklerini bulmaya çalışıyorlardı.

"Kaçak zeplin," dedi Nana Mama başını sallayarak.

"Bunu her gün duyamazsın," dedim kendime kahve koyarken.

Kahvemden bir yudum alamadan telefonum çaldı ve önce bir mesaj, sonra bir başkası, sonra da bir üçüncüsü için beni uyardı. Sinirlenerek kahveyi bıraktım ve cebimden telefonu çıkardım.

Ara beni.

Kerry Rutledge.

Acil.

Dördüncü bir mesaj geldi. Bir telefon numarası.

Kahvemi aldım, büyük odaya çıktım ve yol verme saldırısından kurtulan genç kadını aradım.

"Dr. Cross?" dedi.

"Buradayım, Kerry," dedim. "Bu kadar acil olan ne?"

"Başka bir şey hatırlarsam aramamı söylemişsiniz. Aradım. Yani, hatırlıyorum." Sesi nefes nefese, neredeyse paniklemiş gibiydi.

"Tamam," dedim. "Biraz sakinleşelim, sonra bana neler olduğunu anlattırısın. Neredesin?"

"Bir rehabilitasyon merkezinde... Bunu hatırlayamıyorum," dedi Kerry ve derin bir nefes aldı. "Ama motosikletin koyu renkli bir Honda olduğunu hatırlıyorum, büyüktü, ön camı ve ışıklı bir gösterge paneli vardı, anlıyor musun?"

"Honda olduğunu nereden biliyorsun?"

"Benzin deposunun üzerindeydi. Gösterge panelinden gelen ışıktan görebiliyordum." "Başka bir şey var mı?"

"Evet, ama muhtemelen bir şey değildir." "Bırakın da buna ben karar vereyim," dedim.

Kerry, "Ön camda bir şey vardı, sağ alt köşede bir çıkartma. Kare şeklindeydi ve üzerinde bir çapa ve halat olduğunu düşünüyorum."

"Bir çıkartma üzerinde bir çapa ve bir halat mı?" Dedim. Sonra bir anı tetiklendi ve kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı. "Park etiketi gibi bir çıkartma mı?"

Bölüm

89

Bree masasında oturmuş ikinci fincan kahvesini içiyor ve dedektiflerinden biri hakkındaki şikâyet raporlarını okuyordu. Raporun ayrıntılarına ve dedektifin verdiği yanıtı dikkat etmeye, farklılıklar ve benzerlikler aramaya çalıştı. O anın sıcaklığıyla hareket eden bir polis hakkında ikinci bir tahminde bulunmaktan nefret ediyordu ama işini doğru yapacaksa, hüküm vermeden önce durumu incelemesi gerekiyordu.

Çoğunlukla görevine bağlı kaldı. Ama sonra dikkati Katya Kravic'in Editla ve McGrath hakkında söylediklerine kaydıldı. Tommy onu çok mu zorlamıştı? Stavros ya da Bogrov ikisini de vurduktan sonra silahı Terry Howard'ın evine mi yerleştirmişti? Ölümünü intihar gibi mi göstermişti?

Bu cevapsız sorular sadece daha fazla cevapsız soru doğurdu, bu yüzden derin bir nefes aldı, kendine bölümlere ayırmasını söyledi ve disiplin raporuna yeniden odaklanmaya çalıştı.

Kapısı çalındı. İçini çekti ve başını kaldırıp baktı. Kurt Muller yüzünde yine o aptal sırıtışıyla orada duruyordu.

"Anladığım kadarıyla Bayan Noble ile geçen geceki randevunuz iyi geçmiş?" Bree sandalyesinde arkasına yaslanarak sordu.

"İyiden de iyi," dedi Muller. "Aşık oldum."

Bree güldü. "Onunla tanıştığın anda bunu anlamıştım. Aşık mı oldu?"

"Öyle hissediyorum," dedi, sırıtışı giderek büyüyordu.

"Aferin sana. Şimdi işinin başına dön ki ben de işimin başına dönebileyim."

Muller ayıldı ve "Aslında size bir fırsat yakalamış olabileceğimizi ya da olamayacağımızı söylemek istemiştin" dedi.

Muller, Tommy McGrath'ın ölümünden bu yana birkaç günde bir hayat sigortası poliçesinin durumunu kontrol ettiğini ve lehtarın bir talepte bulunmak için ortaya çıkmadığını söyledi. Ancak o sabah aradığında, sigorta şirketinin hasar departmanından bir eksperin dedektif şefinin öldürüldüğünü öğrendiğini ve lehtarla iletişime geçmeye çalıştığını ancak lehtarın avukatına yönlendirildiğini öğrendi.

"Yani hak sahibi teması başlatmadı mı?" Bree hayal kırıklığına uğradığını söyledi. Muller bir muhabirin not defterini karıştırırken, "Hayat değil," dedi.

"Avukatın adı Lance Gordon... McLean'de çalışıyor. Sigorta eksper Gordon'un müvekkiliyle görüşüğünü ve müvekkilinin ilk başta tazminat talebinde bulunmayı reddettiğini söyledi. Üç saat sonra Gordon tekrar aradı ve müvekkilinin parayı bir hayır kurumuna bağışlayacağını söyleyerek tazminat talebinde bulundu."

"Bu her şeyi bulandırıyor, değil mi?" Bree bilgisayarına döndü ve Lance Gordon hakkında internette bir arama yaptı.

Hukuk bürosunu buldu, web sitesindeki ortaklar sayfasına baktı ve Gordon'a tıkladı. Karşısına kırklı yaşlarının sonlarında, uzun boylu, zayıf ve takım elbise giymiş yakışıklı bir adamın resmi çıktı.

Gordon'un yüzünde tanıdık gelen bir şeyler vardı ama Bree ilk başta onu tanıyamadı. Sonra başka bir zaman ve mekânda Gordon'un arkasından dönüp kokladığını gördü. Bir şey gibi kokuyordu, değil mi? Neydi o koku?

"Şef?"

Bree irkildi ve Muller'e baktı.

"Bunu nasıl halletmek istediğini soruyordum."

"Bana bir saniye ver," dedi kafasında olası bir bağlantı kurarak. Masanın çekmecesini çekip açtı ve aradığını bulana kadar etrafı karıştırdı: sarı etiketli küçük kahverengi bir şişe. Şişeyi açtı ve kokladı.

Bree Gordon'u zihninde tekrar gördü, şimdi daha netti. Tekrar kokladı ve her türden çarpık yapboz parçası yer değiştirip bir araya geldi.

Bree, Muller'a gülümseyerek, "Kapıyı kapatın, Dedektif. Yapacak işlerimiz var."

Bölüm

90

Albay Jeb Whitaker'ın Honda

Blackbird'ü, Sampson ve ben o öğleden sonra saat iki civarında kontrol ettiğimizde, daha önce olduğu gibi aynı ABD Deniz Harp Okulu otoparkındaydı. Sampson güçlü motosikletin yanından geçti, motosiklete hayranmış gibi yaptı ve arka çamurluğunun altına bir GPS izleme cihazı yerleştirdi.

Artık Whitaker hakkında çok daha fazla şey biliyorduk ve Tommy McGrath'ın Phoenix Kulübü hakkında hissettiği gibi, öğrendikçe daha fazla şey bilmek istiyorduk.

Öncelikle Albay Whitaker'ın parlak bir sicili vardı. Deniz Harp Okulu'ndan sınıfının en üst çeyreğinde mezun olmuş ve daha sonra savaşın harap ettiği Felluce sokaklarından yaralı denizcileri çıkarmak için hayatını defalarca riske atarak cesaretinden dolayı ABD Donanma Haçı'nı kazanmıştı. Sonra bir el yapımı patlayıcının şarapneli neredeyse bacağını koparacak ve görev süresi sona erecekti.

Albay daha sonra Harp Akademisi'nden doktora derecesi almış ve ardından Deniz Harp Akademisi'nde strateji ve amfibi savaş dersleri vermek üzere fakülteye katılmıştır. Karizmatik bir öğretmen olarak tanınıyordu ve internette bulduğumuz çeşitli fakülte değerlendirme sitelerinde öğrenciler tarafından yüksek puanlarla değerlendiriliyordu.

Kağıt üzerinde Whitaker bakmamız gereken biri gibi görünmüyordu. Ama sonra karısının üç yıl önce bir araba kazasında öldüğünü öğrendik. Yirmi iki yaşında, sarhoş ve kafası güzel bir adam ona çarpmıştı.

Sadece hız değil, mesajlaşma da.

Whitaker'ın Honda Blackbird'ü, bir Maserati'nin kapılarını uçurabilecek, gezegendeki en hızlı üretim motosikleti oldu. Ve Whitaker onu nasıl kullanacağını biliyordu. Hayatının erken dönemlerinde motosiklet yarışlarına katılmıştı.

Sampson ve ben albayı sorgulamak için getirmeyi tartışmıştık ama sonunda geri çekilmeye, onu takip etmeye ve yüzüne bakmadan önce daha fazla şey öğrenmeye karar verdik. Whitaker, biz Blackbird'ü gözetlemeye başladıktan kırk dakika sonra ortaya çıkarak bize yardımcı oldu. Motosikletine doğru topallayarak gitti, kaskını taktı ve yola koyuldu.

Whitaker'ı bir mil geriden takip ettik ve uydu üzerinden GPS vericisine bağlı bir iPad'den ilerleyişini izledik. Albayın kuzeye, Chesapeake Körfezi'ndeki evine gideceğini düşünmüştük ama bunun yerine batıya yöneldi ve DC'deki George Washington Üniversitesi Tıp Merkezi'ne gitti.

Ziyaretçi otoparkına park etti ve Whitaker'ın hastaneye doğru yürüdüğünü görmek için tam zamanında arabaya bindik. Dışarı fırladım ve peşinden koştum.

Topalladığı için Albay'a yetişmek zor olmadı. Ama hastaneye girdiğimizde geri çekilmek zorunda kaldım ve asansöre bindiğinde Whitaker'ı kaybettim. Kapılar kapanmadan önce, birine yoğun bakıma gideceğini söylediğini duydum.

Birkaç dakika bekledim. Cep telefonum biyledi ve FBI silah teknisyeni Judith Noble'dan bir e-posta geldiğini haber verdi. Konu: *Remington .45*.

Asansörün çağrı düğmesine bastım, e-postayı açtım ve okudum. Sonra tekrar okudum, vardıgı sonuçları anlamaya çalıştım. *Orospu çocuğu*, diye düşündüm. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Az önce okuduğum e-postanın tüm sonuçlarını düşünerek asansörü yoğun bakım ünitesine kadar sürdüm.

Bir yanım geri çekilmek, Mahoney'e haber vermek ve kenara çekilip Federallerin işlerini yapmalarına izin vermek istiyordu. Bunun yerine hemşire odasına gittim, bir hemşireye rozetimi gösterdim ve topallayan bir deniz subayının gelip gelmediğini sordum. Koridorun sonunda, sağdan üçüncü kapıda olduğunu söyledi.

"Kimin odası bu?"

"Bu Bay Potter'ın olmalı," dedi. "George Potter."

Gözlerimi kıstım ve "Yaralı DEA ajanı mı?" dedim.

"İşte bu," dedi.

"George ve ben son zamanlarda epey birlikte çalıştık. Sanırım ona ödeme yapacağım.

bir ziyaret et, nasıl bak."

Bölüm

91

Bazen geride durmak **işe yarar**. Diğer zamanlarda birkaç zinciri takırdatmak işe yarar.

Kapıyı çalmadım, sadece Potter'ın odasına sessizce girdim. Albay Whitaker DEA özel ajanının başucunda oturuyordu. Hasta solgun ve solgun görünüyordu ama uyanıktı. Potter beni fark ettiğinde ikisi hararetli bir sohbete dalmışlardı.

Gerildi ve "Alex?" dedi.

"Nasıl bakmaya geldim George," dedim, tepkisini görmezden gelerek. "Seni son gördüğümde çok kötü yaralanmıştın."

Potter yatağında kıpırdanırken, "Hâlâ çok fena ağrıyor," diye homurdandı. "Eski dostum Jeb'i tanıyor musun?"

Albaya baktım ve onu bir yerden tanıyormuş gibi davrandım ama çıkaramadım.

Whitaker sandalyesinden kalkarak, "Bir kez karşılaşmıştık, Dr. Cross," dedi. "Deniz Harp Okulu'ndaki bir otoparkta."

Parmaklarımı şıklattım, onu işaret ettim ve dedim ki, " bu. Albay..."

"Whitaker. Jeb Whitaker."

"Dünya küçük," dedim. "George'u tanıyorsun ve her şey."

"Albay Whitaker Irak'ta benim komutanımdı," dedi Potter. "Gördüğüm en iyi savaş subayıydı."

Whitaker elini umursamaz bir şekilde salladı. "Ağrı kesiciler konuşuyor. George cesur biriydi, öyle bir kurşun yedi."

"Elena Guryev'e yaptığı onca iyiliğe rağmen," dedi DEA ajanı üzgün bir ifadeyle. Hiçbir şey söylemedim, sadece Potter'a ve sonra da Albay Whitaker'a baktım.

Potter dudaklarını yaladı ve "Yeni bir şey buldun mu?" diye sordu.

Bunu düşündüm ve sonra dedim ki, "Condon denen keskin nişancı öldürüldüğünde mi? Motosikletinin heybesinde kırk beş kalibrelik bir Remington bulduk. Bu sabah Remington'ı bir dizi yol cinayetiyle ilişkilendiren bir rapor aldık."

Whitaker soğukkanlı bir karakterdi, savaşta sertleşmişti. Verilen bilgileri soğukkanlılıkla karşıladı, hatta ilgisiz göründü.

Potter ise aniden düşünceli görünüyordu.

"Şey," dedim saatimi kontrol ediyormuş gibi yaparak. "Başka randevularım var ama nasıl olduğunu görmek istedim George."

Potter düşüncelerinden sıyrıldı, zayıfça gülümsedi ve "Yakın zamanda maraton koşacağımı sanmıyorum. Uğradığın için teşekkürler Alex." "Geçmiş olsun, seni tekrar işte görmeyi dört gözle bekliyoruz," dedim.

"Albay Whitaker? Kader bizi tekrar bir araya getirene kadar." "O zamana kadar," dedi Whitaker.

Onlara iyi niyet ifadesinden başka bir şey göstermedim, ellerini sıktım ve oradan ayrıldım.

Dışarıda, Sampson'ın arabayı getirmesini bekledim ve yoğun bakım ünitesinde duvarda uçan bir sinek olmayı ne kadar çok istediğimi düşünerek hastaneye baktım.

Bölüm

92

Alex Cross odadan çıktıktan sonra **Jeb Whitaker'ın düşünceleri** bulanıklaştı. Usta stratejistin beyni, Cross'un ayak sesleri kaybolmadan ve George Potter konuşmadan önceki birkaç saniye içinde üç farklı yanıt planını gözden geçirdi.

"Ne tesadüf," dedi Potter.

Whitaker DEA ajanının neden bahsettiğini hemen anladı ama anlamamış gibi davrandı.

"nasıl?" dedi albay banyoya geçerken.

"Condon'u saldırıların şemalarıyla suçladık ve bu yol öfkeli katile ait olduğu ortaya çıkan bir silah mı bıraktık?"

"İnanılmaz," dedi Whitaker içeri girerken. "İşemem için bana bir saniye ver."

Birkaç dakika sonra yüzü kızardı ve ellerini yıkadı. Çıkarken ellerini bir kâğıt havlu üzerinde kuruluyordu.

Potter onu inceledi ve "Özel bir gündeminiz mi var Albay?" dedi.

Whitaker elindeki kâğıt havluyu gevşekçe topladı.

"Takip etmiyorum," diyerek yaralı ajanın başucuna geldi ve Potter'ı çeşitli makinelere bağlayan hatları inceledi.

"Lisa'yı öldüren o bok kafalı gibi sürücüleri öldürüyordun," diye fısıldadı Potter sertçe. "Onları kendinden uzaklaştırmak için o silahı Condon'ın motosiklet çantasına soktun."

Whitaker kendini Merkür gibi görerek, "Peki ya öyle olsaydı? Hepimizin amacı bu değil mi, George? Temizlenmesi gereken şeyleri temizlemek.

ve herkes için daha iyi bir yaşama kavuşmak mı?"

Potter, "Cross'un bu yol cinayetleri yüzünden senin peşinde olmadığını kim söyleyebilir?" diye homurdandı.

"İmkansız."

DEA ajanı, "Hayır, Cross şüphelilerini varsaymak zorundayız," dedi. "Herkes telefonları ve bilgisayarları yok etmelerini emredin. Söyle onlara-"

Whitaker o sırada kendisini John Brown olarak düşündü ve "Bu operasyonun komutasını sana kim verdi Potter?" dedi.

"Yaptım efendim," dedi Potter. "Guryev sürtüğünün çenesini kapatmasını sağlamak için lanet olası bir kurşun yedim. Senin gizli kan davan hepimizi, tüm Düzenleyici hareketini tehdit etti. Şu andan itibaren kararları ben vereceğim, Albay."

Whitaker Potter'a baktı, birkaç dakika yavaşça gözlerini kırıştırdı, sonra top haline getirilmiş kağıt havluyu bir elinden diğerine geçirdi ve Potter'ın üzerinden çöp sepetine doğru fırlattı. Narkotik ajanının gözleri çöpün içine girerken onu takip etti.

Ağdan başka bir şey yok.

Potter arkasına baktığında Whitaker ona sempatiyle bakıyordu.

Tıkla. Tıkla.

Albay, DEA ajanının narkotik serumunu kontrol etmek için kullandığı düğmeli cihaza bastı. Whitaker savaşta yaralandıktan sonra bunlardan birini yüzlerce kez kullanmıştı.

Tıkla. Tıkla.

Albay, "Sana büyük dozda morfin veriyorum George. İşlerin daha hızlı ilerlemesine yardımcı olacak."

Potter, Whitaker'ın sağ eline bakana kadar şaşkın görünüyordu. Albay boş bir şırıngaya takılı bir hipodermik iğne tutuyordu; şırıngayı banyodaki tıbbi atık konteynerinden almıştı. Albay şırınganın pistonunu geri çekti ve iğneyi DEA ajanının serum hattının enjeksiyon portuna soktu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Potter uyuşturucunun etkisiyle kendinden geçmeye ve saçmalamaya başladığında bile sordu. "O... şırıngada ne var Albay?"

Whitaker, "Hava," dedi ve pistonu aşağı doğru bastırdı.

Bölüm

93

Bree Stone ve Kurt Muller, Maryland, Cumberland kırsalındaki Fort Hill Tüfek ve Tabanca Kulübü'ne girdiler. Bir gece önceki rüzgârdan sonra, Orta Atlantik'te sakin, yaz sonu bir gündü ve ulusal savaş tabancası şampiyonası bölgesel elemeleri için mükemmel bir öğleden sonraydı.

Burası şaşırtıcı bir şekilde doluydu. Morningside Poligonuna park etmiş yirmi ya da daha fazla karavan vardı. Çadırlar, bayraklar, yiyecek satıcıları ve çeşitli malların satıldığı stantlarla, poligondan gelen düzensiz silah sesleri olmasa, burası bir ilçe panayırı olabilirdi.

Bree ve Muller köpük kulak koruyucularını taktılar ve güneş gözlüklerini taktılar. Seyirci gibi davranarak kalabalığın arasından ilerlediler ve yarışmacıların parkurdaki ataklarını görebilecekleri bir yere geldiler.

Süslü, özel bir tabancası olan bir atıcı atışını henüz bitirmişti ve skoru jüri masasının yanındaki dijital göstergede yükseliyordu. Kibar alkışlar, süslü tabancasına rağmen sadece çok iyi bir çaba olduğunu gösteriyordu.

Sırada Pennsylvania eyalet polisi vardı; beylik tabancasını kullandı ve iyi atış yaptı, otuz metreden iki metal silueti vurdu ve sivil bir hedefi vurmaktan kaçındı. Ancak parkur, askerin atış yaparken yanlamasına hareket etmesini gerektirdiğinde, zayıflığı ortaya çıktı ve bir önceki adamınkinden daha düşük bir skor elde etti.

Bree yarışmayı ilgiyle izledi. Savaş tabancası kullanmıştı.

eğitim almış ve yıllık sınavlarda oldukça iyi puanlar almıştı, ancak bu parkur tamamen farklı bir seviyede ayarlanmıştı. Sonraki kırk dakika boyunca birkaç güçlü koşu gördü, ancak hiçbirisi muhteşem değildi, mükemmele yakın değildi.

Sonra Shooter's Connection şapkası, siyah kulaklıklar ve pembe camlı güneş gözlükleri takan uzun boylu, sırık gibi bir adam çıkageldi. Bree Muller'la konuşuyordu ve nişancının adını duymamıştı ama 45 kalibrelik, holo nişangâhlı bir CK Arms Hardcore tabanca kullandığını duymuştu.

Zil çaldığında, atıcı tabancasını çekti, ilk çizgiye doğru ve iki el ateş etti. Otuz metreden iki metal silüet . Bir sonraki binanın penceresindeki kötü adamı öldürdü. İki sivil hedeften uzak durdu ve konan diğer her şeyi temiz ve sıkı bir şekilde vurdu. Son hedeften sonra tabancası kilitlenip açıldığında, tabelada mükemmele yakın bir skor parladı.

Kalabalık çılgına döndü ve atıcı bile yeteneğine hayran kalmış görünüyordu.

Gülümseyerek geri döndü, tüm vücudu dengeli ve akıcıydı. Bree spikerin sözlerini neredeyse hiç dinlemedi, sadece onu izledi ve az önce sergilediği atış yeteneğine hayret etti.

Muller, "Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi" dedi.

Bree, "Sanırım tebrikler sırayla," dedi.

Seyircilerin arasından uzun boylu atıcıya doğru ilerlediler. Jüri masasında durdu, güneş gözlüklerini çıkardı ve silahını kısa bir inceleme için teslim etti. Sonra jüri üyelerinden biriyle tokalaştı, diğeriyle şakalaştı, silahını aldı ve alanı terk etti.

Bree ve Muller onu takip etti ve kalabalığın içinde kumral, güzel bir kadına doğru gittiğini gördü. Kadın onun kolunu okşadı ve gülümsedi. Döndüler ve çıkışa doğru yürüyerek uzaklaştılar.

Bree ve Muller, çift yiyecek ve ürün satıcılarının kurulduğu yere gelene kadar bekledi.

Menzile girdiklerinde Bree seslendi, "Bayan McGrath? Siz olduğunuzu sanmıştım."

Bölüm

94

Tommy McGrath'ın DUL irkilmiş görünüyordu. "Dedektif

Stone? Kurt? Burada ne işiniz var?"

"Artık Şef Stone, Vivian," dedi Muller.

Vivian Bree'ye gülümsedi. "Tommy'nin işini aldığını duydum. Seninle gurur duyardı."

"Böyle söylediğin için teşekkür ederim,"
dedi Bree. "İkiniz de yarışıyor musunuz?"

Vivian söyledi.

Bree, "Sadece polis teşkilatındaki bazı arkadaşlara destek olmak için buradayım," dedi. "Siz mi?" "Bay Gordon'u izlemek için buradaydım. Avukatım."

Bree, Gordon'a "Çok iyi bir nişancısın," dedi. "Bu da nereden çıktı?"

Ona omuz silkti ve şöyle dedi: "Babam Fort Benning'deki Ranger Okulu'nda tabanca öğretiyordu. Sanırım bir poligon faresi olduğumu söyleyebilirsiniz."

Bree Vivian'a dönmeden önce, "Bu her şeyi açıklıyor," dedi. "Tommy'nin sigorta şirketi bize onun hayat sigortası poliçesini talep ettiğinizi bildirdi."

Vivian içini çekerek, "Açıkçası Tommy'nin böyle bir poliçesi olduğunu bile bilmiyordum, Şef Stone. Ta ki Bay Gordon arayıp lehtar olarak benim adımlı söyleyene kadar."

"Dört milyon dolar," dedi Bree.

"Başta parayı talep etmek gibi bir niyetim yoktu," dedi çenesi titreyerek.

yükseltti. "Sonra Bay Gordon bu parayı Tommy'nin onuruna bir hayır vakfı kurmak için kullanabileceğim fikrini ortaya attı."

"Şu anda bir vakıf var mı?" Muller sordu. Gordon, "Biz konuşurken üzerinde çalışan ortaklarım var" dedi.

"Peki o zaman," dedi Bree ve gülümsedi. "Bu yardımcı olur. Ama yarım kalmış bir işi daha tamamlamak için soruyorum, bugünlerde ne kadar *ediyorsunuz* Bayan McGrath?"

Gordon, "Buna cevap vermek zorunda değilsin Vivian. Bu gerçekten onları ilgilendirmez."

Bree, "Eğer cevap bir cinayet soruşturmasıyla ilgiliyse öyle," dedi. "Dört milyon dolara ihtiyacım olup olmadığını mı soruyorsunuz?" Vivian dedi ki.

"Cevap kesinlikle hayırdır."

Muller, "Mükemmel, soruldu ve cevaplandı," dedi. "Sormak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

Bree, "Bay Gordon, Bayan McGrath ile ilk görüşmemizin yapıldığı gün yanımdan geçip gittiniz. Biz içeri girerken siz de tam çıkıyordunuz."

"Evet, bunu hatırlıyorum."

"tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir koku yakaladım."

Gordon şaşkın şaşkın baktı ve "Ne?" dedi.

"Düne kadar kokunun adını koyamıyordum," dedi Bree. "Hoppe'nin Dokuz Numarasıydı. Silah temizleme solventi. Tuhaf bir kokusu var."

"Tamam mı?"

"Kokudan silah kullandığınızı anladım. Ama sonra küçük bir araştırma inanılmaz bir nişancı olduğunu ortaya çıkardı. En başından beri, Tommy ve Edita Kravic'in vurulma şeklini göz önüne aldığımızda, eğitilmiş bir nişancı, çılgın yeteneklere sahip biri olduğunu düşünüyorduk. Sizin gibi biri, Bay Gordon."

Gordon inanamayarak Vivian'a baktı ve sonra tekrar Bree'ye döndü. "Hangi olası neden-"

"Sen ve Viv gizli aşıklersınız," dedi Bree. "Evliliğindeki tutku eksikliğinin ve boşanmayı düşünürken Tommy'den evi terk etmesini istemesinin gerçek nedeni bu."

McGrath'ın dul eşi "Bu doğru *değil*" dedi. "Hiçbiri doğru değil!"

"Oldukça iyi saklıyorsun," dedi Bree. "Halka açık sevgi gösterileri yok. Bir sürü gece yarısı görüşmesi ve ateşli gizli buluşmalar."

Gordon, "Bu saçmalığı dinlemek zorunda değiliz," dedi. "Biz gidiyoruz."

Bree ayağa kalktı ve yoluna çıktı, "Söyleyin bana Bay Gordon, o süslü silahınızla hangi mermileri atıyorsunuz?" dedi.

Avukat kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Sponsorlarım bana ne gönderirse."

"Bear Creek moly kaplı iki yüz taneli RNHB'ler mi?"

"Hayır," dedi Gordon ama alt dudağı seğıirdi.

Muller Vivian'a döndü ve "Mali durumunuz hakkında yalan söylüyorsunuz. Mahkeme kararı aldık ve yatırımlarınızı inceledik. Çin ekonomisi dibe vurduğundan beri, yani Tommy'den ayrılmasını istemenden hemen önce, on dokuz milyon dolardan fazla para kaybetmişsin."

Bree, "Hayat sigortası poliçesini öğrendiğınızı ve Tommy nasıl olsa gideceğine göre, kalıcı olarak ayrılmasını kâr edeceğinize karar verdiğinizi düşünüyoruz. Elbette bunu, servetinizi geri kazanmak için yağmalayabileceğiniz bir vakfın arkasına saklayacaktınız. Kulağa doğru geliyor mu?"

Dul McGrath dengesini korumaya çalıştı ama gözleri cam gibi oldu. Dudaklarını oynattı ama bayılmadan önce hiç ses çıkarmadı.

Vivian sert bir şekilde yere çarptı ve kafasını beton çarptı. Bree onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Gordon tabancasını Bree'nin kafasının arkasına dayadı ve "Şimdi çok sessiz bir şekilde gidiyoruz, sen ve ben, Şef Stone." dedi.

Bölüm

95

Gordon, Bree'nin ceketinin yakasından tuttu ve onu ayağa kaldırdı, vücudu kendisiyle silahına davranan Muller arasında kaldı.

"Yapma," dedi Gordon, silahı Bree'nin kafasının arkasında tutarak. "At onu."

Muller kızgın görünüyordu ama söyleneni yaptı.

"Yedek silahın."

"Ben taşımıyorum."

"Hadi," dedi Gordon, Bree'yi iterek. "."

Onu park etmiş arabalardan oluşan bir labirente doğru yürüttü. Muller'ın görüş alanından çıktıklarında onun biraz rahatladığını hissetti.

"Büyük bir hata yapıyorsun," dedi Bree.

"Hayır, yapmıyorum," dedi Gordon.

Bree hızlı ve sert bir şekilde geri çekildi. Avukatın göğsüne çarptı ve beylik tabancasını kaptı. Adam silahını kadının başından çekti, çevirdi, namlusundan yakaladı ve kabzasını kadının bileğine karşı bir çekiç gibi kullandı.

Darbe dayanılmazdı. Silahı tozun içine düştü. Gordon silahı tekrar çevirdi ve Bree bileğinin muhtemelen kırıldığını fark etmeden önce tabancayı tekrar kafasına dayadı.

"Buradan asla canlı çıkamayacaksın," dedi soluk soluğa. "İşte yanılıyorsun," dedi adam onu sürükleyerek.

"etrafını saran bir SWAT ekibimiz var," dedi Bree. Gordon kısa bir süre durdu ve Bree'yi kendisine doğru çekti.

"O zaman amatörleri getirin," dedi. "Sizden başlayarak teker teker düşüşlerini izleyeceğim, Şef Stone."

"Beni vuracak mısın?" "Tıpkı senin beni vuracağın gibi."

Bree, silahın namlusunun kafasına yaptığı baskının arttığını hissetti ve zihninde Alex'i, çocukları ve Mama Nine'yi gördü. Bu onu kırdı.

"Hayır," diye inledi. "Yapma. Lütfen."

Gordon, "Zaferle ayrılmak için bir yerden başlamak gerekir," dedi.

"Silahını bırak Gordon," diye bağırdı Muller.

Bree yaşlı dedektifi periferik görüşünde yakaladı, on beş metre ötedeki iki arabanın arasında at duruşunda çömelmiş ve .357 Magnum Colt Python tabancasını Gordon'a doğrultmuştu.

Muller sakince, "Sizin kadar iyi nişancı değilim Bay Gordon, ama bu mesafeden ıskalamam," dedi. "Ve bir polis katilini vurmakta tereddüt etmem. O yüzden silahınızı indirin Bay Gordon. Yavaşça yere bırakın ve teslim olun."

Muller daha sonra Gordon'un omuzlarının gevşediğini ve gözlerinin huzurlu olduğunu gördüğünü söyleyecekti, sanki kendi içine dönmüş, olacaklara hazırlanıyor gibiydi.

Bree tabancanın namlusundaki basıncın arttığını hissetti, sanki Gordon tetiği sıkıyormuş gibi. Ama sonra hafifledi ve Gordon silahı yavaşça şakağından indirip Muller'a doğru çekti.

Silah sesleri o kadar yakındı ki sağır edici ve kafa karıştırıcıydı.

Bree sendeleyerek ilerledi, kulakları çınlıyordu. Muller'ın hâlâ ayakta ve yanında olduğunu, Lance Gordon'ın ise yerde ölü yattığını, gözlerinin arasında bir kurşun deliği olduğunu fark edene kadar birkaç saniye geçti.

Bölüm

96

Gece çökmüştü. Bir yağmur fırtınası

bekleniyordu. Sampson ve ben, Albay Jeb Whitaker'ın evinden yaklaşık bin metre ötedeki bir çiftlikte park edilmiş siyah, plakasız bir Dodge pikapta oturuyorduk. Motosikletine yerleştirdiğimiz dinleme cihazından gelen sinyali takip ederek arazisine geri dönmüştük.

Mahoney'i aradık ve George Potter'ın emboli nedeniyle öldüğünü öğrendik. Albay Whitaker oradaydı ve hemşireleri çağırmıştı ama ona ulaştıklarında artık çok geçti.

Mahoney'nin ağır silahlı yirmi FBI ajanından ilkiyle gelmesi bir saat kırk dakika sürdü. Bu süre zarfında on farklı araç yola çıkmış ve Whitaker'ın garaj yolunda gözden kaybolmuştu.

Mahoney'nin adamları şimdi albayın altı dönümlük ormanlık arazisinin etrafında pozisyon almaya çalışıyorlardı. Mahoney, denizci albay üzerinde yargı yetkisine sahip olacakları için iki ABD Donanması CID müfettişinin de katılmasını istemiş ve hatta Whitaker'ın arazisine bitişik olan Chesapeake durgun suyundan çıkışı engellemek için bir ABD Sahil Güvenlik botu bile çağırmıştı.

Telefonum çalarken Sampson, "Bacaklarımı açmam lazım," dedi. "Onları yakaladık," dedi Bree. "Tommy'nin katilleri."

"Aferin sana," dedim gülümseyerek. "Bana her şeyi anlat."

Bree bana atış poligonunda yaşananları anlattıktan sonra, "Sence de daha güçlü girmen gerekmez miydi?" diye sordum.

"Muller benimle birlikteydi ve on Maryland eyalet polisi

kordon altına aldım. Vivian yere yığılana kadar durumu kontrol altına almıştım."

Konuyu uzatmadım. "Önemli olan senin güvende olman, Tommy'nin katillerini yakalamış olman ve Vivian'ı parmaklıklar ardında göreceğ olman. Nereden bakarsanız bakın, bu iyi yapılmış bir iş, Şef Stone."

"Teşekkür ," dedi Bree, sesindeki gerginlik gitmişti. "Seni seviyorum." "Her zaman ve sonsuza dek, şekerim."

"Ne zaman giriyorsun?"

"Yakında."

"Dikkatli ol."

"Eğer kastettiğiniz buysa, oraya tek başıma girmeyeceğim. Etrafımda büyük bir güç gösterisi ile içeri gireceğim."

İçini çekti ve "Bittiğinde beni ara" dedi

Telefonu yere bıraktım, Bree ve Muller'in aptallık edip etmediklerini tekrar düşündüm. Gordon olağanüstü bir tabanca nişancısıydı. Son model silahı ve üzerinde buldukları altı dolu şarjörle nasıl bir katliama yol açabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Mahoney pencereme geldi, "Yerlerini aldılar. Bahçede bir hareketlilik yok. Toplantı evin içinde olacak gibi görünüyor."

"Size verdiğimiz plakaların izini sürdürünüz mü?" Sampson sürücü koltuğuna geri dönerek sordu.

FBI ajanı başını salladı. "Birkaç tane. Siyah Suburban mı? Hobbes. Range Rover? Fender, kendisi korkutucu bir heriftir."

"Biz de duyduk," dedim. "Ne zaman arayacağım?" "Şimdi," dedi Mahoney.

Deniz Harp Okulu'nun izniyle Albay Whitaker'ın cep telefonunun numarasını tuşladım ve telefonu hoparlöre verdim. İkinci çalışta cevap verdi.

"Whitaker."

"Bu Alex Cross, Albay."

"Evet, nasıl yardımcı olabilirim, Dr." demeden önce uzun bir duraklama oldu.

Cross?"

"Teslim olabilirsiniz, siz ve takipçileriniz, Düzenleyiciler." Daha uzun bir aradan sonra Whitaker usulca kıkırdadı ve "Şimdi, Neden böyle korkakça bir şey yapalım ki?"

"Çünkü sen kuşatılmış, ve Biz istiyorum için kaçının Gereksiz yere kan dökülmesin." dedim.

"Her zaman asil olan sizsiniz, değil mi Dr. Cross?" Whitaker söyledi. "Düzenleyiciler teslim olmuyor. Son adamımıza kadar savaşmaya hazırız."

"Neden?" Dedim.

"John Brown'a sorun," dedi Whitaker. "Onun hedefleri bizim hedeflerimizdir."

"Cinayet ve vatana ihanetten aranıyorsunuz, Albay. Tutuklama emirleri çoktan yazıldı ve tebliğ edilmeye hazır. Çatışmayla sonuçlanmak zorunda değil."

"Ah, ama yle, Dr. Cross," dedi Whitaker. "Tüm kle isyanları ölümüne bir dvşle başlar."

Görüşmeyi sonlandırdı.

Mahoney bir telsiz aldı ve taktik ekibine yaklaşmalarını, bubi tuzaklarını araştırmalarını ve evin kızılötesi görüntüsünü almaya çalışmalarını emretti. Beş dakika sonra Whitaker'ın evinin her tarafından aynı rapor geldi: Işıklar açıktı ama perdeler ve perdeler çekilmişti. Kızılötesi, evde on beş kişi olduğunu gösteriyordu; on dördü oturma odasının etrafında oturuyor, biri de nde konuşuyordu.

Sorumlu taktik ajan telsizden "İçeride kimse hareket etmiyor ve dışarıda da kimse görev almıyor," dedi.

Mahoney, "Hepsi bir odada," dedi. " nce onları yakalayın."

"Anlaşıldı. Gidiyoruz."

Mahoney'nin mavi sedanı çok geçmeden ahırdan çıktı ve Whitaker'ın evine doğru yola koyuldu. Garaj yolunun durduk, herhangi bir çıkışı engelledik ve ilk flaş bombaları patladığında bile silahlarımızı çekerek dışarı çıktık.

Sampson, "Billie'ye kovboyculuk oynamayacağıma söz verdim." dedi.

"Ve sen yapmıyorsun," dedim. "Biz mantıklı olanı yapıyoruz, zorlu işleri profesyonellere bırakıyoruz."

nc Dünya Savaşı'nın her an patlak vermesini bekleyerek araba yolundan aşağı indik, ancak el bombalarından sonra duyduğumuz tek şey kapı ve pencerelerin kırılması ve "Temiz" sesleriydi.

Mahoney'i evin içine kadar takip edip odanın etrafına çeşitli pozlarda dizilmiş on beş mankeni gördüğümüzde rüzgâr yeniden hızlanmış ve yağmur yağmaya başlamıştı.

Her biri topuklarına gömülü prizler aracılığıyla elektrik hatlarına bağlıydı. Plastik derileri dokunulduğunda sıcaktı.

Bölüm

97

Evde yapılan hızlı aramada bodrum katında tam donanımlı bir silah imalathanesi, boş mühimmat kasaları, AR-tüfek parçaları için boş karton kutular ve müthiş bir cephaneliğin boş silah rafları bulundu.

Dışarıda, binanın rüzgârında ve yağmurda, nasıl kaçtıklarını anladık. Rıhtıma indiğimizde Whitaker'ın balıkçı teknesi hâlâ asılı duruyordu ama ahırda büyük, boş sal römorkları ve boş on galonluk benzin bidonları bulduk.

"Buraya gelir gelmez bekleyen sallara gittiler," dedim.

Sampson başıyla onayladı. "Muhtemelen önce sessiz bir elektrikli motorla, sonra da ağır bir dıştan takma motorla buradan uzaklaştılar. Muhtemelen Sahil Güvenlik'e haber bile verilmeden önce Chesapeake açıklarındaydılar."

"Hangi cehenneme gittiklerini sanıyorlar?" Mahoney dedi ki. "Demek istediğim, Whitaker'ın yüzünü saatler içinde her yerde göreceğiz. Fark edilecektir. Kaçamazlar."

"Belki de kaçmak niyetinde değillerdir," dedim. "Belki de albayın sözünü dinlemeliyiz: Ölümüne bir dövüş bütün köle isyanlarının başlangıcıdır."

"O zaman neden burada kendini savunmadı?" diye sordu

Mahoney. "Dövüşün başka bir yerde olmasını istiyor," dedim.

"Benim anlamadığım neden?" dedi Sampson. "Whitaker telefonda ne dedi Alex? John Brown hakkında mı?"

"Aynı hedeflere sahip olduklarını."

"Köleleri serbest bırakmak mı?" Mahoney söyledi.

Bunu düşündüm ve sonra telefonumda hızlı bir Google araması yaptım. İlk çıkan siteyi taradıktan sonra şöyle dedim: "Brown kölelik karşıtıydı, kölelerin ancak silahlı ayaklanmayla özgürleşebileceğine inanan radikal biriydi. Batı Virginia'daki Harpers Ferry'de bulunan ABD askeri cephaneliğine saldırarak, isyanı başlatabilmeleri için kölelere vermeyi planladığı binlerce silahı çalmaya çalıştı."

"Ne olmuş yani?" dedi Sampson. "Whitaker size bir askeri tesise saldıracağını, silahları çalıp dağıtacağını mı söylüyordu?"

Mahoney, "Zaten küçük bir orduya yetecek kadar silah yapmışlar," dedi.

"Her isyan daha fazlasını kullanabilir," dedim. "Peki amaçları buysa, hedefleri ne?"

"Harpers Ferry değil," dedi Mahoney. "Orada artık cephanelik yok."

"Deniz Harp Okulu mu?" Sampson söyledi. "Sahil Güvenlik üssü mü? Ya da Norfolk'a mı? O kadar da güneyde değil ve büyük bir Zodiac botu motorlar dalgalarla başa çıkabilir."

"Özellikle de arabayı eski Özel Kuvvetler operatörleri kullanıyorsa," dedim. "O adamlar ninja gibidir. Ve onları Chesapeake kadar büyük bir alanda projektörlü helikopterlerle arayamayız."

"Harekete geçmelerini beklememiz gerekecek," dedi Mahoney. "En azından şafağa kadar. Pentagon'a beş yüz mil içindeki tüm askeri karakollarda güvenliğin artırılmasını bildireceğim."

"Geçen gün kaçan gözetleme zeplinlerinden birini çalıştıramazlar mı?" Sampson sordu.

Mahoney cep telefonunu çevirirken, "Bir tanesi serbest kaldıktan sonra tüm zeplinler yere indirildi," dedi.

Zihnimde, arabasındaki sakallı Amiş adamın gökyüzüne ve solgun kaçak zepline baktığı o görüntüyü gördüm. Ve sonra aklıma geldi.

"Ned," dedim, midem bulanıyordu.

",dedi. "Pentagon nöbetçi subayı geri geliyor-"

Elini ve telefonunu kulağından çektim ve "Şu serbest kalan askeri zeplin hakkında ne biliyorsun?" dedim.

Sinirlenen Mahoney, "Kablo şiddetli bir rüzgarda koptu. Büyük bir utanç. Kuzeyde Pennsylvania'ya kadar gitti, ordu kabloyu büyük bir arazide vurmadan önce üç yüz bin kişinin elektriğini kesti."

"Ya kasıtlı olarak kesildiyse Ned?" Dedim. "Ya Whitaker ya da yandaşlarından biri bunu Aberdeen Deneme Alanı'na fark edilmeden inebilmek için yaptıysa?"

Bölüm

98

Rüzgâr elli knot ya da daha fazla hızla esiyordu. Yağmur yatay olarak uçuyor ve Sampson, Mahoney ve benim içinde bulunduğumuz ABD Ordusu Humvee'sinin ön camını kirletiyordu. Direksiyonda Binbaşı Frank Lacey vardı.

Binbaşı Lacey o gece Aberdeen'de nöbetçi subaydı. Biz geldiğimizde Hartford Bulvarı'ndaki ana kapıda Humvee ile bekliyordu.

"Whitaker'ın neyin peşinde olduğunu düşünüyorsun?" Arabayla deneme alanına girdiğimizde Lacey sordu.

"Burada ne var?" Sampson söyledi.

Lacey, "Burada daha çok neyimiz yok ki," dedi. "Küçük silahlardan gemi toplarına kadar her şeyimiz var ve hatta yüz on dört mil karelik bir alana yayılmış laboratuvarlarda ve depolama tesislerinde gerçekten kötü şeyler var."

Arka koltukta Mahoney ile oturuyordum. "Elinizdeki en iğrenç şey nedir?"

"Kimyasallar," dedi binbaşı tereddüt etmeden. "Eskiden kalan Edgewood Arsenal- Hardal Gaz, ve kloropikrin, ve Fosgen, Agent Orange ve en ölümcül sinir ajanlarına kadar." Whitaker'ın John Brown'ın izinden giderek bir isyanı silahlandırmaya çalıştığını düşündüm. Hafif otomatik silahlar, .50 kalibrelik makineli tüfekler, hatta belki roket bombaları ve fırlatıcılar.

Ama bu silahların büyük miktarlarda taşınması zordu ve Whitaker ve yandaşları bu silahlardan bir ABD Ordusu tesisine sızmaya değecek kadarını alamaz ya da taşıyamazdı. Yani Albay taşınabilir bir şey arıyor olmalı ve-

"Buradaki en ölümcül sinir gazı nedir?" Ben sordum.

Lacey, "Muhtemelen VX ve sarin arasında bir atış" dedi.

Sonra binbaşı omzunun üzerinden bana sertçe baktı. "Sizce o..."

"Evet," dedim, midem bulanıyordu. "Evet."

"Asla içeri giremez. Orası bir kale gibi," dedi Lacey ama Humvee'yi yere indirdi ve kısa dalga bir radyonun mikrofonunu kaptı.

Edgewater 9'daki vardiya komutanına bağlanmak istedi.

Birkaç dakika sonra, üs karargâhındaki nöbetçi subay Teğmen Curtis, "Edgewater Dokuz'dan cevap alamıyoruz, Binbaşı," diye rapor verdi.

Sampson, "Zaten içerideler," dedi.

"Bu imkânsız," diye tersledi Binbaşı Lacey ama sonra mikrofonu çalıştırdı. "Curtis, kimyasal teçhizatla donatılmış beş müfrezeyi derhal güneye, Eski Baltimore Yolu'ndaki Edgewater Nine girişine gönder. Sahil Güvenliği ara. Romney, Cold ve Bush Dereleri'nin mühürlenmesini istiyorum. İstiyorum-"

Telsiz, acil durum alarm sistemi tatbikatlarından birinin başlangıcı gibi yüksek sesle ve uzun uzun ötmeye başladı.

Ordu binbaşısı ona baktı. "Orospu ocuğu!"

"Bu da ne?" Mahoney sordu.

Binbaşı onu görmezden geldi. Humvee'yi Michaelsville Yolu'na sokarak güneye doğru ilerleyen Lacey telsize "Rapor ver" diye bağırdı.

Curtis geri geldi, "Edgewater Dokuz'daki bir, üç ve dört numaralı depo bölmeleri az önce izinsiz olarak açıldı, efendim."

Lacey tereddüt etti ve sonra bağırdı, "Kilitlenmeye git Curtis. Tekrar ediyorum, kilitlenmeye git. Kimse girip çıkmasın. Kimyasal sektöre izinsiz giriş ve ihlal konusunda komutayı uyarın. Askeri birlikleri Abbey Point ve Palmer Yolları'ndaki Eski Baltimore Yolu'nu kapatmaları için harekete geçirin. Ve o bölgedeki tüm personelin derhal kuzeye hareket etmesi emredildi."

"Genel alarmı verelim mi, Binbaşı?" Lacey,

"Olumlu," dedi.

"O açık bölmelerde ne var?" Ben sordum.

"Sinir gazı VX," dedi Lacey. "Bunu insanlar için bir böcek ilacı olarak düşünün." Aberdeen Deneme Alanı'nın alarm sistemi etrafımızda inlemeye ve anırmaya başladı. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu, hayal edebileceğiniz en derin ve en gürültülü trompetten gelen iki tonlu bir patlama ve blare. Askeri üssün dört bir yanına yerleştirilmiş büyük amplifikatörler alarma geçti. Humvee'ye ulaştığımızda ses, Humvee'yi ve bedenlerimizi titreştiriyor gibiydi.

Palmer ve sonra da Eski Baltimore Yolu.

Humvee'nin içinde güneye doğru hızla ilerlerken, şiddetli rüzgâr ve yağmurla savruluyorduk. Edgewater 9'a ve ülkenin ölümcül VX rezervlerine doğru ilerlerken arkamızda mavi MP ışıkları yanıp sönüyordu.

Tatsızdır. Kokusuz. Bir kitle imha silahı. İnsanlar için bir böcek ilacı. Dünyadaki en ölümcül madde.

Tanrı aşkına, Whitaker'ı böyle sert bir adım atmaya zorlayan şey neydi? Ve Tanrı aşkına neden onu durdurmak için Edgewater 9'a gidiyordum?

Bölüm

99

Etrafında **alarmlar çalarken**, Lester Hobbes sakince bir kuyumcu büyüteçiyle baktı ve 1960'larda inşa edilmiş bir savaş başlığını söktü.

Savaş başlıklarından üçü çoktan parçalara ayrılmıştı. Toplam bir galon VX içeren dört adet mühürlü çelik kutu Albay Whitaker'ın sırt çantasına yerleştirilmişti.

Whitaker *şimdiden bir galon* diye düşündü. VX'in onda birinin neden olabileceği yıkımı bir düşünün. Bir litrenin başkentte neler yapabileceğini düşünün.

Eğer evi temizleyeceklerse, politikacılar ve lobicilerle başlamaları gerekiyordu, değil mi? K Street ve Capitol Hill. *Köle tacirlerinin uşakları*, diye düşündü Whitaker. *Köle tacirlerinin yuvası. Kendi silahlarının tadına bakacaklar. Bizim fedakarlığımızla, ülke her şeye yeniden başlamak zorunda kalacak-*

"Buldum," dedi Hobbes, beşinci VX kutusunu çıkarıp Fender'e fırlattı, o da yakalayıp çantasına tıktırdı.

Whitaker mutlu değildi. Sinir gazının her damlasını kendisi kontrol etmeyi planlamıştı ama tartışacak zamanı yoktu.

"Kıyımdayın," dedi. "Yakalamamız gereken bir akıntı var."

Ordu nöbetçilerini elleri ve ağızları bağlı bir şekilde deponun beton zemininde bırakıp yağmur altında binadan çıktılar. Whitaker'ın merkezinde olduğu bir sürü halinde hareket ederek hızla koşular. Albay'ın dizisi hemen zonklamaya başladı. Dişlerini sıktı ve topallayarak ilerledi.

Artık hiçbir şey onu durduramazdı.

"Sürüyü almamı ister misin?" Cass sordu. "Hayır," dedi Whitaker. "O benim."

İlk silah sesi Eski Baltimore Yolu'nun arkasındaki ormandan geldi. Whitaker'ın adamlarından biri düştü. İki el daha ateş edildi. Bir diğeri yere yığıldı.

Hobbes, Fender ve Cass dönüp ateş açarak ağaçlardaki görünmeyen düşmanlarına kurşun .

Bölüm

100

Ben vurdum. Mahoney vurdu. Sampson da öyle.

Modern John Brown ve Regülatörleri ateşe karşılık vermeden önce hepimiz hedeflerimizi vurduk. Başımı korumak için bir kütüğün arkasına dalmak zorunda kaldım. Elimizde sadece tabancalar ve Binbaşı Lacey'nin M4'ü vardı. Onların da Lacey'ninkine eşit tüfekleri ve kitle imha silahları vardı.

Binbaşı Lacey bir kitle imha silahıyla karşılaşma fikrinden etkilenmemiş görünüyordu. Ayağa fırladı, nişan aldı ve tekrar ateş etti, geri çekilen Düzenleyicilere kısa aralıklarla saldırarak Whitaker'ın adamlarından üçünü daha öldürdü. Sampson ve Mahoney tesisi çevreleyen çimenlik alana çıktılar.

Yağmur nihayet durduğunda Lacey'le birlikte peşlerine düştüm. Whitaker'ın askerlerinden biri döndü ve ateş açtı. Bir kurşun Mahoney'nin sol koluna isabet etti, kemiğini kırdı ve onu yere serdi.

Yanına gittiğimde "Git!" diye bağırdı.

Ölü Regülatörlerden birinin yanında bir AR tüfeği gördüm, onu aldım ve binanın köşesinden bakan Sampson'a doğru koşmaya devam ettim. Onda da AR'lardan biri vardı ve ona ulaştığımda az önce albayı ve bir kadını depolama tesisinin arkasındaki deniz bataklığına doğru koşarken gördüğünü söyledi.

Vücudunu köşeye doğru savurduğunda, Sampson silahının tetiğini çekti. Whitaker'ın bataklıkta kaybolduğunu görmek için tam zamanında arkasından atladım. Kadın ise albayın peşinden kaybolmadan önce sendeledi ve tökezledi.

"Sanırım ona vurdun," dedim.

Maglite'ımı açtım ve t feğın el kundağının altından tuttum. Sampson ve Lacey de bana katıldı. Çimenlerin  zerindeki kan lekelerini çabucak fark ettik. Sazlıklardan, kedi kuyruklarından ve yüksek bataklık otlarından oluşan bir labirente ulaşana kadar kan akışı küçük ama sabitti.

Kan izini orada kaybettik. Bataklığın kenarı boyunca ileri geri gittik, grubun ayrıldığı ve sazları kırarak içeri girdiğı yerleri gördük. Sazlıkların arasında en çok darbe alan patıkayı bulduğumuzda, oradan gittik ve kanı tekrar bulduk.

 lk yüz metrede çamur ayakkabılarımızı emdi ama peşlerinden gitmeye devam ettik, Binbaşı Lacey iki yönlü telsizle yerimizi ve gidiş yönümüzü bildirdi.

Whitaker'ın kaçan Regülatör grubunun menzilinde bir yerlerde kalmak için mücadele ederken Lacey soluk soluğ , "Sahil G venliğın havada kuşları var," dedi.

"Burada büyük bir kan var," dedi Sampson, kahverengi bir sazın yanındaki sıçramaya ışık tutarak. "Ve orada daha fazlası. şimdi gerçekten atmaya başladı."

Bölüm

101

Cass mücadeleye ediyordu. Albay Whitaker her nefeste ciğerlerinde sıvı biriktiğini duyabiliyordu.

"Bırak beni, Jeb," dedi. "Bunu başarabileceğimi sanmıyorum."

Gece görüş gözlüklerinin uyumunu ayarlamak için gözlerini kısıp Whitaker onu dirseğinin altından yakaladı. Dizindeki yangını görmezden gelerek çamurda ilerledi ve sazlıkların arasından arkalarından gelen Hobbes ve Fender'in izini takip etti.

Whitaker, "Sadece Zodiac'ları hazırlamamız gerekiyor, Cass," dedi. "Bir Sahil Güvenlik botu getirsem bile o derenin tüm ağzını kapatamazlar. Elektrikle gizlice kaçacağız. Fırtınada kayboluruz."

Cass tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü. Öksürdü ve Whitaker gece görüş gözlüklerinin ardından dudaklarından siyah kan püskürdüğünü gördü.

"Tanrım," dedi, paniklemeye başlamıştı.

"Tanrım." "Bırak beni, Albay." Cass'in nefesi kesildi.

"Bunu yapamam Kaptan," dedi onu ayağa kaldırmaya çalışırken.

"Merak etme," dedi. "Beni bulacaklar. Yaşadığımdan emin olacaklar."

Bir süre sonra Whitaker onu bıraktı. Gözlüklerinin yeşil puslu ışığında Cass'e son bir kez baktı, tüfeğini doğrulttu ve onu başından vurdu.

Bölüm

102

Tüfek sesini yüksek sesle ve net bir şekilde **duyduk**, o kadar yakındı ki kaybettiğimiz yolu tekrar bulmamıza yardımcı oldu. Görünmesini engellemek için elimi Maglite'ın üzerine kapattım ve arkamda aniden boğuk bir çığlık duyana kadar ilerledim.

Arkamı döndüğümde Sampson'ı altı metre kadar geride, sağ bacağı kalçasına kadar çamura gömülmüş halde çırpınırken gördüm.

"Sıkıştım," dedi yüzünü buruşturarak. "Kahretsın. Bir çeşit kök.

Git!" "Onun için geri geleceğiz," dedi Lacey, beni iterek.

Yağmur yeniden başladı ve binbaşıyla birlikte sazlık denizinde ilerlemeye devam ettik, Guryev katliamının görüntülerinde gördüğümüz kadına rastlayana kadar her altı ya da yedi metrede bir kan görüyorduk. Şimdi sarışındı. Kafatasında bir kurşun deliği vardı.

"Whitaker uzakta olamaz," dedi Lacey ve tekrar önüme geçti.

Ona yavaşlamasını, farının bu kadar önünde dans etmesine izin vermemesini söylemek istedim. Ama binbaşı, o sinir gazının ordu üssünden çıkmasını engellemeye kararlı, görevinin başında bir adamdı.

Yüz metre daha ilerledikten sonra, Lacey bataklığın içinden geçen patikadaki kıvrımlı bir virajda gözden kayboldu.

Dönemece ulaştım ve binbaşının "Silahlarınızı indirin, yoksa ateş ederim!" diye bağırdığını duydum.

Yakın silah seslerini duymak ve Binbaşı Lacey'nin ayaklarının yerden kesildiğini görmek için tam zamanında ileri atıldım. Önümdeki patikaya düştü ve orada kıpırdamadan yattı.

Işığımı kapattım ve dinledim.

"Yakaladım o piçi," dediğini duydum içlerinden birinin.

"İyi işti Lester," dedi bir diğeri. "Hadi gidelim buradan."

Whitaker, "Fender, o beşinci kutuya ihtiyacım var," dedi.

"Buluşma yerine vardığımızda, Albay," dedi Fender.

Işığı kapalı tutarak, Braille alfabesini okur gibi el yordamıyla ilerledim, iki yanımdaki kedi kuyruğu duvarlarını hissettim ve neredeyse binbaşının cesedine takılıyordum. Güçlü bir dıştan takma motor ateşlendi. Sonra bir tane daha.

Albay, "Elektriği kullanın!" dedi.

"Üzgünüm Albay," dedi Hobbes. "Fender ve ben mesafe için gidiyoruz, gizlilik için değil. Bizimle gelin. O salı diğerlerine bırakın."

"Tam arkadayım," dedi Whitaker.

İlk sal kükreyerek yola çıktı ve yağmurun içinden benden çok ileride olmadıklarını söyleyebildim. Whitaker'ın malzemeleri yerleştirip bağladığı duyuluyordu ve bunu hiçbir ışık kaynağı olmadan yapıyordu.

Gece görüş gözlükleri, diye düşündüm ve çoraplı ayaklarımla dikkatlice sazlıklardan kurtulup üzerinde bir inç gelgit suyu olan bir kum barına adım attım.

Albay çabıyla homurdandı. Salın kaydığını duydum.

Tekrar homurdandı ve salın ikinci kez kaydığını duydum, yumuşak ahşap üzerindeki kaba zımpara kağıdı gibi kumlu.

Sesine bakılırsa Whitaker benden on ya da on beş metreden fazla uzakta olamazdı. Bu yüzden çömelip silahımı ve fenerimi kaldırdım ve hafifçe ısıklık çaldım.

Sonra Maglite'ı açtım ve gözlüklerine doğru tutmaya çalıştım.

Bölüm

103

Albay Whitaker şaşkınlık ve acı içinde

haykırdı. Gözlüklerin zaten güçlü olan ışığımı daha da büyütmesini engellemek için kollarını havaya kaldırdı.

O zaman yakın mesafeden hücum ettim, hala ışını ona tutuyordum, o sinerken gözlükleri yırttım ve yere attım.

", " dedi eğilip gözlerini ovuşturarak. ", kör oldum!"

"Jeb Whitaker," dedim, bir adım daha yaklaşarak. "Yere yat, ellerini başının arkasına koy."

"Kör olduğumu söyledim!"

"değil," dedim. "Cinayet, vatana ihanet ve-"

Whitaker pozisyonundan o kadar hızlı sıyrıldı ki bir atış bile yapamadım. Bana doğru dönerek alçaldı ve bıçağı sertçe ve el altından sapladı.

Ka-Bar bıçağının geldiğini gördüm ama bıçağın sağ uyluğumun derinliklerine gömülmesini engelleyecek kadar hızlı hareket edemedim. Acı içinde inledim. Işığım ve silahım Whitaker'dan saldırısına devam etmesine yetecek kadar uzun süre kurtuldu.

İki adım attı ve üzerime geldi. Sağ elimi, tabanca elimi tuttu ve öyle sert bükte ki, silah parmaklarımdan düştü.

Arka arkaya gelen şoklar -bıçaklanmak ve sonra bileğimin neredeyse kırılması- neredeyse çok fazlaydı ve bir an için yenik düşeceğimi düşündüm. Ama deniz albayı ışığımı elimden alamadan önce, el fenerinin ucunu kafasına doğru sertçe salladım.

Bağlandım.

Whitaker irkildi ve uyuşmuş elimi bıraktı.

Sağlam olan sol elimle onu takip ettim ve el fenerini kaldırarak ona vurdum. Albay darbeyi savuşturdu ve yüzüme öyle sert bir yumruk attı ki yıldızlar gördüm. Whitaker beni kurşun geçirmez yeleğimin kayışlarından yakaladı ve yüzüme bir yumruk daha attı.

"Beni durduramazsın Cross," dedi, üçüncü ve dördüncü kez yumruklayarak burnumu kırdı. "Bu büyük ülkeyi mahveden DC'deki böcekleri ilaçlamaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz."

Bacaklarım büküldü. Sarktım ve bayılmaya başladım, karanlığa doğru ilerliyordum.

Savaş, diye bağırdı içimden bir ses. *Savaş*, *Alex*.

Ama bilincimi zorlukla koruyordum ve suyun içinde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bir isyanı durdurabileceğini mi sanıyorsun Cross?" Whitaker bana beşinci kez yumruk attıktan sonra soluk soluğa sordu. "Bir ayaklanma mı?"

Bacaklarıma değen soğuk su beni "Sinir gazı mı kullanıyorsun?" diye mırıldanacak kadar uyandırdı.

"Her kanseri böyle tedavi edersiniz. Vücudu zehirler ve tümörleri kesip çıkarırsın." "Sen delisin," dedim.

O anda yeleğimi bıraktı ve yüzüme öyle sert bir diz vurdu ki . Sular altında kalan çakıl barın üzerine düştüm ama tenime değen soğuk suya rağmen bir süreliğine zaman kaybettim.

Sonra Whitaker'ın üzerime çıktığını fark ettim. Orada, göğsümün üzerinde duruyordu. Şaşkınlık içinde, tutmayı başardığım el fenerinin ışığında onun silüetini gördüm. Tabancam ondaydı.

"Senden bıktım Cross," dedi albay. "Yoluma devam etmeliyim, isyanın bir sonraki aşamasını ateşlemeliyim."

Silahımı bana doğru savurdu.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım.

El fenerini bıraktım, Whitaker'ın bıçağını kalçamdan çekip aldım, havaya doğru çevirdim ve yukarı doğru bir kavis çizerek salladım, bıçağı sol bacağının arkasına, kalçasının altına sapladım ve kabzasına kadar gömdüm.

Ucunun kemiğe çarptığını hissettim ve bıçağı çevirdim.

Whitaker çılgık attı ve tabancamı ateşledi, başımı bir santimle ıskaladı. Bıçağı çekmeye çalışarak çırpındı.

Bıçağı tekrar çevirdim. Silahımı bıraktı ve çılgınca beni durdurmaya çalışarak geri uzandı.

Bıçağı üçüncü kez çevirdim, sonra içinden çıkardım ve nefes nefese su dolu çakılların üzerine uzandım.

"Ha," dedi Whitaker, tökezleyerek iki adım geri gitti ve sıçrayarak durdu. "Gördün mü?

Hâlâ ayaktayım Cross. Yapay diz ve hala ayaktayım."

"Artık ölü bir adamsın Albay," dedim homurdanarak, bıçağı bırakıp suda hâlâ parlayan su geçirmez el fenerini ararken. "Az önce bıçağınızı uyluk atardamarınıza sapladım."

El fenerinin ışığını tekrar üzerine tuttuğumda Whitaker kendinden emin halden şaşkın hale geçmişti. Hafifçe eğilmişti, parmakları yarayı yokluyordu, şüphesiz içinden fışkıran kanı hissediyordu. Albayın kemerine uzanıp bacağına turnike yapmaya çalışacağını düşündüm.

Onun yerine Whitaker çılgına döndü. Saldırdı, üzerime atlayıp iki eliyle boynumu tutmadan önce bana iki kez tekme attı.

Beni boğazlarken, el feneriyle ona tekrar vurmaya ya da bıçakla değiştirmeye çalıştım. Ama kendi kan kaybım ve dayak yüzünden onunla savaşımadım. Yapamadım işte.

Hava almak için göğsüm kabardı ama hiç hava alamadım. Görüşüm lekeli bir karanlığa doğru daralırken Whitaker'ın gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

Bu son diye düşündüm. Son.

Albayın boğazımı sıkışı zayıflamaya başladı. Bir yudum hava aldım ve görüşüm geri geldi.

Whitaker göğsümün üzerinde oturuyordu, başı benimkinin hemen üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Hayır, Cross," dedi. "John Brown, o... Mercury, o asla..." O zaman panikledi ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Ama Whitaker ayağının yarısına kadar benden uzaklaştı, sendeledi ve sonra üç inçlik soğuk suya çakıldı, öldü.

Bölüm

104

İki gün sonra, yüzüm hala şiş ve morarmıştı. Bıçak yarası dikilmişti ama çok acıyordu. Bree, merhum Thomas McGrath'ın cinayetini çözdüğü için bir takdirname kazanmıştı. Ve Jannie'nin ortopedisti arayıp son MR'ının ayağındaki kemiğin iyi bir şekilde iyileştiğini gösterdiğini söylemişti.

Yemeğe oturduğumuzda, "Şükredecek çok şeyimiz var," dedim.

"Bunu Mike Tyson'la dört raunt dövüşmüş gibi görünen bir adam söylüyor," dedi Nana Mama ve Ali kıkırdadı.

"Mike Tyson'la dört raunt dövüşmüş ve hayatta kalmış bir adam," dedim gülümseyerek ve yarılan dudağımı buruşturarak. "Her neyse, hepimiz buradayız. Hepimiz sağlıklıyız. Hepimiz güvendeyiz. Ve bunun için kendi adıma minnettarım."

El ele tutuşup şükrettik ve ardından Nana Mama'nın Dijon hardalı, inci soğanı ve limon otuyla kızarttığı tavuğa daldık. Lezzetliydi, bir başka zaferdi ve ona övgüler yağdırdık.

Yemek ilerledikçe büyükannem memnun ve formunun zirvesindeydi, şakalar yapıyor ve uzun zaman önce duyduğum ve sevdiğim hikayeleri anlatıyordu. O anlatırken aklım Albay Whitaker'ın Edgewater'a yaptığı baskının sonrasına kaydı

9. Beş Regülatör kaçmaya çalışırken çatışmada ölmüştü. İkisi ordu milletvekilleri tarafından gözaltına alınmış ve avukat tutmuşlardı.

Hobbes ve Fender Sahil Güvenlik'i atlatıp bir kutu VX ile kaçınca ülke alarına geçti. Adamların fotoğrafları her yerdeydi ve Ned Mahoney de

ameliyatını başarıyla tamamladığını, yerlerinin tespit edilip yakalanmalarının an meselesi olduğunu söylüyordu.

DEA SAC'ı George Potter'ın artık Düzenleyicilerin katliamlarda hedef alınan süper suç şebekesiyle ilgili istihbaratının kaynağı olduğuna inanılıyordu.

ABD Deniz Harp Okulu'nun iki kara gözü vardı. Albay Whitaker ve ABD Deniz Kuvvetleri'nden Yüzbaşı Cassandra "Cass" Pope, Annapolis mezunu ve fakültede görevliydi. Whitaker ve Pope çalışma bilgisayarlarına, köle tacirlerinin ülkeyi yok ettiğini ve kölelerin silahlanıp ayaklanmalarının ve savaşmalarının zamanının geldiğini ilan eden zehir zemberek mektuplar bıraktılar.

Ülkenin başkentinde bir galon VX salmayı başarsalardı Washington'a ve aileme neler olabileceğini düşündükçe . Ama önemli olan Düzenleyiciler ya da kanunsuzlar ya da onlara ne dersiniz deyin artık faaliyet göstermiyor olmalarıydı. Yolda öfkelenen katil de gitmişti. Ve hiç kimse-

Birisi ön kapımıza vurmaya başladı. Sonra bağırmaya başladı.

Bölüm

105

"Alex?" bağırdı bir kadın kapı zilini çalarken. "Nana Mama? İçeride misin?"

Ayağa kalktım ve pencereden bakıp Chung Sun Chung'u görmeden önce neredeyse silahıma davranacaktım. Sıcağa rağmen paltosunu giymişti ve tek notalı ksilofon ve bongo davulu çalan biri gibi zilimizi çalıp kapıyı çalıyordu.

Koridorda topallayarak ilerledim ve travma geçirmiş ya da tehlikede bir kadın bulmayı umarak kapıyı açtım. Onun yerine Sun başını geriye attı ve çılgınca bir kahkaha attı.

"Sun, sorun ne?"

"Yanlış mı?" Kıkırdadı ve sonra yanıma gelip küçük yumruklarını hafifçe göğsüme vurmaya başladı. "Hiçbir sorun yok."

Güneş bana vurmayı bıraktı ve tekrar kıkırdadı. "Her şey yolunda. Anneannen nerede?"

"Buradayım Güneş," dedi büyükannem, ailenin geri kalanıyla birlikte koridorda belirerek. "Tanrı aşkına, bu şekilde devam edersen, sanırsın ki ben-"

Herkesin sessiz olduğu donmuş bir an vardı. Sonra Sun uludu, kollarını başının üzerine attı ve küçük bir jig yaptı.

"Çekilişi görmedin mi?" diye bağırdı market sahibi, beni iterek. "Sen kazandın! Powerball'u kazandın!"

Büyükannem Güneş'e sanki iki kafası varmış gibi baktı. "Ben yapmadım."

"Öyle yaptın!" dedi Sun, ona doğru dans ederek. "Sana dokuz yıldır aynı numaraları satıyorum. Powerball'da yedi, on iki, dokuz, altı, bir, on bir ve üç. Çekilişi gördüm!"

Nana Mama kaşlarını çatı. "Gördün mü? Yanılıyorsun, Sun. Powerball'a hep iki koydum, bu yüzden bir şeyler kazandım, ama-"

"Hayır nine," dedim şaşkınlıkla. "Biletlerinizin yarısını değiştirdim, son Powerball numaranıza bir tane ekledim. Sun'dan oraya üç koymasını istedim."

"Kesinlikle!" Sun ağladı ve tekrar sallanmaya başladı. "Aman Tanrım!" Jannie bağırdı.

Büyükannem neredeyse devrilecekmiş gibi görünüyordu. Bree bunu gördü ve onu sabit tutmak için geldi.

"Şey, ben asla," dedi Nana, hepimize şaşkınlıkla baktıktan sonra tekrar Güneş'e bakarak. "Emin misin?"

"Bu sıcakta montla altı blok koştum," dedi Sun. "Eminim." "Ne kadar kazandım?"

Güneş ona söyledi. Jannie ve Ali kıkırdamaya başladılar.

Anneanne uzun bir süre öylece durdu, başını salladı, ağzı inanamamaktan gevşemişti, sonra çenesini havaya kaldırdı ve sevinçle kıkırdadı.

Hiçliğin ortasında
kaybolmak kolaydır.

Asla Asla
tarafından
James Patterson

Bir alıntı için sayfayı çevirin.

-

Asker, "Eğer kampa benden önce ulaşırsan, yaşamana izin veririm," dedi.

Bu hepsine tanıdığı aynı şanstı. Halkına karşı işledikleri suçlar için en adil yargılama.

Genç adam ayaklarının dibindeki kumda sızlanarak yatıyordu. Gözyaşları Asker'i her zaman tiksindirmişti. En düşük ifade biçimiydi, psikolojik zayıflığın fiziksel belirtisiydi. Asker başını kaldırdı ve siyah çölden kampın sınır ışıklarına doğru baktı. Karanlık gökyüzü bir yıldız patlamasıydı, oraya buraya kayan bulutlarla yamalanmıştı. Soğuk çöl havasını ciğerlerine çekti.

"Bunu neden yapıyorsun?" Danny inledi.

Asker minibüsün kapısını çarparak kapattı ve anahtarı çevirdi. Gece görüş gözlüklerini boynuna doladı ve titreyen hainin yanından geçerek büyük bir kayaya doğru yürüdü. Üzerine çıktı ve uzattığı koluyla kuzeydoğuyu işaret etti.

"Sıfır-dört-yedi kerterizinde, bir nokta altı-iki kilometre mesafede, silahınız bekliyor," diye bağırdı Asker. Döndü ve kuzeybatıyı işaret etti. "Üç-bir-beş kerterizinde, bir nokta altı-beş kilometre mesafede, silahım bekliyor. Kamp gerçek kuzeyde yer alıyor."

"Ne diyorsun sen?" diye feryat etti hain. "Yüce Tanrım! Lütfen, lütfen bunu yapmayın."

Asker kayadan atladı, kemerini düzeltti ve kepini indirdi. Genç hain kendini ayağa sürüklemişti ve şimdi minibüsün yanında titreyerek duruyordu, zayıf kollarını göğsüne doğru çekmişti. *Yargılamak dürüstlerin işidir*, diye düşündü Asker. *Acımaya yer yoktur. Sadece onurun terk edilmesine öfke duyulur.*

Bu tanıdık sözler zihninden geçerken bile soğuk öfkenin uyandığını hissetti. Omuzları gerildi ve hırıltısını tutamadı.

Görevine başlamak için döndüğünde ağzı
kulaklarındaydı. "Yeşil ışık yandı, asker," dedi.
"!"

-

DANNY, ay bulutlarla örtülmeden önceki kısa, soluk ışıktaki ASKERİN kayboluşunu izledi. Onu saran karanlık tamamlanmıştı. Minibüsün sürücü tarafındaki kapısına doğru koştu, kapıyı çekti, camın ortasından yukarı doğru uzun bir çatlağın arka cama doğru itti. Etrafında koştu ve aynı şeyi diğer tarafta da yaptı. Panik zonkluyordu. Ne yapıyordu ki? Minibüse girse bile anahtarlar yoktu. Etrafında döndü ve kuzeydoğu yönünde karanlığa doğru fırladı. Burada nasıl bir şey bulması gerekiyordu ki?

Ay bulutların arasından tekrar parladı ve kaybolmadan önce ona kuru kum ve kayalardan oluşan geniş alanı bir anlığına gösterdi. Ayağı takıldı ve dik bir setten aşağı kayd, ter avuçlarına, yanaklarına kum sıvadı. Nefesi hırıltılı nefesler ve soluk soluğa geliyordu.

"Lütfen Tanrım," diye bağırdı. "Lütfen, Tanrım, lütfen!"

Karanlıkta kollarını sallayarak körlemesine koşuyor, arada bir keskin çöl bitkilerine takılıp tökezliyordu. Kayalık bir tepenin üzerine geldi ve ne kadar uzakta olduğunu bilmediği kampın uzakta parıldadığını gördü. Kampa ulaşmaya çalışmalı mıydı? Bağırdı. Belki devriyedeki biri onu duyardı.

Danny koşarken gözlerini yerden ayırmadı. Kumdaki her gölge ve dalgalanma bir silah gibi görünüyordu. Tüfeğe benzeyen kuru bir kütüğün üzerine atladı, diz çöktü ve karanlıkta el yordamıyla ilerledi. Hıçkırıklar göğsünü parçaladı. Bu görev imkânsızdı.

İlk ses rüzgârdan daha keskin ve daha yüksek bir *vınlamaydı*. Danny telaşla doğruldu. İkinci *vınlamayı* ağır bir *gümbürtü* izledi ve iki sesi bir araya getiremeden kumda sırt üstü yattı.

Acı, parlak kırmızı bir dalga halinde kolundan yukarı fırladı. Genç adam paramparça olmuş dirseğini kavradı, önkoluyla kolunun birleştiği yerde mide bulandırıcı bir boşluk vardı.

eliydi. Karnının derinliklerinden yüksek sesli ıglıklar geliyordu. Gözlerinin arkasındaki kızarıklıkta annesinin hayalleri parladı. Yuvarlandı ve kendini yukarı sürükledi.

Bu şekilde ölmeyecekti. Karanlıkta ölmeyecekti.

-

ASKER, tüfeğin çocuğun tökezlemesini ve kalan elinin kütüğü kavramasını izledi. Asker, Barrett M82 tüfeğinin Gazze Şeridi'nde kafaları boyunlarından ayırdığını görmüştü ve Avustralya çölünde de bu silah hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bir tepenin üzerinde yüzükoyun yatan Asker, devasa siyah tüfeği çalıştırdı, gözünün üst kenarını dürbüne dayadı. Nefes aldı, geriye doğru kaydı, tetiği çekti ve korkutucu atış kulağının yanından vızıldayarak geçerken çocuğun yere yığılmasını izledi.

Sırada ne var? Bacak mı? Kulak mı? Asker kendi duygusuzluğuna şaşırılmıştı. Cezasını verirken hainle oynamanın askeri adalet olmadığını biliyordu ama içindeki öfke hâlâ alev alev yanıyordu.

Karanlıkta koşan çocuğu izlerken, "*Bizi verecektin,*" diye öfkelenildi. *Hepimizi feda ederdin.*

Dünya üzerinde bir yalancı, bir dolandırıcı ve bir hainden daha aşağılık bir yaratık yoktu. Ve bir askerin sonunu getirmek asla kolay değildi. Bazı açılardan, ikinci bir ihanet gibi hissettiriyordu. *Bak beni ne yapmaya zorladın,* diye düşündü Asker, rüzgâra karşı çığlık atan çocuğu izlerken. Asker çocuğun çığlık atmasına izin verdi. Rüzgar onun sesini güneye, kamptan uzağa taşıyacaktı.

Bir hainin çığlığı. Bunu kendi zayıflık zamanları için hatırlayacaktı.

Asker kumda kıpırdandı, kafasına bir el ateş etti ve Danny son bir kez ayağa kalkarken onu nişangâhından takip etti.

"Hedef alındı," diye mırıldandı Asker kendi kendine ve yavaşça nefes verdi. "Direktif uygulanıyor."

Tetiği çekti. Askerin dürbünden gördüğü şey onu hüznle gülümsetti. Ayağa kalktı, devasa silahın ucundaki iki ayaklı sehpayı indirdi ve silahı omzuna astı.

"Hedef sonlandırıldı. Görev tamamlandı."

Setten aşağı, karanlığa doğru yürüdü.

-

Beni sorgu odasına çağıran Şef MORRIS'ti. Masanın solunda, müfettişlerin sandalyelerinden birinde oturuyordu ve bana suçluların oturduğu sağ tarafa oturmamı işaret etti.

"Ne?" dedim. Dedim ki. "Bütün bunlar da demek oluyor, baba? Yapacak işlerim var."

Yüzü ciddiye. Cinayet masasında Nigel'ı park yerimi aldığı için son kez yumrukladığımdan beri onu bu şekilde görmemiştim. Şef bana kâğıt üzerinde ciddi bir kınama cezası vermek zorunda kalmıştı ve bu onu incitmişti.

"Oturun, Dedektif Blue," dedi.

Lanet olsun, diye düşündüm. *Bu çok kötü.* Şef bana resmi unvanımla hitap ettiğinde başımın belada olduğunu anlıyorum.

Gerçek şu ki, birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu Surry Hills'teki Sydney Polis Merkezi'nin yoğun salonlarından uzakta geçiyor.

Cinsel Suçlar'da çalışmaya başladığımda 21 yaşındaydım. İki yıl sokak devriyesinden sonra ilk görevimdi, bu yüzden Sydney Metro ofislerine yeni görevim ve beraberinde gelen sorumluluktan dolayı kalbimde biraz korkudan daha fazlasıyla taşındım. Bana Cinsel Suçlar departmanında son yarım on yıldır ilk kadın olduğum söylenmişti. Çocuklara krizdeki kadınlarla nasıl başa çıkılacağını göstermek bana düşüyordu. Departman bozuktı; bunu hızlıca düzeltmem gerekiyordu. Şef o ilk haftalarda kahve odasında bana birkaç kez morali bozuk bir şekilde merhaba demişti, hepsi o kadar. Bana olan bariz inançsızlığını düşünerek ve onun yanıldığını nasıl kanıtlayabileceğimi merak ederek birçok gece uyuyamadım.

Birkaç şiddetli tecavüz vakası ve üç ya da dört ağır saldırı ile noktalanan ilk aydan sonra, evimin yakınındaki bir spor salonunda bire bir boks eğitimi için kayıt yaptırdım. Gördüklerimden yola çıkarak, bu şehirde bir kadının hızlı bir aparkat indirmeyi bilmesinin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. O gece spor salonunun ofisinin dışında beklerken, dolapların yanında parmak eklemlerini saran genç, kaslı kadının antrenörüm olduğundan emindim.

Ama omzuma dokunup ringe çıkmamı söyleyen terli gri atletli Şef Morris'ti.

İplerin içinde Şef bana "Mavi" dedi. Ofisin içinde homurdandı.

Blue ve Pops'un ringde paylaştıkları sıcaklık ve güvenin hiçbirini burada, sorgu odasında yoktu. Şef'in gözleri soğuktu. İştaki ilk günlerimden kalma o eski dehşeti biraz hissettim.

"Babalık," dedim. "nedir?"

Görüşme kayıt cihazının yanından ifade not defterini ve bir kurşun kalemi alıp bana doğru itti.

"Evinizden uzaktayken ihtiyaç duyacağınız eşyaların bir listesini yapın. Bu haftalar sürebilir" dedi. "Tuvalet malzemeleri. Giysiler. Bu tür şeyler."

"Nereye gidiyorum ben?"

"Olabildiğince uzağa," diye iç geçirdi.

"Şef, saçmalıyorsun," dedim. "Neden eve gidip bunları kendim alamıyorum?"

"Çünkü şu anda apartmanınız Adli Tıp memurlarıyla kaynakıyor. Devriyeler sokağı abluka altına aldı. Arabanıza el koydular, Dedektif Blue," dedi. "Eve gitmiyorsunuz."

-

Şefin yüzüne sertçe güldüm.

"İyi iş, babalık," dedim, sandalyem fayanslara gürültüyle sürtünecek şekilde ayağa kalkarak. "Bak, iyi bir şakayı herkes kadar ben de severim ama dışarıda tek kollu bir duvar ustasından daha meşgulüm. Seni bu işe bulaştırdıklarına inanamıyorum. İyi işti, dostum. Şimdi şu kapıyı aç."

"Bu bir şaka değil, Harriet. Otur yerine."

Yine güldüm. Gergin olduğumda böyle yaparım. Gülerim ve sırıtırım. "Davalarım var."

Şef, "Georges River Three davasıyla bağlantılı olarak daireniz ve arabanız adli olarak inceleniyor," dedi. Aramızdaki masanın üzerine kalın bir dosya bıraktı. Kâğıtlar, fotoğraflar, sarı tanık raporları ve pembe adli tıp kâğıtlarıyla doluydu.

Dosyayı iyi biliyordum. Cinayet Masası çalışanları tarafından elden ele dolaştırılırken izlemiştim, bir dehşet inciliydi. Üç güzel üniversite öğrencisi, hepsi de esmer, hepsi de çamurlu Georges Nehri'nin aynı bölgesinde bulunmuştu. Ölümeleri, tam otuz gün arayla, şiddetli ve uzun süreli dehşet dolu olmuştu. Annelerin kabusları. Benim kâbuslarımın. Georges River Three davasını çok istemiştım, en azından kadınların maruz kaldığı cinsel şiddet nedeniyle bu konuda danışmanlık yapmak istemiştım. O dava için yanıp tutuşuyordum. Ama dava park yeri hırsız Dedektif Nigel Spader ve onun Cinayet Masası'ndaki av köpeklerine verilmişti. Öfkem geçene kadar haftalarca masamda oturup onların dava odasının kapalı kapısına baktım.

Sandalyeme geri yaslandım.

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bu rutin bir şey, Mavi," dedi Şef nazikçe. Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Sadece bilmediğinden emin olmak istiyorlar."

"Neyi biliyorsun?"

"Georges Nehri Katili'ni bulduk," dedi. Gözlerime baktı. "O senin kardeşin, Blue. Sam."

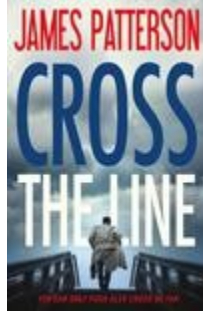
Yazar Hakkında

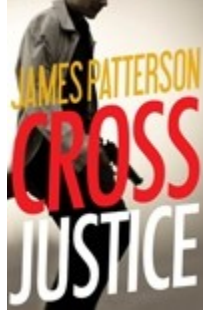
James Patterson, 2015 Ulusal Kitap Ödülleri'nde Amerikan Edebiyat Topluluğuna Üstün Hizmet için Edebiyatçı Ödülü'nü aldı. *New York Times*'in en çok satan 1 numaralı yazarı olarak Guinness dünya rekorunu elinde bulunduran Patterson'ın kitapları dünya çapında 325 milyondan fazla satmıştır. Kitapların ve okumanın gücünün yorulmak bilmez bir savunucusu olan Patterson, misyonu basit olan JIMMY Patterson adında yeni bir çocuk kitabı markası yarattı: "Bir JIMMY kitabını bitiren her çocuğun 'LÜTFEN BANA BİR KİTAP DAHA VERİN' demesini istiyoruz." Öğrencilere ve askerlere bir milyondan fazla kitap bağışlamış ve yirmi dört kolej ve üniversitede dört yüzden fazla Öğretmen Eğitimi Bursunu finanse etmiştir. Ayrıca bağımsız kitapçılara ve okul kütüphanelerine milyonlarca bağışta bulunmuştur.

Patterson, JIMMY Patterson Booksun satışından elde ettiği geliri okuma yanlısı girişimlere yatırmaktadır.

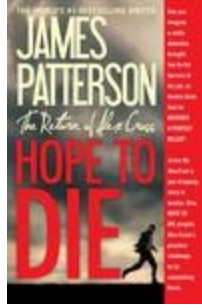
James Patterson'dan Alex Cross'un Yer Aldığı Kitaplar

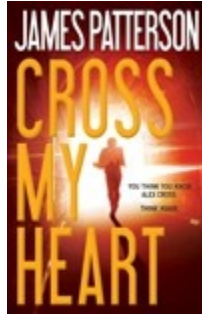
Çizgiyi Geçin

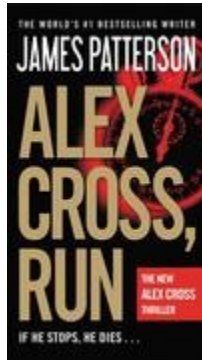
Çapraz Adalet

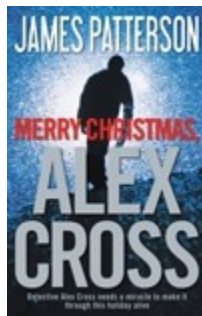
Ölmeyi Umuyorum

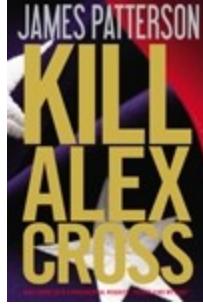
Cross My Heart

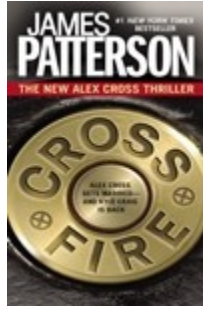
Alex Cross, Koş

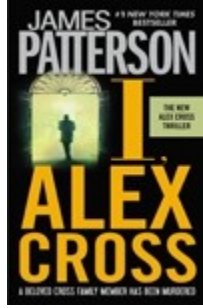
Mutlu Noeller, Alex Cross

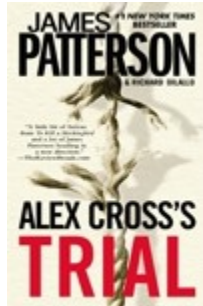
Alex Cross'u öldür

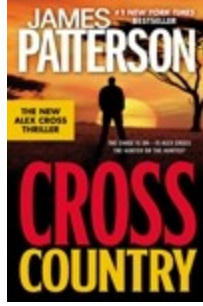
Çapraz Ateş

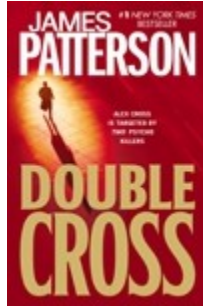
Ben, Alex Cross

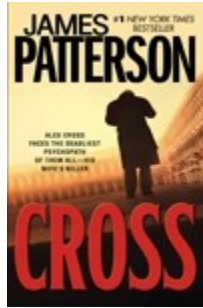
Alex Cross'un Davası (Richard DiLallo ile birlikte)

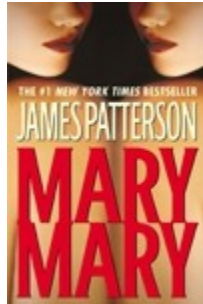
Kros

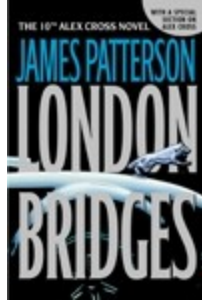
Çifte Hac

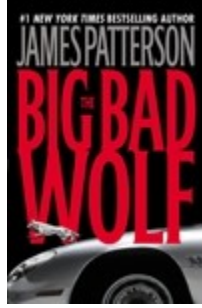
Cross (Alex Cross olarak da yayınlandı)

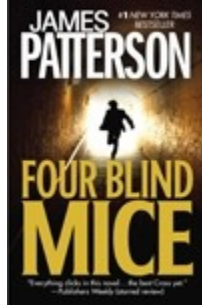
Mary, Mary

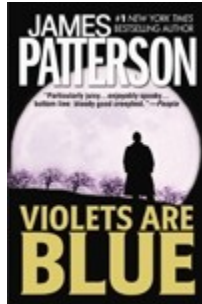
Londra Köprüleri

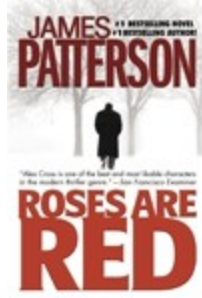
Büyük Kötü Kurt

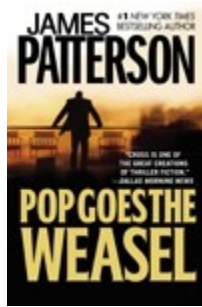
Dört Kör Fare

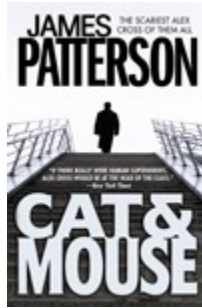
Menekşeler Mavidir

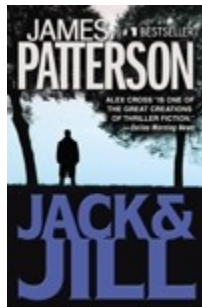
Güller Kırmızıdır

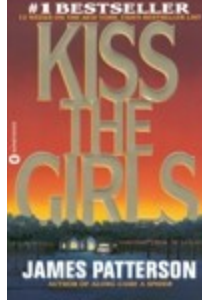
Pop Goes the Weasel

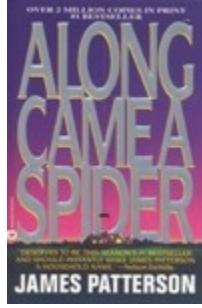
Kedi ve Fare

Jack & Jill

[Kızları Öp](#)

[Bir Örümcek Geldi](#)

[Kadınlar Cinayet Kulübü](#)

[15th Affair](#) (Maxine Paetro ile) - [14th 11th Hour Deadly Sin](#) (Maxine Paetro ile) - [Unlucky 13](#) (Maxine Paetro ile) - [12th of Never](#) (Maxine Paetro ile) - (Maxine Paetro ile) - [10th Anniversary](#) (Maxine Paetro ile) - [The 9th Judgment](#) (Maxine Paetro ile) - [The 8. İtiraf](#) (Maxine Paetro ile) - [7. Cennet](#) (Maxine Paetro ile) - [6. Hedef](#) (Maxine Paetro ile) - [5. Atlı 4 Temmuz](#) (Maxine Paetro ile) - (Maxine Paetro ile) - [3. Derece](#) ndrew Gross ile) - [2. Şans](#) ndrew Gross ile) - [1. Ölüm](#)

Michael Bennett ile birlikte

[*Bullseye*](#) (Michael Ledwidge ile) - [*Alert Michael*](#) - ([*Michael*](#) Ledwidge [*Gone Michael*](#) Ledwidge ile) - [*I, Michael Bennett Michael*](#) Ledwidge - [*Michael*](#) Ledwidge [*Michael*](#) Ledwidge [*Michael Michael*](#) Ledwidge ile) [*Burn*](#) ile) - (((ile) [*Tick Tock*](#) ile) - [*Worst Case*](#) ile) - [*Run for Your Life*](#) (Ledwidge ile) - [*Step on a Crack*](#) Ledwidge ile)

Özel Romanlar

[*The Games*](#) (Mark Sullivan ile) - [*Private Vegas*](#) (Maxine Paetro ile) - [*Private India: City on Fire*](#) (Ashwin Sanghi ile) - [*Private Down Under*](#) (Michael White ile) - [*Private L.A.*](#) (Mark Sullivan ile) - (Mark Sullivan ile) - [*Private London*](#) (Mark Pearson ile) - [*Private Games*](#) Mark Sullivan ile) - [*Private Berlin : #1. Süpheli*](#) (Maxine Paetro ile) - [*Private*](#) (Maxine Paetro ile)

NYPD Red Romanları

[NYPD Red 4](#) (Marshall Karp ile) - [NYPD Red 3](#) (Marshall Karp ile) - [NYPD Red 2](#) (Marshall Karp ile) - [NYPD Red](#) (Marshall Karp ile)

Yaz Romanları

[Second Honeymoon](#) (Howard Roughan ile) - [Now You See Her](#) (Michael Ledwidge ile) - [Swimsuit](#) (Maxine Paetro ile) - [Sail](#) (Howard Roughan ile) - [Beach Road](#) (Peter de Jonge ile) - [Lifeguard](#) (Andrew Gross ile) - [Honeymoon](#) (Howard Roughan ile) - [The Beach House](#) Peter de Jonge ile)

Tek Başına Kitaplar

[Woman of God](#) (Maxine Paetro ile) - [The Murder House](#) David Ellis ile) - [Truth or Die](#) (Howard Roughan ile) - [Miracle at Augusta](#) (Peter de Jonge ile) - [Invisible](#) (David Ellis ile) - [First Love](#) (Emily Raymond ile) - [Mistress](#) (David Ellis ile) - [Zoo](#) (Michael Ledwidge ile) - [Guilty Wives](#) (David Ellis ile) - [The Christmas Wedding](#) (Richard DiLallo ile) - [Kill Me If You Can](#) (Marshall Karp ile) - [Toys](#) Neil McMahon ile) - [Don't Blink](#) (Howard Roughan ile) - [The Postcard Killers](#) (Liza Marklund ile) - ile) - Gabrielle Charbonnet ile) - [You've Been Warned](#) (Howard Roughan ile) - [The Quickie](#) (Michael Ledwidge ile) -) - [The Murder of King Tut](#) (Martin Dugard [Against Medical Advice](#) Hal Friedman [Sundays at Tiffany's](#) ([Judge & Jüri](#) (Andrew Gross ile birlikte) -

-

-

[Sam's Letters to Jennifer](#) - [The Lake House](#) - [The Jester](#) (Andrew Gross)
[Suzanne's Diary for Nicholas](#) - [Cradle and All](#) - [When the Wind Blows](#) - ile
birlikte- (Peter de Jonge ile birlikte) - [Miracle on the 17th Green](#) [Hide & Seek](#)
- [The See How They Run](#) - [Season of the Machete](#) [The Thomas Berryman](#)
[Number](#)[Midnight Club](#) [Black Friday](#) (orijinal adı *Black Market*) -

[Her Yaştan Okur İçin](#)

[Maksimum Sürüş](#)

[Maximum Ride Forever](#) - [Nevermore: Son Maximum Ride Macerası](#) - [Angel: Bir Maximum Ride Romanı](#) - [Fang: Bir Maximum Ride Romanı](#) - [Max: Bir Maximum Ride Romanı](#) - [Son Uyarı: Bir Maximum Ride Romanı](#) - [Dünyayı Kurtarmak ve Diğer Ekstrem Sporlar: Bir Maksimum Romanı Sürüş Okul](#)
[Sonsuza Dek Bitti: Bir Maksimum Sürüş Romanı](#) - [Melek Deneyi: Bir Maksimum Yolculuk Romanı](#)-

[Daniel X](#)

[Daniel X: Lights Out](#) (Chris Grabenstein ile) (Chris Grabenstein ile) - [Daniel X: Game Over](#) (Ned Rust ile) - [X: Demons and Druids](#) (Adam Sadler ile) - [:-\)](#) - [Daniel X: Armageddon](#) [Daniel](#) [Daniel X](#)[Watch the Skies](#)

(Ned Rust ile birlikte) - [Daniel X'in Tehlikeli Günleri](#) (Michael Ledwidge ile birlikte)

[Cadı ve Büyücü](#)

[Cadı ve Büyücü: Kayıp](#) (Emily Raymond ile) - [Cadı ve Büyücü: Öpücük](#) (Jill Dembowski ile) - [Cadı ve Büyücü: Ateş](#) (Jill Dembowski ile) - [Cadı ve Büyücü The Gift](#) (Ned Rust ile) - [Witch & Wizard](#) (Gabrielle Charbonnet ile)

[Ortaokul](#)

[Ortaokul: Köpeğin En İyi Arkadaşı](#) (Chris Tebbetts ile, resimleyen Jomike Tejido) - [Ortaokul: Sadece Benim Çürük Şansım](#) (Chris Tebbetts ile, çizen: Laura Park) - [: Rafe'yi Kurtar!](#) (Chris Tebbetts ile, çizen Laura Park) - [Ortaokul: Ultimate Showdown](#) (Julia Bergen ile, resimleyen Alec Longstreth) - [Ortaokul: Kabadayılar, nden Nasıl Kurtuldum Brokoli ve Yılan Tepesi](#) (Chris Tebbetts ile, Laura tarafından resimlenmiştirPark) - [Ortaokul: My Brother Is a Big, Fat Liar](#) (Lisa Papademetriou ile, resimleyen Neil Swaab) - [Ortaokul: Beni ÇıkarınBuradan !](#) (Chris Tebbetts ile, resimleyen: Laura Park) - [Ortaokul, Hayatımın En Kötü Yılları](#) (Chris Tebbetts ile, resimleyen: Laura Park)

İtiraflar

İtiraflar: Bir Meleğin Cinayeti (Maxine Paetro ile birlikte) - İtiraflar: Paris Gizemleri (Maxine Paetro ile) - İtiraflar: Özel Okul Cinayetleri (Maxine Paetro ile) - Bir Cinayet Şüphelisinin İtirafları (Maxine Paetro ile)

Çok komik.

I Funny TV (Chris Grabenstein ile birlikte, Laura Park tarafından resimlenmiştir) - I Totally Funniest: Bir Ortaokul Hikâyesi (Chris Grabenstein ile, resimledi Laura Park) - I Even Funnier: Bir Ortaokul Hikâyesi (Chris Grabenstein ile, Laura Park tarafından resimlenmiştir) - Ben Komik: Bir Ortaokul Hikâyesi (Chris Grabenstein ile, Laura Park resimledi)

Hazine Avcıları

Hazine Avcıları: Dünyanın Zirvesindeki Tehlike (Chris Grabenstein ile, Juliana Neufeld tarafından resimlenmiştir) - Hazine Avcıları: Yasak Sırrı Şehrin (Chris Grabenstein ile birlikte, Juliana Neufeld tarafından resimlenmiştir) - Hazine Avcıları: Nil'in Aşağısındaki Tehlike (Chris Grabenstein ile, çizen

Juliana Neufeld) - [Hazine Avcıları](#) (Chris Grabenstein ile, resimleyen Juliana Neufeld)

Her Yaştan Okuyucu için Diğer Kitaplar

[Give Please a Chance](#) (Bill O'Reilly ile birlikte) - [Cradle and All](#) () - [Jacky Ha-Ha](#) (Chris Grabenstein ile birlikte, Kerascoët tarafından resimlenmiştir) - [House of Robots: Robotlar Çıldırdı!](#) (Chris Grabenstein ile, Juliana resimledi) - [Devlet Okulu Süper Kahramanı](#) (Chris Tebbetts ile, Cory Thomas resimledi) - [Robotlar Evi](#) (Chris Grabenstein ile, Juliana Neufeld resimledi) - [Homeroom Diaries](#) (Lisa Papademetriou ile, Keino resimledi) - [Med Head](#) (Hal Friedman ile) - [santaKid](#) (Michael Garland resimledi)

Önizlemeler ve yazar hakkında bilgi için JamesPatterson.com adresini ziyaret edin veya onu Facebook'ta ya da uygulama mağazanızda bulun.

**Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı
satın aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif Hakkı© 2016 James Patterson

Asla Asla kitabından alıntıdır Telif hakkı © 2016 James Patterson'a

aittir Kapak tasarımı Mario J. Pulice'e aittir

Kapak fotoğrafı Ilona Wellmann / Arcangel Yazar

fotoğrafı David Burnett

Kapak telif hakkı© 2016 by Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104 littlebrown.com

İlk e-kitap baskısı: Kasım 2016

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ALEX CROSS, JBP Business, LLC'nin ticari markasıdır.

ISBN 978-0-316-40716-8

E3-20161005-NF-DA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.